

วิธีดำเนินงาน

ในการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะสำรวจการสนับวิชาวรรณคดีไทยใน
 ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และปัญหาในการสอน การใช้อุปกรณ์ การจัดกิจกรรม
 ตลอดจนทัศนคติของครูและนักเรียนที่มีต่อการสอนและการเรียนวิชาภาษาไทย
 และวิชาวรรณคดีไทย ดังนั้นเพื่อให้ได้ทราบข้อเท็จจริงของปัญหา ก็จำเป็นที่
 จะต้องโคจรแยกมาจากครูสอนวิชาวรรณคดีในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในปัจจุบัน
 และจากนักเรียนที่เรียนกับครูเหล่านี้ ผู้เขียนจึงได้สำรวจดูโรงเรียนในสังกัด
 กรมวิสามัญศึกษาในจังหวัดพระนครว่ามีจำนวนเท่าใด จากหนังสือทำเนียบ
 โรงเรียน^๑ ปรากฏว่ามีโรงเรียนวิสามัญซึ่งเป็นโรงเรียนรัฐบาล ๓๖ แห่ง โรง
 เรียนราษฎร์ ๕๕๑ แห่ง ผู้เขียนได้คัดลอกออกรายรายชื่อโรงเรียนรายหนึ่ง
 จากหัวหน้ากองโรงเรียนรัฐบาลส่วนกลาง กระทรวงศึกษาธิการ ได้ชื่อโรงเรียน
 รัฐบาลชายมา ๑๕ แห่ง โรงเรียนรัฐบาลหญิงมา ๔ แห่ง และโรงเรียนรัฐบาล
 สหศึกษามา ๑๗ แห่ง ครั้นแล้วก็ใช้วิธีจับสลากเอาเฉพาะโรงเรียนรัฐบาลชาย
 และหญิง จำนวน ๑๐ โรงเรียน โรงเรียนราษฎร์ชายและหญิง จำนวน ๑๐ โรง
 เรียน และโรงเรียนสาธิตอีก ๔ โรงเรียน รวมโรงเรียนที่จะใช้ในการวิจัย
 ครั้งนี้ ๒๔ โรงเรียน ในขั้นต่อมาได้สำรวจครูที่สอนเฉพาะวิชาวรรณคดีไทยใน
 ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาล จากเจ้าหน้าที่กองโรงเรียนรัฐบาล
 ส่วนโรงเรียนราษฎร์ได้ไปติดต่อขอรายจากหัวหน้ากองโรงเรียนราษฎร์ แต่ก
 ็ไม่ทราบจำนวนที่แท้จริง เพราะแต่ละโรงเรียนมิได้แจ้งให้ทราบว่าทางโรงเรียน
 มีครูสอนวิชาวรรณคดีไทยชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเป็นจำนวนเท่าใด ดังนั้นผู้เขียน
 จึงต้องเปลี่ยนวิธีใหม่ กล่าวคือ เมื่อเวลาไปส่งแบบสอบถามตามโรงเรียน

---

^๑สำนักวางแผนการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ทำเนียบโรงเรียน
 (ภาค ๑ - ๗) โรงพิมพ์ส่งเสริมอาชีพ ๒๕๐๗ หน้า ๑๒๖, ๑๔๑ - ๑๖๕

ราษฎรและโรงเรียนสาธิต ก็ได้ขอทราบจำนวนครูที่สอนวิชาวรรณคดีไทยจาก อาจารย์ใหญ่ หรือผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ หรือหัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทย ผลปรากฏว่า จำนวนโรงเรียนที่ส่งตัวอย่างไว้ ๒๔ โรงเรียนนั้น มีครูที่สอนวิชาวรรณคดีไทยน้อยกว่าที่คิดไว้ ผู้เขียนจึงได้เพิ่มโรงเรียนขึ้นอีก ๔ แห่ง เป็นโรงเรียนรัฐบาลชายและหญิง ๔ แห่ง และเป็นโรงเรียนราษฎรชายและหญิง ๔ แห่ง เพราะฉะนั้นในการวิจัยครั้งนี้จึงใช้โรงเรียนทั้งสิ้น ๓๒ โรงเรียน ได้จำนวนครูสอนวิชาวรรณคดีไทย ๑๓๐ คน การที่ผู้เขียนไม่สามารถส่งให้ครบ ๑๕๐ คน ตามที่ได้คิดไว้ตั้งแต่แรกนั้น เป็นเพราะมีเวลาจำกัดและความไม่สะดวกบางประการ อย่างไรก็ตาม จำนวนตัวแทนทั้ง ๓๒ โรงเรียนนั้น ก็มากพอที่จะเชื่อถือได้แล้ว จำนวนครูที่ตอบแบบสอบถามครั้งนี้ จะได้นำเสนอต่อไป

ในการวิจัยรวมข้อมูลจากตัวอย่างประชากรที่เลือกไว้แล้ว ผู้เขียนได้ใช้แบบสอบถาม (Questionnaires) ดังปรากฏในภาคผนวก ในการสร้างแบบสอบถามนี้ ผู้เขียนได้มาจาก

๑. อ่านหนังสือและวารสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ การวิจัยเรื่องนี้ ตลอดจนศึกษาวิธีสร้างแบบสอบถามจากวิทยานิพนธ์ที่มีผู้เขียนขึ้นก่อน
  ๒. อาศัยความรู้และประสบการณ์ที่ได้จากวิชาการระเบียบวิธีวิจัย
  ๓. สำหรับเนื้อหาในแบบสอบถามนี้ ได้อาศัยประสบการณ์ที่ได้รับจากการฝึกสอนและการนิเทศการสอน และจากการที่ได้เคยสอนวิชาภาษาไทยมา
- เมื่อได้ศึกษาแหล่งของการสร้างแบบสอบถามมากพอสมควรแล้ว จึง

ได้สร้างแบบสอบถาม ๒ ชุด ชุดแรกเป็นแบบสอบถามสำหรับครูสอนวิชาวรรณคดีไทยชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ปีที่ ๑ - ๒ - ๓ และชุดที่สองเป็นแบบสอบถามสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ปีที่ ๑ - ๒ - ๓ แบบสอบถามทั้ง ๒ ชุดนี้ เป็นแบบ Multiple Choice หรือ Check list questions คือให้โอกาสผู้ตอบเลือกทำเครื่องหมายในคำคมพจน์ที่เห็นว่าถูกต้องตามข้อเท็จจริงหรือตามความเห็นของผู้ตอบ และเป็น Open-ended questions หรือ open forms คือเปิดโอกาสให้ผู้ตอบได้แสดงความคิดเห็นโดยใช้คำพูดของตนเอง การที่ผู้เขียน

เลือกใช้แบบสอบถามนี้ ก็เพราะ

๑. มีผู้นิยมใช้กันมาก
๒. ได้รับความสะดวกหลายประการ
๓. ผู้ตอบสามารถตอบได้อย่างรวดเร็ว
๔. ท้าได้กับคนเป็นจำนวนมาก
๕. ผู้ตอบไม่ถือค้ำใจในการให้คำตอบในแบบสอบถามเหมือนการใช้

วิธีสัมภาษณ์

๖. ผู้ตอบได้มีเวลาศึกษาเหตุผลได้อย่างถูกต้อง เพราะไม่จำกัด

เวลาในการตอบแบบสอบถาม

เมื่อสร้างแบบสอบถามเสร็จเรียบร้อยแล้วได้เสนออาจารย์ที่ปรึกษาตรวจแก้ไขจนถูกต้องทั้งสำนวนโวหารและใจความแล้ว จึงได้ทำการทดสอบเพื่อหาข้อบกพร่องเสียก่อน โดยใช้ครูจำนวน ๒๐ คน และนักเรียนจำนวน ๕๐ คน จากโรงเรียนครูโศภิตยานันท์ศึกษา สวนกุหลาบวิทยาลัย สาขิตยพุมวัน และนิสิตชั้นปีที่ ๔ ของคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และนิสิตชั้นปีที่ ๔ ของวิทยาลัยวิชาการศึกษาปทุมวัน ได้รวบรวมความคิดเห็นต่าง ๆ ของครูและนักเรียน คัดแปลงแก้ไขแล้ว ได้ให้อาจารย์ที่ปรึกษาแก้ไขอีกครั้งหนึ่ง จึงได้แบบสอบถามครูจำนวน ๕๓ ข้อ และนักเรียนจำนวน ๒๗ ข้อ

แบบสอบถามครู แบ่งเป็น ๒ ตอน ดังนี้

ตอนที่ ๑ ตั้งแต่ ข้อ ๑ - ๔ เป็นข้อถามเกี่ยวกับประวัติส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ โรงเรียนที่ทำการสอน ชั้น วิทยุ จำนวนปีที่ทำการสอน จำนวนชั่วโมงที่สอนวิชาภาษาไทย และวิชาวรรณคดีไทยใน ๑ สัปดาห์

ตอนที่ ๒ ตั้งแต่ ข้อ ๑ - ๖ เป็นข้อถามเกี่ยวกับทัศนคติ และความคิดเห็นที่มีต่อวิชาภาษาไทย การสอนวิชาวรรณคดีไทย และการอ่านหนังสือวรรณคดีไทย เพื่อทราบทัศนคติและความรู้เกี่ยวกับวรรณคดีไทย

ตั้งแต่ ข้อ ๗ - ๒๓ เป็นข้อถามเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาภาษาไทยเปรียบเทียบหลักสูตรเก่า พ.ศ. ๒๔๘๓ กับหลักสูตรใหม่ พ.ศ. ๒๕๐๓ รวมทั้งความมุ่ง

หมาย อัตราเวลาเรียน ประมวลการสอน แบบเรียน และความเหมาะสมของ
แบบเรียนวิชาวรรณคดีไทยปัจจุบันนี้

ตั้งแต่ข้อ ๒๔ - ๔๑ เป็นข้อถามเกี่ยวกับวิธีสอนวิชาวรรณคดี ตั้งแต่
การเตรียมการสอน การนำเข้าสู่บทเรียน การจัดกิจกรรมทั้งใน และนอก -
หลักสูตร การใ้จุดประกายประกอบการสอน การวัดผล และปัญหาต่าง ๆ ที่ครู -
ประสบในการสอนวิชาวรรณคดีไทย

สำหรับแบบสอบถามนักเรียน สร้างขึ้นเพื่อประกอบแบบสอบถามของ
ครู ตามเกี่ยวกับทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อวิชาวรรณคดีไทย ตลอดจนผู้สอน และ
วิธีเรียนวิชาวรรณคดีไทยของนักเรียน การที่ทำเช่นนี้ก็เพราะผู้เขียนได้ยึดถือตาม
ความคิดเห็นของริสค์^๒ ที่ว่า "เมื่อมีการสอนก็ต้องมีการเรียน" เมื่อฟังความคิด
เห็นของครูแล้ว ก็น่าจะฟังจากนักเรียนด้วย แบบสอบถามทั้ง ๒๑ ข้อนี้ จึงถาม
คล้าย ๆ กันของครู

เมื่อได้จัดพิมพ์จำนวนแบบสอบถามทั้ง ๒ ชุด ครอบคลุมจำนวนแล้ว จึง
ได้ส่งไปตามโรงเรียนที่ได้สุ่มตัวอย่างไว้ เวลาที่ใช้ในการส่งและรับแบบสอบถาม -
ถามคืนนั้นประมาณ ๑ เดือน แบบสอบถามครูได้รับคืน ๑๓๐ ชุด ครอบคลุมจำนวน
ที่ส่งไปคิดเป็นร้อยละ ๑๐๐ ส่วนแบบสอบถามนักเรียนได้รับคืน ๔๔๔ ชุด จาก
จำนวนที่ส่งไป ๔๕๐ ชุด คิดเป็นร้อยละ ๙๙.๘๖ นับว่าได้รับความร่วมมือจาก
อาจารย์และนักเรียน ตลอดจนอาจารย์ใหญ่เป็นอย่างดี

สำหรับนักเรียนที่เป็นประชากรในการวิจัยมีรวมทั้งสิ้น ๔๕๐ คน โดยจับ
สลากเพียง ๑๐ โรงเรียนจาก ๓๖ โรงเรียน เป็นโรงเรียนรัฐบาลชายและหญิง
๔ แห่ง โรงเรียนราษฎร์ชายและหญิง ๔ แห่ง และโรงเรียนสาธิต ๒ แห่ง ใน
โรงเรียน ๑๐ แห่งนี้ ได้จับสลากจำนวนนักเรียนโรงเรียนละ ๔๕ คน คือชั้นก -
เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ จำนวน ๑๕ คน มัธยมศึกษาปีที่ ๒ จำนวน ๑๕ คน และ

^๒ Risk, Thomas M., Principles and Practices of Teaching
in Secondary School, p.3

มัธยมศึกษาปีที่ ๓ จำนวน ๑๕ คน วิธีสุ่มตัวอย่างนี้ เป็นแบบสตราตา (Stratified Random Sampling)

การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อได้รับแบบสอบถามคืนมาครบแล้ว ก็ได้นำมาหาคะแนนดิบจากแบบสอบถามครู ๑๓๐ ชุด และแบบสอบถามนักเรียน ๔๔๔ ชุด ได้ทำการวิเคราะห์แบบสอบถามเหล่านี้ โดยแบ่งเป็นประเภทความคิดเห็นใหญ่ ๆ ได้ ๔ ประเภทคือ

๑. ทศนคติของครูและนักเรียนที่มีต่อวิชาภาษาไทย และวิชาวรรณคดีไทย
๒. ความเห็นเกี่ยวกับหลักสูตร ประมวลการสอนและแบบเรียนวิชาวรรณคดีไทย ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
๓. ความเห็นเกี่ยวกับการเรียน การสอน อุปกรณ์ กิจกรรม
๔. ปัญหาเกี่ยวกับการสอน การใช้กิจกรรม อุปกรณ์ การวัดผลการเรียนวิชาวรรณคดีไทย

คะแนนดิบของครูและนักเรียนที่รวบรวมแล้วนั้น นำมาวิเคราะห์ผลทางสถิติ เพื่อ

๑. ช่วยให้อ่านตารางได้ง่าย ถูกต้องตามความเป็นจริง และสามารถวิเคราะห์ได้แม่นยำ

๒. ช่วยให้การแสดงผลรวมแห่งตัวเลขที่จะพิจารณารักกุม

๓. ช่วยให้การแปลผลแน่นอน

ผู้เขียนวิเคราะห์ผลแบบตารางโดยใช้วิธีสถิติ ๒ ชนิด คือ

๑. การเทียบหาเปอร์เซ็นต์ แยกตามประเภทโรงเรียน เพศ อายุ วุฒิ ชั้น จำนวนปีที่ทำการสอน

๒. การทดสอบไคสแควร์ เพื่อดูความคิดเห็นว่า การที่ผู้ตอบแบบสอบถามตอบรับหรือปฏิเสธนั้นขึ้นอยู่กับประเภทของโรงเรียน หรือเพศของผู้ตอบหรือไม่

ประการใด หรือเปรียบเทียบหาความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นของครูและนักเรียนกับความแตกต่างระหว่างโรงเรียน หรือเพศของผู้ตอบแบบสอบถาม

วิธีทดสอบไคสแควร์ (Chi-Square Test) มีวิธีการดังต่อไปนี้

๑. หาจำนวนความถี่ปรกติหรืออัตราความถี่ของผู้ตอบแบบสอบถาม
๒. ตั้งสมมติฐาน (Hypothesis)
๓. แจกแจงความถี่ของผู้ตอบที่หาได้ (Frequency observe) หรือ f_o) กับความถี่ที่หวังว่าจะมีผู้ตอบ (Frequency expect หรือ f_e)

๔. นำมาแทนค่าในสูตรของการหาไคสแควร์ คือ

$$\chi^2 = \sum \frac{(O-E)^2}{E}$$

๕. หาชั้นแห่งความเป็นอิสระ (degree of freedom หรือ d.f.)

โดยใช้สูตร $d.f. = (r-1)(c-1)$

r หมายถึง row คือแถวที่เป็นความเห็นของผู้ตอบ

c หมายถึง column คือของประเภทโรงเรียนหรือเพศของผู้ตอบแบบสอบถาม

๖. เปิดตาราง χ^2 เพื่อดูระดับความมีนัยสำคัญ
๗. ถ้าค่าของ χ^2 ที่หาได้มีค่าน้อยกว่าค่า χ^2 ในตาราง แสดงว่าไม่มีนัยสำคัญ เรายอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ถ้าค่าของ χ^2 ที่หาได้มีค่ามากกว่าค่า χ^2 ในตาราง แสดงว่ามีนัยสำคัญ เราไม่ยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้

๓. หาค่า ตัวกลาง (Mean) โดยใช้สูตร

$$\text{Mean} = A + i\bar{d}$$

๔. หาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน หรือ S.D. (Standard Diviation)

โดยใช้สูตร $S.D. = i \sqrt{\frac{\sum fd^2}{N} - \bar{d}^2}$

ดังที่กล่าวมาแล้วว่า ไคสแควร์แบบสอบถามให้ครูที่สอนนิสิตชาววรรณคดีไทย

ในโรงเรียน ๓ ประเภท คือ โรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนสาธิต ได้มีครูที่ให้ความร่วมมือตอบแบบสอบถามครั้งนี้เพิ่มความจำนวนแบบสอบถามที่ส่งไป ก็มีรายละเอียดในตารางที่ ๑ นี้

ตารางที่ ๑ จำนวนครูที่สอนวิชาวรรณคดีไทยชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น แยกตามประเภทโรงเรียนที่ทำการสอน

โรงเรียนรัฐบาล ชายและหญิง	จำนวนครู	โรงเรียนราษฎร์ ชายและหญิง	จำนวนครู	โรงเรียนสาธิต	จำนวนครู
วัดบวรนิเวศ	๑	นันทนศึกษา	๑	สาธิตจุฬาลงกรณ์	
วัดเทพศิรินทร์	๓	อัสสัมชัญ	๓	มหาวิทยาลัย	๓
วัดสระเกศ	๓	กรุงเทพคริสเตียน	๒	มัธยมสาธิตวิทยา	
สามเสนวิทยาลัย	๒	เขินตลา เบรียล	๓	ลัยวิชาการศึกษา	
วัดราชบพิธ	๓	แมนารีวิทยาสัย	๓	ปทุมวัน	๕
วัดเบญจมบพิตร	๕	เอนดจอน	๒	มัธยมสาธิตวิทยา	
วัดสุทธิวาราม	๑๐	สันติราษฎร์ชาย	๔	ลัยวิชาการศึกษา	
เบญจมราชนาค	๒	ครูโสมพยาน	๓	ประสานมิตร	๒
สตรีวิทยา	๔	สตรีเนติศึกษา	๒	มัธยมสาธิตวิทยาลัย	
สายปัสยา	๓	สตรีประเทืองวิทย์	๓	ครูสวนสุนันทา	๓
ศรีอยุธยา	๔	สตรีปทุมวัน	๓		
สตรีมหาพฤฒาราม	๓	มงกุฎครูณี	๓		
สตรีศรีวิบูลย์	๕	ศึกษาวิทยา	๒		
สาขาน้ำผึ้ง	๔	สันติราษฎร์หญิง	๓		
รวม ๑๔ โรงเรียน	๘๖	รวม ๑๔ โรงเรียน	๕๑	รวม ๔ โรงเรียน	๑๗

รวมยอด จำนวนโรงเรียน ๓๖ โรงเรียน จำนวนครู ๑๓๐ คน

เมื่อพิจารณาตารางนี้แล้ว จะเห็นว่า ครูที่สอนวิชาวรรณคดีไทยใน
ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีตั้งแต่ โรงเรียน ละ ๑ คน ถึง ๑๐ คน โรงเรียน
นั้นหนศึกษาที่มีครูวิชาวรรณคดีไทยชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นน้อยที่สุดคือ เพียง ๑ คน
และโรงเรียนวัดสุทธิวารามมีครูวิชาวรรณคดีไทยชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมากที่สุด
คือ ๑๐ คน

สำหรับแบบสอบถามนักเรียนนี้ ได้ให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
ปีที่ ๑ - ๒ - ๓ ในโรงเรียน ๓ ประเภท คือ โรงเรียนรัฐบาล โรงเรียน
ราษฎร์ และโรงเรียนสาธิต คอบแบบสอบถามทั้งหมด ๔๕๐ ชุด ได้มีนักเรียน
ให้ความร่วมมือตอบแบบสอบถามครั้งนี้เกือบเต็มตามจำนวนแบบสอบถามที่ส่งไป
ก็มีรายละเอียดแสดงไว้ในตารางที่ ๒ นี้

ตารางที่ ๒ จำนวนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ - ๒ - ๓ แยกตามประเภท
โรงเรียน

โรงเรียนรัฐบาล	จำนวน ชายและหญิง	จำนวน นักเรียน	โรงเรียนราษฎร์	จำนวน ชายและหญิง	จำนวน นักเรียน	โรงเรียนสาธิต	จำนวน นักเรียน
สามเสนวิทยาลัย	๔๓	๔๓	อัสสัมชัญ	๔๕	๔๕	มัธยมสาธิตจุฬา	
วัดสุทธิวาราม	๔๕	๔๕	นันทศึกษา	๔๕	๔๕	ลงกรณมหา	
สตรีมหาพฤฒาราม	๔๕	๔๕	สตรีประเทืองวิทย์	๔๕	๔๕	วิทยาลัย	๔๕
สตรีศรีสุริโยทัย	๔๕	๔๕	ครูไฉนทยาน	๔๕	๔๕	มัธยมสาธิต- วิทยาลัยวิชา การศึกษา ปทุมวัน	๔๕

เมื่อพิจารณาตารางนี้แล้วจะเห็นได้ว่า นักเรียนทุกโรงเรียนให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามเป็นอย่างดี กล่าวคือ ได้กลับคืนมาครบตามจำนวนที่ส่งไป คงมีแต่เพียงโรงเรียนสามเสนวิทยาลัยโรงเรียนเดียวเท่านั้นที่ได้แบบสอบถามคืนมาไม่ครบ กล่าวคือได้มาเพียง ๔๓ ชุด คงขาดไป ๒ ชุด

ข้อมูลเกี่ยวกับครู

ต่อไปนี้จะได้นำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับครูในเรื่อง เพศ อายุ วุฒิ ประสบการณ์ที่ทำการสอน ทักษะคติ วิธีสอน การวัดผล ปัญหาและข้อเสนอแนะในการสอน จำแนกครูตามประเภทโรงเรียนที่ทำการสอนอยู่ซึ่งเป็นครูโรงเรียนรัฐบาล ๗๒ คน ครูโรงเรียนราษฎร์ ๔๑ คน ครูโรงเรียนสาธิต ๑๗ คน ดังตารางต่อไปนี้

จำนวนครูที่สอนวิชาวรรณคดีไทยในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ - ๒ - ๓ แยกตามเพศและโรงเรียนที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๓

ตารางที่ ๓ จำนวนครูที่สอนวิชาวรรณคดีไทยแยกตามเพศและประเภทของโรงเรียนที่ทำการสอนอยู่

เพศ	โรงเรียนรัฐบาล		โรงเรียนราษฎร์		โรงเรียนสาธิต		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	๘	๑๑.๑๑	๑๘	๔๓.๕๐	๔	๒๓.๕๓	๓๐	๒๓.๐๘
หญิง	๖๔	๘๘.๘๘	๒๓	๕๖.๕๐	๑๓	๗๖.๔๗	๑๐๐	๗๖.๙๒

จากตารางที่ ๓ จะเห็นว่าจำนวนครูชายและหญิงที่สอนวิชาวรรณคดีไทย และได้ร่วมมือในการตอบแบบสอบถามสำหรับการวิจัยครั้งนี้ มีดังนี้ ครูชายทั้งหมด ๓๐ คน หรือคิดเป็นร้อยละ ๒๓.๐๘ ครูหญิงทั้งหมด ๑๐๐ คน หรือคิดเป็นร้อยละ ๗๖.๙๒ และเมื่อพิจารณาแล้วจะเห็นว่าในโรงเรียนทั้งสามประเภท สำหรับ วิชานี้ มีครูหญิงมากกว่าครูชาย

ครูในโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนสาธิต ที่สอนวิชา วรรณคดีไทยที่ตอบแบบสอบถามครั้งนี้ มีอายุตั้งแต่ ๒๑ปี ถึง สูงกว่า ๕๐ ปี ดัง แสดงไว้อย่างละเอียดในตารางที่ ๔

ตารางที่ ๔ จำนวนครูที่สอนวิชาวรรณคดีไทยแยกตามประเภทโรงเรียนที่ทำ การ สอนอยู่

อายุ	ประเภทโรงเรียน				รวม				
	รัฐบาล		ราษฎร์				สาธิต		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
	= ๗๒		= ๔๑		= ๑๓		= ๑๓๐		
สูงกว่า๕๐ปี	๖	๘.๓๓	๔	๙.๗๖	-	-	๑๐	๗.๖๙	
๔๖-๕๐ ปี	๖	๘.๓๓	๒	๔.๘๘	-	-	๘	๖.๑๕	
๔๑-๔๕ ปี	๗	๙.๗๒	๓	๗.๓๒	-	-	๑๐	๗.๖๙	
๓๖-๔๐ ปี	๙	๑๒.๕๐	๕	๑๒.๒๐	๕	๒๙.๔๑	๑๙	๑๔.๖๒	
๓๑-๓๕ ปี	๑๘	๒๕.๐๐	๖	๑๔.๖๓	๔	๒๓.๕๓	๒๘	๒๑.๕๔	
๒๖-๓๐ ปี	๒๑	๒๙.๑๗	๑๕	๓๖.๕๙	๖	๓๕.๒๙	๔๒	๓๒.๓๑	
๒๑-๒๕ ปี	๕	๖.๙๔	๖	๑๔.๖๓	๒	๑๑.๗๖	๑๓	๑๐.๐๐	

จากตารางที่ ๔ จะเห็นได้ว่า ครูกลุ่มใหญ่ที่สุด คือ ร้อยละ ๓๒.๓๑
อายุระหว่าง ๒๖ - ๓๐ ปี รองลงมา ร้อยละ ๒๑.๕๔ มีอายุระหว่าง ๓๑ -
๓๕ ปี ส่วนครูที่มีอายุ ๔๖ - ๕๐ ปี มีเพียงร้อยละ ๖.๑๕ เท่านั้น

ครูในโรงเรียนรัฐบาล ครูกลุ่มใหญ่ที่สุด คือ ร้อยละ ๒๕.๑๗ มีอายุ
ระหว่าง ๒๖ - ๓๐ ปี รองลงมา คือ ร้อยละ ๒๕.๐๐ มีอายุระหว่าง ๓๑ - ๓๕
ปี และครูที่มีอายุตั้งแต่ ๔๖ ปีขึ้นไป มีเพียงร้อยละ ๔.๓๓

ครูในโรงเรียนราษฎร์ส่วนมาก คือ ร้อยละ ๓๖.๕๕ มีอายุระหว่าง
๒๖ - ๓๐ ปี และมีเพียงร้อยละ ๗.๓๒ ครูมีอายุระหว่าง ๔๖ - ๕๐ ปี

สำหรับโรงเรียนสาธิตครูส่วนมากคือ ร้อยละ ๓๕.๒๔ มีอายุระหว่าง
๒๖ - ๓๐ ปี ครูที่มีอายุระหว่าง ๒๑ - ๒๕ ปี มีอยู่ร้อยละ ๑๑.๗๖ เป็นที่
น่าสังเกตว่า ครูสาธิตที่มีอายุตั้งแต่ ๔๑ ปีขึ้นไป ไม่มีเลย

เนื่องจากตารางที่ ๓ - ๔ ได้แสดงถึงเพศ และอายุของครูใน
โรงเรียนแต่ละประเภท สำหรับตารางที่ ๕ นี้ จึงได้เอาจำนวนครูทั้ง ๑๓๐
คน มาหาค่าตัวกลาง (Mean) และ ความกระจัดกระจายมาตรฐาน
(Standard Deviation) เพื่อหาอายุเฉลี่ยและความแตกต่างของ
อายุครู

จากตารางที่ ๕ จะเห็นว่า เมื่อนำเอาอายุของครูทั้งหมดมาหาค่า
อายุเฉลี่ยโดยวิธีหาค่ากลางแล้ว อายุเฉลี่ยของครูที่สอนวิชาวรรณคดีไทย คือ
ประมาณ ๓๔.๓๕ ปี และอายุของครูมีความแตกต่างกันแต่ละอันดับชั้น ประ-
มาณ ๕ ปี

$$\text{ใช้สูตร Mean} = a + i\bar{d}$$

$$\text{S.D.} = i \sqrt{\bar{d}^2 - \frac{\sum fd^2}{N}}$$

ตารางที่ ๕ อายุเฉลี่ยของครูผู้ตอบแบบสอบถาม โดยวิธีหาค่าตัวกลาง

x	f	d	fd	fd ²
๕๑-๕๕ ปี	๑๐	๓	๓๐	๙๐
๔๖-๕๐ ปี	๘	๒	๑๖	๓๒
๔๑-๔๕ ปี	๑๐	๑	๑๐	๑๐
๓๖-๔๐ ปี	๑๘	๐	๐	๐
๓๑-๓๕ ปี	๒๘	- ๑	- ๒๘	๒๘
๒๖-๓๐ ปี	๔๒	- ๒	- ๘๔	๑๖๘
๒๑-๒๕ ปี	๑๓	- ๓	- ๓๙	๑๑๗
N = ๑๓๐			$\Sigma fd = - ๕๕$	$\Sigma fd^2 = ๔๔๕$

เมื่อได้นำข้อมูลวิเคราะห์แล้ว พบว่าครูที่สอนวิชาวรรณคดีไทยในชั้น -
มัธยมศึกษาตอนต้น มีวุฒิตั้งแต่ระดับประกาศนียบัตรหรือเทียบเท่า ไปจนถึงระดับ
ปริญญาตรี และปริญญาโท ก็มีรายละเอียดแสดงไว้ในตารางที่ ๖

ตารางที่ ๖ แสดงให้เห็นว่า ครูจำนวนมากที่สุด คือ ร้อยละ ๔๓.๐๘
มีวุฒิตะดับอนุปริญญาหรือเทียบเท่า จำนวนรองลงมา คือร้อยละ ๒๔.๖๒ มีวุฒิปริญญา
ทางการศึกษา ส่วนผู้ที่มิวุฒิปริญญาทางวิทยาการมีจำนวนน้อยที่สุดคือมีเพียง
ร้อยละ ๒.๓๑ มีครูที่ไม่แจ่งวุฒิเสีย ร้อยละ ๓.๖๕

สำหรับโรงเรียนรัฐบาลนั้น ครูส่วนมากคือร้อยละ ๕๐.๐๐ มีวุฒิตะดับ
อนุปริญญาหรือเทียบเท่า รองลงมาคือร้อยละ ๒๓.๖๑ มีวุฒิตะดับปริญญาทางวิชาการ
ศึกษา และครูที่มีทั้งวุฒิปริญญาทางวิทยาการและที่มีวุฒิศู คือ อ.บ.ค.บ. นั้น มีเพียง
ร้อยละ ๑.๓๕

ตารางที่ ๖ จำนวนครูที่สอนวิชาวรรณคดีไทยแยกตามวุฒิและในโรงเรียนที่ทำการสอนอยู่

คุณวุฒิ	ประเภทโรงเรียน							
	รัฐบาล		ราษฎร์		สาธิต		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
= ๗๒		= ๕๑		= ๑๓		= ๑๓๐		
ระดับประกาศนียบัตรหรือเทียบเท่าได้แก่ ป.ป. ป.กศ.ต้น พ. ม.๖ เปรียญ ๕ ประโยค	๑๒	๑๖.๖๗	๑๒	๒๓.๕๓	-	-	๒๔	๑๘.๕๖
ระดับอนุปริญญาหรือเทียบเท่าได้แก่ ป.ม. พ.ม. ป.กศ.สูง อ.กศ.	๓๖	๕๐.๐๐	๒๐	๔๘.๗๘	-	-	๕๖	๔๓.๐๘
ระดับปริญญาได้แก่								
ปริญญาทางวิชาการ ศึกษาได้แก่ ค.บ. กศ.บ. กศ.ม. กศ.บ.ป.ม. (หรือ พ.ม.)	๑๓	๑๗.๖๑	๔	๙.๗๖	๑๑	๘๔.๓๑	๓๒	๒๔.๖๒
ปริญญาทางวิทยาการ ได้แก่ อ.บ. และ ช.บ.	๒	๒.๗๘	๑	๒.๔๔	-	-	๓	๒.๓๑
ปริญญาทางวิทยาการที่มี วุฒิกฎได้แก่ อ.บ.ค.บ.	๑	๑.๓๕	-	-	๔	๓๑.๕๓	๕	๓.๘๕
ไม่แจ้งวุฒิ	๔	๕.๕๖	๔	๙.๗๖	๒	๑๕.๓๖	๑๐	๗.๖๙

โรงเรียนราษฎร์ ครูส่วนมากคือร้อยละ ๔๔.๙๕ มีวุฒิระดับอนุปริญญา หรือเทียบเท่า รองลงมาคือร้อยละ ๒๕.๒๗ มีวุฒิระดับประกาศนียบัตรหรือเทียบเท่า เป็นที่น่าสังเกตว่าครูที่มีปริญญา ช.บ. มีเพียง ๑ คน หรือร้อยละ ๒.๔๔ และครูที่มีวุฒิ อ.บ. ค.บ. ไม่มีเลย

โรงเรียนสาธิต ส่วนมากคือร้อยละ ๖๔.๗๑ มีวุฒิระดับปริญญา รองลงมาคือร้อยละ ๒๓.๕๓ มีวุฒิ อ.บ. ค.บ. เป็นที่น่าสังเกตว่าในโรงเรียนสาธิต ไม่มีครูที่มีวุฒิในระดับประกาศนียบัตรหรือระดับอนุปริญญาเลย

เมื่อได้จำแนกจำนวนปีที่ครูทำการสอนวิชาภาษาไทยแล้ว ได้พบว่าครูที่มีประสบการณ์ในการสอนวิชาภาษาไทย มีตั้งแต่ ๑ ปีจนถึง มากกว่า ๒๔ ปี ยังมีรายละเอียดแสดงไว้ในตารางที่ ๗

ตารางที่ ๗ จำนวนปีที่ครูทำการสอนวิชาภาษาไทยแยกตามประเภทโรงเรียน

จำนวนปีที่ทำการสอน	โรงเรียน								
	รัฐบาล		ราษฎร์		สาธิต		รวมยอด		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
	= ๗๒		= ๔๑		= ๑๗		= ๑๓๐		
๒๔ ปีและมากกว่า	๑	๑.๓๘	-	-	-	-	๑	๐.๗๗	
๑๘ - ๒๓ ปี	๔	๕.๕๖	๖	๑๔.๖๓	-	-	๑๐	๗.๖๘	
๑๔ - ๑๗ ปี	๓	๔.๑๗	๒	๔.๘๘	๓	๑๗.๖๕	๘	๖.๑๕	
๘ - ๑๓ ปี	๑๑	๑๕.๒๘	๗	๑๗.๐๗	๒	๑๑.๗๖	๒๐	๑๕.๓๘	
๔ - ๗ ปี	๒๘	๓๘.๘๘	๘	๑๙.๕๑	๗	๔๑.๑๘	๔๓	๓๓.๐๘	
๓ ปีและต่ำกว่า	๒๕	๓๔.๗๒	๑๘	๔๓.๙๐	๕	๒๙.๔๑	๔๘	๓๖.๙๒	

จากตารางที่ ๓ นี้ จะเห็นได้ว่าครูที่มีประสบการณ์ในการสอนภาษาไทย เพียง ๑ - ๓ ปี นั้น มีจำนวนมากที่สุด คือร้อยละ ๓๖.๕๒ ส่วนครูในโรงเรียน รัฐบาลที่มีประสบการณ์ในการสอนมากคือสอนตั้งแต่ ๒๔ ปีขึ้นไป มีเพียงร้อยละ ๑.๓๕ เท่านั้น และเป็นที่น่าสนใจ เกตว่าครูที่สอนตั้งแต่ ๒๔ ปีขึ้นไปในโรงเรียนราษฎร์ ไม่มีเลย และครูที่สอนตั้งแต่ ๑๕ ปี ขึ้นไปในโรงเรียนสาธิตไม่มีเลย

จำนวนครูที่สอนวิชาวรรณคดีไทยแยกตามประเภทโรงเรียน มีครูทั้งที่เป็นครูประจำชั้นและเป็นครูพิเศษ ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๔

ตารางที่ ๔ จำนวนครูที่สอนวิชาวรรณคดีแยกตามการ เป็นครูประจำชั้นและการ เป็นครูพิเศษแยกตามประเภทโรงเรียน

ชนิดของงาน	ประเภทโรงเรียน								
	รัฐบาล		ราษฎร์		สาธิต		รวมยอด		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
	=๗๒		=๔๑		= ๑๗		=๑๓๐		
ประจำชั้น	๕๔	๗๕.๐๐	๓๓	๘๐.๔๕	๑๔	๘๒.๓๕	๑๐๑	๗๗.๖๕	
พิเศษ	๑๘	๒๕.๐๐	๘	๑๙.๕๑	๓	๑๗.๖๕	๒๙	๒๒.๓๕	

จะเห็นได้จากตารางที่ ๔ นี้ว่า โรงเรียนรัฐบาลมีครูที่สอนวิชาวรรณคดีไทยร้อยละ ๗๕.๐๐ ทำหน้าที่ครูประจำชั้น และร้อยละ ๒๕.๐๐ เป็นครูพิเศษ ครูโรงเรียนราษฎร์ ร้อยละ ๘๐.๔๕ เป็นครูประจำชั้น และร้อยละ ๑.๕๑ เป็นครูพิเศษ ครูโรงเรียนสาธิต ร้อยละ ๘๒.๓๕ เป็นครูประจำชั้น และร้อยละ ๑๗.๖๕ เป็นครูพิเศษ

หน้าที่ของครูที่สอนวิชาวรรณคดีไทยเกี่ยวกับเรื่องนี้ไม่แตกต่างกันไกล

ระดับชั้นที่ครูทำการสอนวิชาวรรณคดีไทยมีตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษา ๑ - ๓
 ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๕

ตารางที่ ๕ ระดับชั้นต่าง ๆ ที่ครูทำการสอนเฉพาะวิชาวรรณคดีไทย

ชั้น	จำนวน	ร้อยละ
มัธยมศึกษาปีที่ ๑	๓๕	๒๖.๕๒
มัธยมศึกษาปีที่ ๒	๔๓	๓๓.๐๘
มัธยมศึกษาปีที่ ๓	๓๗	๒๘.๕๖
มัธยมศึกษาปีที่ ๑-๒	๕	๓.๘๕
มัธยมศึกษาปีที่ ๒-๓	๓	๒.๓๑
มัธยมศึกษาปีที่ ๑-๓	๓	๒.๓๑
มัธยมศึกษาปีที่ ๑-๒-๓	๔	๓.๐๘

จากตารางที่ ๕ จะเห็นได้ว่า ครูกลุ่มใหญ่ที่สุด คือร้อยละ ๓๓.๐๘
 สอนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ รองลงมา คือร้อยละ ๒๘.๕๖ สอนชั้นมัธยมศึกษา
 ปีที่ ๓ และครูร้อยละ ๒๖.๕๒ สอนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ส่วนครูที่สอนวรรณ
 คดีไทยครบเกินกว่า ๑ ระดับชั้น เป็นดังนี้ มีครูร้อยละ ๓.๘๕ สอนชั้นมัช
 ฌมศึกษา ปีที่ ๑ - ๒ รองลงมา จำนวนร้อยละ ๓.๐๘ สอนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑
 - ๒ - ๓ ผู้ที่สอนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ - ๓ และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ - ๓ มีจำนวน
 เท่ากัน คือ ร้อยละ ๒.๓๑

จำนวนชั่วโมงสอนของครูในโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์ และ
โรงเรียนสาธิต ที่สอนทุกวิชาใน ๑ สัปดาห์ มีตั้งแต่ ๔ ถึง ๒๗ ชั่วโมง ดังแสดง
ไว้ในตารางที่ ๑๐ ก.

ตารางที่ ๑๐ ก. จำนวนชั่วโมงที่ครูสอนทุกวิชาในหนึ่งสัปดาห์ แยกตามประเภท
โรงเรียน

จำนวนชั่วโมง	ประเภทโรงเรียน								
	รัฐบาล		ราษฎร์		สาธิต		รวมยอด		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
	=๗๒		=๔๑		=๑๗		=๑๓๐		
๔ - ๑๑	๒	๒.๗๘	-	-	๑	๕.๘๘	๓	๒.๓๑	
๑๒ - ๑๕	๕	๖.๘๘	๒	๔.๘๘	๒	๑๑.๗๖	๙	๖.๙๒	
๑๖ - ๑๙	๓๕	๔๘.๖๑	๗	๑๗.๐๗	๔	๒๓.๕๓	๔๖	๓๕.๓๘	
๒๐ - ๒๓	๑๐	๑๓.๘๙	๒๐	๔๘.๗๘	๒	๑๑.๗๖	๓๒	๒๔.๖๒	
๒๔ - ๒๗	-	-	๗	๑๗.๐๗	๑	๕.๘๘	๘	๖.๑๕	
ไม่แจ้งชั่วโมง	๒๐	๒๗.๓๘	๕	๑๒.๒๐	๗	๔๑.๑๘	๓๒	๒๔.๖๒	

ตารางที่ ๑๐ ก. แสดงว่าใน ๑ สัปดาห์นั้น ครูสอนทุกวิชาประมาณ
๑๖ - ๑๙ ชั่วโมงเป็นส่วนมาก คือร้อยละ ๓๕.๓๘ และสอนประมาณ ๔ - ๑๑ ชั่วโมง
ซึ่งเป็นระดับต่ำสุดนั้น โรงเรียนรัฐบาลมีร้อยละ ๒.๗๘ ส่วนโรงเรียนราษฎร์ไม่มี
เลย และระดับชั่วโมงมากที่สุดคือ ๒๔ - ๒๗ ชั่วโมง ครูโรงเรียนรัฐบาลไม่มีสอน
แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า ครูโรงเรียนราษฎร์นั้น มีจำนวนถึงร้อยละ ๑๗.๐๗ ที่สอน
ตั้งแต่ ๒๔ - ๒๗ ชั่วโมงใน ๑ สัปดาห์

จำนวนชั่วโมงที่ครูสอนวิชาภาษาไทยมีตั้งแต่ ๒-๒๑ ชั่วโมงใน ๑ สัปดาห์
ดังมีรายละเอียดแสดงไว้ในตารางที่ ๑๐ ข.

ตารางที่ ๑๐ ข. จำนวนชั่วโมงที่ครูสอนวิชาภาษาไทยใน ๑ สัปดาห์ แยกตาม
ประเภทโรงเรียน

จำนวนชั่วโมง	ประเภทโรงเรียน							
	รัฐบาล	ราษฎร์	สาธิต	รวมยอด				
	จำนวน = ๓๒	ร้อยละ	จำนวน = ๔๑	ร้อยละ				
๒ - ๕	๘	๑๑.๑๑	๑๔	๓๔.๑๕	๒	๑๑.๗๖	๒๔	๑๘.๖๖
๖ - ๙	๑๒	๑๖.๖๓	๗	๑๗.๐๗	๓	๑๗.๖๕	๒๒	๑๖.๙๒
๑๐ - ๑๓	๑๖	๒๒.๒๒	๕	๑๒.๒๐	๑	๕.๘๘	๒๒	๑๖.๙๒
๑๔ - ๑๗	๒๒	๓๐.๕๖	๑	๒.๔๔	๕	๒๔.๔๑	๒๘	๒๑.๕๕
๑๘ - ๒๑	๑๒	๑๖.๖๓	๘	๒๑.๙๕	๖	๓๕.๒๙	๒๗	๒๐.๙๓
ไม่แจ้งชั่วโมง	๒	๒.๗๘	๕	๑๒.๒๐	-	-	๗	๕.๓๘

ตารางที่ ๑๐ ข. แสดงให้เห็นว่า ครูส่วนมากคือร้อยละ ๒๑.๕๕ สอนวิชา
ภาษาไทยประมาณสัปดาห์ละ ๑๔ - ๑๗ ชั่วโมง รองลงมาคือร้อยละ ๒๐.๙๓ สอน
วิชาภาษาไทยประมาณสัปดาห์ละ ๑๘ - ๒๑ ชั่วโมง.

ในโรงเรียนรัฐบาล ครูส่วนมากคือร้อยละ ๓๐.๕๖ สอนวิชาภาษาไทยประ-
มาณสัปดาห์ละ ๑๔ - ๑๗ ชั่วโมง ครูในโรงเรียนราษฎร์ส่วนมากคือร้อยละ ๓๔.๑๕
สอนวิชาภาษาไทยสัปดาห์ละ ๒ - ๕ ชั่วโมง และครูในโรงเรียนสาธิตส่วนมากคือ
ร้อยละ ๓๕.๒๙ สอนวิชาภาษาไทยประมาณสัปดาห์ละ ๑๘.๒๑ ชั่วโมง

จำนวนชั่วโมงที่ครูสอนวิชาวรรณคดีไทยใน ๑ สัปดาห์ มีตั้งแต่ ๑ ถึง ๑๖ ชั่วโมง ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๑๐ ค.

ตารางที่ ๑๐ ค. จำนวนชั่วโมงที่ครูสอนเฉพาะวิชาวรรณคดีไทย แยกตามประเภทโรงเรียน

ชั่วโมงสอน	ประเภทโรงเรียน								
	รัฐบาล		ราษฎร์		สาธิต		รวมยอด		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
	=๗๒		=๔๑		=๑๗		=๑๓๐		
๑ - ๔	๒๑	๒๘.๑๗	๑๘	๔๓.๕๐	๓	๑๗.๖๕	๔๒	๓๒.๓๑	
๕ - ๘	๒๗	๓๗.๕๐	๘	๑๙.๕๑	๖	๓๕.๒๙	๔๑	๓๑.๕๔	
๙ - ๑๒	๑๑	๑๕.๒๘	๘	๑๙.๕๑	๓	๑๗.๖๕	๒๒	๑๖.๙๒	
๑๓ - ๑๖	๑	๑.๓๕	๑	๒.๕๔	๑	๕.๘๘	๓	๒.๓๑	
ไม่แจ้งชั่วโมง	๑๒	๑๖.๖๗	๖	๑๔.๖๓	๔	๒๓.๕๓	๒๒	๑๖.๙๒	

ตารางที่ ๑๐ ค. แสดงให้เห็นว่า ครูส่วนมากคือร้อยละ ๓๒.๓๑ สอนเฉพาะวิชาวรรณคดีไทยตั้งแต่ ๑ - ๔ ชั่วโมงใน ๑ สัปดาห์ รองลงมาคือร้อยละ ๓๑.๕๔ สอนประมาณสัปดาห์ละ ๕ - ๘ ชั่วโมง ส่วนครูที่สอนประมาณสัปดาห์ละ ๑๓ - ๑๖ ชั่วโมง มีเพียงร้อยละ ๒.๓๑ เท่านั้น

ครูในโรงเรียนรัฐบาลส่วนมากคือร้อยละ ๓๗.๕๐ สอนเฉพาะวิชาวรรณคดีไทยประมาณสัปดาห์ละ ๕ - ๘ ชั่วโมง ครูในโรงเรียนราษฎร์ส่วนมากคือร้อยละ ๔๓.๕๐ สอนสัปดาห์ละ ๑ - ๔ ชั่วโมง ส่วนครูในโรงเรียนสาธิตส่วนมากคือร้อยละ ๓๕.๒๙ สอนสัปดาห์ละ ๕ - ๘ ชั่วโมง

เป็นที่น่าสังเกตว่า ครูที่สอนประมาณสัปดาห์ละ ๑๓ - ๑๖ ชั่วโมงนั้น ทั้งโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนสาธิต มีเพียงโรงเรียนละ ๑ คนเท่านั้น

เมื่อถามถึงเหตุผลที่ครูสอนวิชาภาษาไทย ครูชายและหญิงทั้งหมด ๑๓๐ คน ได้แสดงเหตุผลที่สอนต่าง ๆ กัน ดังรายละเอียดในตารางที่ ๑๑

ตารางที่ ๑๑ เหตุผลที่ครูสอนวิชาภาษาไทย

เหตุผล	จำนวน	ร้อยละ
ศึกษาวิชาภาษาไทยมาพอประมาณ	๖๑	๔๖.๙๒
ศึกษาทางวิชาภาษาไทยโดยเฉพาะ	๒๑	๑๕.๓๘
ไม่ถนัดสอนวิชาอื่น	๔	๓.๐๘
ทางโรงเรียนให้สอนเพราะมีความชำนาญทางภาษาไทย	๒๕	๑๙.๒๓
ทางโรงเรียนมีครูภาษาไทยไม่พอ	๒๙	๒๒.๓๑
มีชั่วโมงสอนน้อยจึงต้องสอนภาษาไทยควบ	๖	๔.๖๒
รักวิชาภาษาไทย	๑๖	๑๒.๓๑

ตารางที่ ๑๑ แสดงให้เห็นว่า ครูส่วนมากคือร้อยละ ๔๖.๙๒ สอนวิชาภาษาไทย เพราะศึกษาวิชาภาษาไทยมาพอประมาณ รองลงมาคือร้อยละ ๒๒.๓๑ ให้เหตุผลว่า ทางโรงเรียนมีครูภาษาไทยไม่พอ และมีครูเพียงร้อยละ ๔.๖๒ ให้เหตุผลว่า มีชั่วโมงสอนน้อยจึงต้องสอนภาษาไทยควบ

เมื่อถามถึงความรู้สึกของครูชายและครูหญิงที่มีต่อการสอนวิชาภาษาไทย
ครูชายและครูหญิงได้ให้ความรู้สึกต่าง ๆ กัน ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๑๒

ตารางที่ ๑๒ แสดงความรู้สึกของครูที่มีต่อการสอนวิชาภาษาไทย แยกตามเพศ
ของครูผู้ตอบแบบสอบถาม

ความรู้สึก	ครูชาย		ครูหญิง		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	= ๓๐		= ๑๐๐		= ๑๓๐	
ภาษาไทยน่าสนใจ น่าศึกษา	๒๐	๖๖.๖๗	๗๔	๗๔.๐๐	๙๔	๗๒.๓๑
ภาษาไทยเป็นภาษาของชาติไทยควร จะเชิดชูรักษาไว้	๒๑	๗๐.๐๐	๗๗	๗๗.๐๐	๙๘	๗๕.๓๘
ภาษาไทยเป็นภาษาของเราเองควร ศึกษาให้เข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง	๑๙	๖๓.๓๓	๗๘	๗๘.๐๐	๙๗	๗๔.๖๒
ภาษาไทยศึกษาได้ยาก สอนได้ยาก	๑๓	๔๓.๓๓	๓๗	๓๗.๐๐	๕๐	๓๘.๔๖
ภาษาไทยเป็นภาษาของเราเองไม่ จำเป็นต้องศึกษามากนัก	๓	๑๐.๐๐	๑	๑.๐๐	๔	๓.๐๘
ภาษาไทยง่าย สอนได้ง่าย ใคร ๆ ก็สอนได้	๑	๓.๓๓	๔	๔.๐๐	๕	๓.๘๕
ภาษาไทยสอนยาก ครูที่สอนภาษาไทย จึงควรได้รับการยกย่อง	๑๑	๓๖.๖๗	๑๘	๑๘.๐๐	๒๙	๒๒.๓๑
ครูภาษาไทยคว่ำครี ไม่ค่อยมีโอกาส ไปต่างประเทศ	๕	๑๖.๖๗	๑๑	๑๑.๐๐	๑๖	๑๒.๓๑
ไม่ได้รับการยกย่องจากเพื่อนครูและ นักเรียนเท่าที่ควร	๕	๑๖.๖๗	๑๗	๑๗.๐๐	๒๒	๑๖.๙๒
หาผู้รู้จริงได้ยาก	๑	๓.๓๓	—	—	๑	๐.๗๗
สอนพิเศษลำบาก	๑	๓.๓๓	—	—	๑	๐.๗๗

ตารางที่ ๑๒ แสดงให้เห็นว่า ครูส่วนมากคือร้อยละ ๗๕.๓๔ เห็นว่าภาษาไทยเป็นภาษาของชาติไทย ควรจะเชิดชูรักษาไว้ รองลงมาคือร้อยละ ๗๔.๖๒ เห็นว่าภาษาไทยเป็นภาษาของเราเอง ควรศึกษาให้เข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง ส่วนครูที่ไ้ความเห็นว่ภาษาไทยหาญูจริงไ้ยาก และสอนพิเศษลำบาก มีเพียงร้อยละ ๐.๗๗ เท่านั้น

ความรู้สึกของครูชายที่มีต่อการสอนวิชาภาษาไทย ส่วนมากคือร้อยละ ๗๐.๐๐ เห็นว่าภาษาไทยเป็นภาษาของชาติไทย ควรจะเชิดชูรักษาไว้ซึ่งผิดกับความรู้สึกของครูหญิง ครูหญิงส่วนมากคือร้อยละ ๗๔.๐๐ เห็นว่าภาษาไทยเป็นภาษาของเราเอง ควรศึกษาให้เข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง

เป็นที่น่าสังเกตว่า มีครูเพียง ๑ คน หรือร้อยละ ๑.๐๐ ที่มีความรู้สึกว่ภาษาไทยเป็นภาษาของเราเอง ไม่จำเป็นต้องศึกษามากนัก

ในหมวดวิชาภาษาไทย มีรายวิชา ๔ วิชา คือ วรรณคดี หลักภาษา ฟัง พูด อ่าน และเขียน ได้ขอให้ครูบันทึกเรียงลำดับที่ครูชอบสอนจากมากไปหาน้อย รายละเอียดคำตอบของครูที่มีต่อรายวิชานั้น ๆ แสดงไว้ในตารางที่ ๑๓ ก.

จากตารางที่ ๑๓ ก. แสดงว่าวิชาต่าง ๆ ในหมวดภาษาไทยนั้น วิชาวรรณคดี เป็นวิชาที่ครูหญิงและครูชายชอบสอนเป็นอันดับหนึ่ง คือมีจำนวนถึงร้อยละ ๔๑.๕๔ รองลงมาที่ครูชอบสอนเป็นอันดับหนึ่ง คือ วิชาหลักภาษา มีครูชายร้อยละ ๑๘.๒๓ วิชา ฟัง พูด อ่าน และเขียน มีครูชอบสอนร้อยละ ๗.๖๘ ตามลำดับ

เมื่อได้เรียงลำดับความชอบมากน้อย จะเห็นว่า ครูชายสอนวิชาวรรณคดีไทย เป็นอันดับหนึ่ง คือร้อยละ ๔๑.๕๔ วิชา การฟัง พูด อ่าน เป็นอันดับ ๒ และ ๓ คือร้อยละ ๓๕.๓๔ และ ๓๘.๒๓ เป็นลำดับ และวิชาการเขียนซึ่งได้แก่ การเขียนเรียงความ ย่อความ และการเขียนตามคำบอก มาเป็นอันดับที่สี่อันเป็นอันดับสุดท้าย คือ ร้อยละ ๔๓.๔๕

ตารางที่ ๑๓ ก. อันดับที่ครูชอบสอนภาษาไทย ทั้ง ๔ รายวิชา

วิชา	อันดับ ๑		อันดับ ๒		อันดับ ๓		อันดับ ๔		ไม่เจองันดับ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	= ๑๓๐		= ๑๓๐		= ๑๓๐		= ๑๓๐		= ๑๓๐	
วรรณคดี	๑๐๖	๘๑.๕๔	๑๘	๑๔.๖๒	๓	๒.๓๑	—	—	๒	๑.๕๔
หลักภาษา	๒๕	๑๙.๒๓	๒๘	๒๑.๕๔	๒๐	๑๕.๓๘	๔๑	๓๑.๕๔	๑๖	๑๒.๓๑
ฟัง พูด อ่าน	๑๐	๗.๖๙	๔๖	๓๕.๓๘	๕๑	๓๙.๒๓	๗	๕.๓๘	๑๖	๑๒.๓๑
เขียน	๑๐	๗.๖๙	๑๔	๑๐.๗๗	๓๓	๒๕.๔๘	๕๗	๔๓.๘๕	๑๖	๑๒.๓๑
รวม จำนวน = ๕๒๐	๑๕๑	๒๙.๐๔	๑๐๗	๒๐.๕๘	๑๐๗	๒๐.๕๘	๑๐๕	๒๐.๑๙	๕๐	๙.๖๒

ครูบางคนชอบสอนนิสิตชาวไทยเป็นอันดับหนึ่ง ในแบบสอบถามได้ให้
ครูแสดงเหตุผลที่ชอบสอน ครูจึงได้ให้เหตุผลไว้ในตารางที่ ๑๓ ข.

ตารางที่ ๑๓ ข. เหตุผลที่ครูชอบสอนนิสิตชาวไทยเป็นอันดับหนึ่ง

เหตุผล	จำนวน = ๑๐๖	ร้อยละ
รักและสนใจนิสิต	๒๓	๒๑.๗๐
สนุกได้รับความรู้ความเพลิดเพลิน	๑๗	๑๖.๐๔
ใคร่สไฟเราะของนิสิต	๖	๕.๖๖
เป็นภาษาของเราเองควรศึกษาให้เข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง	๕	๔.๗๒
ทำบทเรียนให้สนุกใ้สบาย	๔	๓.๗๗
ได้สอนให้นักเรียนใคร่จัก"อ่าน"ความรู้สึกรักใคร่ของผู้อื่น	๔	๓.๗๗
สอนนิสิตนี้ได้ดีกว่าวิชาอื่น	๔	๓.๗๗
นักเรียนสนใจเรียนดี	๒	๑.๘๘
ไม่ต้องคนความมากนัก	๑	๐.๙๔
ไม่ออกความเห็น	๔๐	๓๗.๗๔

ตารางที่ ๑๓ ข. แสดงให้เห็นว่า ครูส่วนมากคือร้อยละ ๒๑.๗๐ ชอบ
สอนนิสิตชาวไทยเป็นอันดับหนึ่ง เพราะรักและสนใจนิสิต และมีอยู่เพียง
ร้อยละ ๐.๙๔ ที่ให้เหตุผลว่า ชอบสอนนิสิตชาวไทยเป็นอันดับหนึ่ง ก็เพราะ
ไม่ต้องคนความมากนัก เป็นที่น่าสังเกตว่า ครูที่ไม่ยอมให้เหตุผลใด ๆ ทั้งสิ้น มี
ถึงร้อยละ ๓๗.๗๔

ครูบางคนชอบสอนวิชาหลักภาษาไทยเป็นอันดับหนึ่ง ในแบบสอบถาม
ได้ให้ครูแสดงเหตุผลที่ชอบสอน ครูจึงแสดงเหตุผลไว้ในตารางที่ ๑๓ ค.

ตารางที่ ๑๓ ค. เหตุผลที่ครูชอบสอนวิชาหลักภาษาไทยเป็นอันดับหนึ่ง

เหตุผล	จำนวน = ๒๕	ร้อยละ
ชอบและสนใจวิชานี้	๘	๓๒.๐๐
สอนให้เข้าใจได้ง่าย	๓	๑๒.๐๐
ได้รู้ถึงถึงภาษาของเราดีขึ้น	๓	๑๒.๐๐
ไม่ออกความเห็น	๑๑	๔๔.๐๐

จากตารางที่ ๑๓ ค. เหตุผลที่ครูชอบสอนวิชาหลักภาษาไทย จำนวน
มากที่สุด คือร้อยละ ๓๒.๐๐ ให้เหตุผลว่า ชอบและสนใจวิชานี้ เป็นที่น่าสังเกต
ว่า มีครูเป็นจำนวนถึงร้อยละ ๔๔.๐๐ ที่ไม่ออกความเห็น

ครูบางคนชอบสอนวิชาการฟัง การพูด และการอ่านเป็นอันดับหนึ่ง
ในแบบสอบถาม ได้ให้ครูแสดงเหตุผล ครูได้แสดงเหตุผลไว้ในตารางที่ ๑๓ ง.

จากตารางที่ ๑๓ ง. ทำให้ทราบเหตุผลที่ครูชอบสอนวิชาการฟัง พูด
อ่านเป็นอันดับหนึ่ง เพราะชอบและถนัดสอนวิชานี้ มีจำนวนมากถึงร้อยละ ๕๐.๐๐
เป็นที่น่าสนใจกว่า มีครูเป็นจำนวนถึงร้อยละ ๕๐.๐๐ ไม่ยอมออกความคิดเห็น
ใด ๆ ทั้งสิ้น

ตารางที่ ๑๓ ง. เหตุผลที่ครูชอบสอนวิชาการฟัง พูด อ่าน เป็นอันดับหนึ่ง

เหตุผล	จำนวน = ๑๐	ร้อยละ
ชอบและถนัดสอนวิชานี้	๘	๘๐.๐๐
มีเรื่องสนุกสนานสอดแทรกให้เด็กสนใจ	๑	๑๐.๐๐
ไม่ออกความเห็น	๕	๕๐.๐๐

ครูบางคนชอบสอนวิชาการเขียน เป็นอันดับหนึ่ง ในแบบสอบถามได้ให้ครูแสดงเหตุผลที่ชอบสอน ครูจึงได้แสดงเหตุผลไว้ในตารางที่ ๑๓ จ.

ตารางที่ ๑๓ จ. เหตุผลที่ครูชอบสอนวิชาการเขียน เป็นอันดับหนึ่ง

เหตุผล	จำนวน = ๑๐	ร้อยละ
ชอบและถนัดสอนวิชานี้	๕	๕๐.๐๐
เป็นการแสดงความคิดเห็น	๑	๑๐.๐๐
ไม่ออกความเห็น	๔	๔๐.๐๐

จากตารางที่ ๑๓ จ. ครูจำนวนมากที่สุดคือ ๕ คน หรือคิดเป็นร้อยละ ๕๐.๐๐ ให้เหตุผลที่ตนชอบสอนวิชาการเขียนเป็นอันดับหนึ่ง ก็เพราะชอบและถนัดสอนวิชานี้ และมีครูเพียง ๑ คน หรือร้อยละ ๑๐.๐๐ ชอบสอนวิชาเขียนเพราะเป็นการแสดงความคิดเห็น เป็นที่น่าสังเกตว่า ครูที่ไม่ยอมแสดงเหตุผลมีถึงร้อยละ ๕๐.๐๐

สำหรับทัศนคติของครูที่มีต่อการสอนนิสิตชาววรรณคดีไทย คือชอบสอนหรือไม่ชอบสอน แสดงไว้ในตารางที่ ๑๔ ก.

ตารางที่ ๑๔ ก. ทัศนคติต่อการสอนนิสิตชาววรรณคดีไทย

ทัศนคติ	ครูชาย		ครูหญิง		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ชอบ	๒๗	๕๐.๐๐	๕๕	๕๕.๐๐	๘๒	๕๖.๕๒
ไม่ชอบ	๑	๓.๓๓	๑	๑.๐๐	๒	๑.๕๔
เฉย ๆ	๒	๖.๖๗	—	—	๒	๑.๕๔

จากตารางที่ ๑๔ ก. ทำให้ทราบถึงทัศนคติของครูต่อการสอนนิสิตชาววรรณคดีไทยว่าครูส่วนมาก คือร้อยละ ๕๖.๕๒ ชอบสอนนิสิตชาววรรณคดีไทย และมีเพียงร้อยละ ๑.๕๔ เท่านั้นที่ครูชายมีความรู้สึกไม่ชอบและเฉย ๆ ต่อการสอนนิสิตชาววรรณคดีไทย ส่วนครูหญิงไม่มีความรู้สึกเช่นนี้เกิดขึ้นเลย

เพื่อจะทดสอบว่าค่าตอบของครูเกี่ยวกับทัศนคติ ที่มีต่อการสอนนิสิตชาววรรณคดีไทยดังกล่าวไว้ในตารางที่ ๑๔ ก. นั้น จะขึ้นอยู่กับเพศของครูด้วยหรือไม่ จึงได้ทดสอบด้วย ไคสแควร์ ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๑๔ ข.

จากตารางที่ ๑๔ ข. ทดสอบว่าความชอบของครู ที่มีต่อการสอนนิสิตภาษาไทยไม่ขึ้นกับเพศของครู

$$X^2_{(2)} \text{ ที่คำนวณได้} = ๗.๗๒$$

ที่ระดับความมีนัยสำคัญ ๕ %

$$X^2_{(2)} \text{ จากตารางมาตรฐานเป็น } ๕.๙๙ \text{ ซึ่งน้อยกว่า } ๗.๗๒$$

$$\text{อันเป็นค่า } X^2_{(2)} \text{ ที่คำนวณได้}$$

ดังนั้นจึงไม่ยอมรับสมมติฐานที่ว่า ครูชาย ชอบสอนหรือไม่ไม่ขึ้นกับเพศของครู

ตารางที่ ๑๔ ข. ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการสอนวิชาวรรณคดีไทยเปรียบเทียบครูชายกับครูหญิง

	ทัศนคติ	เพศของครู		รวม
		ชาย	หญิง	
ชอบ	fo	๒๗	๘๘	๑๑๕
	fe	๒๙.๐๔	๗๖.๘๖	
ไม่ชอบ	fo	๐	๐	๐
	fe	๐.๐๐	๐.๐๐	
เฉย ๆ	fo	๒	๐	๒
	fe	๐.๐๖	๐.๐๐	
รวม		๓๐	๑๐๐	๑๓๐

ครูชายและครูหญิงชอบสอนวิชาวรรณคดีไทยได้แสดงเหตุผลที่ชอบสอนวิชาวรรณคดีไทยต่าง ๆ กัน ซึ่งรายละเอียดแสดงไว้ในตารางที่ ๑๔ ค.

ตารางที่ ๑๔ ค. แสดงให้เห็นว่า ครูชายและครูหญิงให้ความเห็นตรงกันว่า การที่ชอบสอนวรรณคดีไทยนั้น เพราะได้รับความเพลิดเพลินจากเนื้อหาขณะที่สอนรู้สึกสนุก ต่างก็ให้เหตุผลกันเป็นอันดับแรก คือครูชายมีจำนวนร้อยละ ๘๑.๘๔ และครูหญิงมีจำนวนร้อยละ ๘๐.๘๑ รองลงมาคือร้อยละ ๑๐.๑๖ ครูชอบสอนวรรณคดีไทย เพื่อปลูกฝังทัศนคติเกี่ยวกับความเป็นไทย เช่นวัฒนธรรมประเพณีและครูชายและครูหญิงจำนวนน้อยที่สุดคือทั้งหมดร้อยละ ๘.๐๕ ชอบสอนเพราะได้ศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมจากเรื่องที่ไม่คิดว่าจะได้อ่าน ก็ได้อ่าน และครูอื่นไม่ชอบสอนวิชานี้

ตารางที่ ๑๔ ค. เหตุผลของครูที่ชอบสอนวิชาวรรณคดีไทยแยกตามเพศ

เหตุผล	ครูชาย		ครูหญิง		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	= ๒๗		= ๕๕		= ๑๒๖	
เป็นวิชานัด	๑๕	๕๕.๕๕	๓๗	๖๗.๒๗	๕๖	๔๔.๔๔
ได้รับความเพลิดเพลินจากเนื้อหา ขณะที่สอนรู้สึกสนุก	๒๒	๘๑.๔๘	๕๐	๙๐.๙๑	๑๑๒	๘๘.๘๘
สอนให้สนุกสนานและน่าสนใจได้ดีกว่าวิชาอื่น ๆ	๑๕	๕๕.๕๕	๕๖	๑๐๐.๐๐	๗๑	๕๖.๓๕
ต้องการศึกษาชีวิตความเป็นอยู่อย่างและวัฒนธรรมของคนในสมัยก่อน	๑๖	๕๙.๒๖	๕๕	๑๐๐.๐๐	๗๑	๕๙.๕๒
เพื่อปลูกฝังทัศนคติเกี่ยวกับความเป็นไทยเช่นวัฒนธรรมประเพณี	๑๘	๖๖.๖๗	๕๘	๑๐๕.๕๕	๗๖	๖๐.๓๒
สามารถสอนทักษะทั้งสี่ได้ง่าย	๑๓	๔๘.๑๕	๓๘	๖๙.๐๙	๕๑	๔๐.๕๑
นักเรียนสนใจและตั้งใจเรียนดี	๕	๑๘.๕๒	๕๒	๙๔.๕๕	๕๗	๔๕.๒๔
ครูอื่นไม่ชอบสอนวิชานี้	๓	๑๑.๑๑	๑	๑.๘๑	๔	๓.๑๗
ได้ศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมจากเรื่องที่ไม่คิดว่าจะได้อ่านก็ได้	๓	๑๑.๑๑	๑	๑.๘๑	๔	๓.๑๗

ครูชายและครูหญิงไม่ชอบสอนวิชาวรรณคดีไทย ได้แสดงเหตุผลที่ไม่ชอบสอนวิชาวรรณคดีไทยต่าง ๆ กัน ดังรายละเอียด แสดงไว้ในตารางที่ ๑๔ ง.

ตารางที่ ๑๔ ง. เหตุผลของครูที่ไม่ชอบสอนวิชาวรรณคดีไทยแยกตามเพศ

เหตุผล	ครูชาย		ครูหญิง		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	= ๑	= ๑	= ๑	= ๑	= ๒	= ๒
ไม่ชอบอ่านวรรณคดี	๑	๑๐๐.๐๐	—	—	—	—
มีเรื่องต่าง ๆ มากไม่มีเวลา						
คนกว่า เนื้อเรื่องเพิ่มเติม	๑	๑๐๐.๐๐	๑	๑๐๐.๐๐	๒	๑๐๐.๐๐
นักเรียนไม่สนใจและไม่เอาใจ						
ใส่ในการเรียน	๑	๑๐๐.๐๐	—	—	๑	๕๐.๐๐
ถนัดสอนวิชาอื่นมากกว่าวิชานี้	๑	๑๐๐.๐๐	—	—	๑	๕๐.๐๐

ตารางที่ ๑๔ ง. แสดงให้เห็นว่า สาเหตุที่ครูไม่ชอบสอนวรรณคดีนั้น ทั้งครูชายและครูหญิงให้เหตุผลตรงกันว่า มีเรื่องต่าง ๆ มากไม่มีเวลาคนกว่าเพิ่มเติม ส่วนครูที่ไม่ชอบสอนวรรณคดีไทยเพราะนักเรียนไม่สนใจ ไม่เอาใจใส่ในการเรียน และถนัดสอนวิชาอื่นมากกว่าวิชานี้ มีจำนวนเท่ากันคือร้อยละ ๕๐.๐๐

ครูชายที่มีความรู้ลึกเฉย ๆ ต่อการสอนวรรณคดีไทย ได้ให้เหตุผล
แสดงไว้ในตารางที่ ๑๔ จ.

ตารางที่ ๑๔ จ. เหตุผลของครูที่มีความรู้ลึกเฉย ๆ ต่อการสอนวิชาวรรณคดีไทย

เหตุผล	ครูชาย		ครูหญิง		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	= ๒				= ๒	
เริ่มสอนเป็นปีแรก	๑	๕๐.๐๐	-	-	๑	๕๐.๐๐
ไม่ค่อยเห็นความสำคัญของ วรรณคดีเท่าใดนัก	๑	๕๐.๐๐	-	-	๑	๕๐.๐๐

ตารางที่ ๑๔ จ. แสดงให้เห็นว่า การที่ครูชายรู้ลึกเฉย ๆ ต่อการ
สอนวิชาวรรณคดีไทยนั้นเป็นเพราะว่า เพิ่งเริ่มสอนเป็นปีแรก และไม่ค่อยเห็น
ความสำคัญของวรรณคดีเท่าใดนัก ส่วนครูหญิงนั้น ไม่มีใครเลยที่รู้ลึกเฉย ๆ
ต่อการสอนวิชาวรรณคดีไทย คือส่วนมากชอบสอน มีที่ไม่ชอบสอนเพียง ๑ คน
จาก ๑๐๐ คน คิดเป็นร้อยละเพียง ๑.๐๐

ในเรื่องของการอ่านหนังสือวรรณคดีไทย ครูชายและครูหญิงได้แสดง
ความรู้ลึกที่ชอบสอนมาก หรือชอบสอน ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๑๕ ก.

ตารางที่ ๑๕ ก. แสดงให้เห็นว่า ครูส่วนมากคือร้อยละ ๕๐.๗๗ ชอบ
อ่านหนังสือวรรณคดีไทย และรองลงมาคือร้อยละ ๔๖.๑๕ ชอบอ่านหนังสือวรรณ
คดีไทยมาก เป็นที่น่าสังเกตว่ามีครูชายเพียงร้อยละ ๐.๗๗ เท่านั้น ที่ไม่ชอบอ่าน
หนังสือวรรณคดีไทย สำหรับครูหญิงที่มีความรู้ลึกเฉย ๆ หรือไม่ชอบอ่านวรรณคดี
ไทยนั้นไม่มีเลย

ตารางที่ ๑๕ ก. ความรู้สึกของครูต่อการอ่านหนังสือวรรณคดีไทยแยกตามเพศ

ความรู้สึก	ครูชาย		ครูหญิง		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	= ๓๐		= ๑๐๐		= ๑๓๐	
ชอบมาก	๑๐	๓๓.๓๓	๕๐	๕๐.๐๐	๖๐	๔๖.๑๕
ชอบ	๑๖	๕๓.๓๓	๕๐	๕๐.๐๐	๖๖	๕๐.๓๗
เฉย ๆ	๓	๑๐.๐๐	—	—	๓	๒.๓๑
ไม่ชอบ	๑	๓.๓๓	—	—	๑	๑.๕๓

เพื่อจะทดสอบว่า ค่าตอบของครูที่เกี่ยวกับความรู้สึกต่อการอ่านหนังสือวรรณคดีไทย ดังกล่าวไว้ในตารางที่ ๑๕ ก. นั้น จะขึ้นอยู่กับเพศของครูด้วยหรือไม่ จึงได้ทดสอบไคสแควร์ ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๑๕ ข.

จากตารางที่ ๑๕ ข. ทดสอบว่าความชอบของครูที่มีต่อการอ่านหนังสือวรรณคดีไทย ไม่ขึ้นกับเพศของครู

$$\chi^2_{(๑)} \text{ ที่คำนวณได้} = ๑๔.๘๓$$

$$\text{ที่ระดับความมีนัยสำคัญ} = ๐.๐๕$$

$\chi^2_{(๑)}$ จากตารางมาตรฐานเป็น ๓.๘๒ ซึ่งน้อยกว่า ๑๔.๘๓ อันเป็นค่า $\chi^2_{(๑)}$ ที่คำนวณได้

ดังนั้น จึงไม่ยอมรับสมมติฐานที่ว่า ครูชายชอบอ่านหนังสือวรรณคดีไทยหรือไม่ ไม่ขึ้นกับเพศของครู

ตารางที่ ๑๕ ข. ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ถึงองค์ความรู้ต่อการอ่านหนังสือวรรณคดีไทยกับเพศของครู

ความรู้ถึง		เพศของครู		รวม
		ชาย	หญิง	
ชอบมาก	fo	๑๐	๕๐	๖๐
	fe	๑๓.๕๕	๔๖.๑๕	
ชอบ	fo	๑๖	๕๐	๖๖
	fe	๑๕.๒๓	๕๐.๓๗	
เฉย ๆ	fo	๓	๐	๓
	fe	๐.๖๕	๒.๓๑	
ไม่ชอบ	fo	๑	๐	๑
	fe	๐.๒๓	๐.๓๗	
รวม		๓๖	๑๐๐	๑๓๖

เมื่อได้ถามถึงความชอบอ่านหนังสือวรรณคดีไทย ดังกล่าวไว้ในตารางที่ ๑๕ ก. แล้ว ได้ให้ครูบอกชื่อหนังสือที่อ่านดังรายละเอียด แสดงไว้ในตารางที่ ๑๕ ค.

ตารางที่ ๑๕ ก. รายชื่อหนังสือวรรณคดีที่ครูอ่าน

ชื่อหนังสือ	ครูชาย		ครูหญิง		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	= ๓๐		= ๑๐๐		= ๑๓๐	
วิถี ไคแก่กระดอ, ตะเืองท่าย, ขานท่าย, นิทราชากริต	๒๔	๘๐.๐๐	๕๓	๕๓.๐๐	๔๑	๒๒.๓๐
นิราศ ไคแก่ นิราศดุนทรภู, นิราศเขนคอน, นิราศนรินทร์	๑๕	๕๐.๐๐	๑๒	๑๒.๐๐	๒๗	๒๐.๓๕
คำฉันท์ ไคแก่ อิงราช, เสือโค, อนิรุทธ, สมุทโฆษ สามัคคีเภท	๕	๑๖.๖๖	๕	๕.๐๐	๑๐	๗.๖๙
บทละครนอกไคแก่สังข์ทอง, โกรทอง	๕	๑๖.๖๖	๑๓	๑๓.๐๐	๑๗	๑๓.๐๘
พระราชนิพนธ์ ร.๕ ไคแก่ เงาะป่า, โกรบ้าน, พระราชพิธีสิบสองเดือน	—	—	๒๕	๒๕.๐๐	๒๕	๑๙.๒๓
พระราชนิพนธ์ ร.๖ ไคแก่ พระร่วง, ความใจห้าน, ไม้ทนทาน, ศกุนตลา สาวตรี, นารายณ์สี่ปาง, พระนาคำหลวง, เวณีสวาธิช	๔	๑๓.๓๓	๕๕	๕๕.๐๐	๕๗	๔๓.๘๕
อิเหนา	๒	๖.๖๖	๒๕	๒๕.๐๐	๒๕	๑๙.๒๓
พระอภัยมณี	๑๕	๕๐.๐๐	๒๗	๒๗.๐๐	๔๒	๓๒.๓๑
ขุนช้างขุนแผน	๑๕	๕๐.๐๐	๕๕	๕๕.๐๐	๕๕	๔๒.๓๑

ตารางที่ ๑๕ ค. (ต่อ)

ชื่อหนังสือ	ครูชาย		ครูหญิง		รวมยอด	
	จำนวน	รอยละ	จำนวน	รอยละ	จำนวน	รอยละ
	= ๓๐		= ๑๐๐		= ๑๓๐	
รามเกียรติ์	๕	๓๐.๐๐	๔๓	๔๓.๐๐	๕๒	๔๐.๐๐
ราชาธิราช	๕	๓๐.๐๐	๓๔	๓๔.๐๐	๕๓	๓๓.๐๘
สามก๊ก	๑๓	๔๓.๓๓	๓๓	๓๓.๐๐	๔๖	๓๕.๓๘
วาสิฏฐี	๕	๑๖.๖๗	๑๔	๑๔.๐๐	๑๙	๑๔.๖๒

ตารางที่ ๑๕ ค. แสดงให้เห็นว่าหนังสือวรรณคดีไทยที่ครูชายและครูหญิงอ่านกันมากที่สุด คือมีจำนวน รอยละ ๖๖.๑๕ คือ หนังสือพระอภัยมณี รองลงมาได้ แก่เรื่อง ขุนช้างขุนแผน และหนังสือประเภทลิลิต ส่วน วรรณคดีประเภทคำฉันท์ นิยมอ่านกันน้อยที่สุด คือมีเพียงรอยละ ๑๐.๐๐ และเป็นที่น่าสนใจ เกกว่าครูชายและครูหญิง นิยมอ่านวรรณคดีไม่เหมือนกัน ครูชายนิยมอ่านวรรณคดีประเภทลิลิตมากที่สุด คือรอยละ ๔๓.๓๓ ส่วนครูหญิงนิยม อ่านเรื่องอิเหนามากที่สุด คือรอยละ ๖๕.๐๐ แต่ครูชายอ่านอิเหนาเพียงรอยละ ๒๐.๐๐ เท่านั้น

ในการถามถึงหลักสูตรภาษาไทย ครูในโรงเรียนประเภทต่าง ๆ
ได้ความเห็นไว้ในตารางที่ ๑๖ ก.

ตารางที่ ๑๖ ก. ความเห็นของครูเกี่ยวกับหลักสูตรภาษาไทย พ.ศ. ๒๕๐๓

ความเห็น	รัฐบาล		ประเภทโรงเรียน ราษฎร์		สาธิต		รวม ยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	= ๗๒		= ๕๑		= ๑๔		= ๑๓๗	
เหมาะสมแล้ว	๔๔	๖๖.๖๕	๒๖	๕๑.๐๐	๕	๕๒.๙๕	๗๕	๖๓.๔๕
ยังไม่เหมาะสม	๑๗	๒๓.๖๓	๑๐	๑๙.๖๐	๔	๒๘.๕๗	๓๑	๒๓.๔๕
ไม่ออกความเห็น	๑	๑.๓๖	๕	๑๐.๒๐	๕	๒๘.๕๗	๑๖	๑๒.๑๑

ตารางที่ ๑๖ ก. แสดงให้เห็นว่า ครูในโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์
และโรงเรียนสาธิต ส่วนมาก คือร้อยละ ๖๓.๔๕ เห็นว่าหลักสูตรภาษาไทย พ.ศ.
๒๕๐๓ เหมาะสมแล้ว แต่ถึงความเห็นว่ายังไม่เหมาะสม มีเพียงร้อยละ ๒๓.๔๕
เท่านั้น และครูทั้ง ๓ โรงเรียน ไม่ออกความเห็นมีทั้งหมด ๑๖ คน หรือคิดเป็น
ร้อยละ ๑๒.๑๑

ครูในโรงเรียนทั้ง ๓ ประเภท ที่ตอบว่า หลักสูตรภาษาไทย พ.ศ. ๒๕๐๓ เหมาะสมแล้ว ดังกล่าวไว้ในตารางที่ ๑๖ ก. นั้น ได้แสดงเหตุผลไว้ใน ตารางที่ ๑๖ ข.

ตารางที่ ๑๖ ข. แสดงให้เห็นว่ามีครูจำนวนร้อยละ ๒๐.๔๔ เห็นว่า หลักสูตรนั้นเหมาะสมกับชั้นและวัยของเด็ก รองลงมาคือร้อยละ ๑๒.๐๓ เห็นว่า ได้รับความรู้ ประโยชน์ และความเพลิดเพลิน จำนวนน้อยที่สุด คือ ร้อยละ ๒.๔๑ ครูเห็นว่า เด็กมีโอกาสได้ฝึกทักษะทั้งสี่ และได้รับความรู้มั่นคงดี เป็นที่น่าสังเกตว่ามีครูถึง ๓๖ คน หรือ คิดเป็นร้อยละ ๔๓.๓๓ ไม่ยอมออกความเห็นใด ๆ ทั้งสิ้น

ตารางที่ ๑๖ ข. เหตุผลของครูเกี่ยวกับความเหมาะสมของหลักสูตรภาษาไทย พ.ศ. ๒๕๐๓

เหตุผล	ประเภทโรงเรียน								
	รัฐบาล		ราษฎร์		สาธิต		รวมยอด		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
	= ๔๔		= ๒๖		= ๙		= ๘๓		
เหมาะสมกับชั้นและวัยของนักเรียน	๑๐	๒๐.๔๓	๖	๔๖.๑๖	๑	๑๑.๑๑	๑๗	๒๐.๔๘	
ได้รับความรู้ประโยชน์และความเพลิดเพลิน	๖	๑๒.๕๐	๔	๓๐.๗๖	—	—	๑๐	๑๒.๐๕	
นักเรียนวิจารณ์วรรณคดีได้ดีขึ้น	๓	๖.๘๑	—	—	๑	๑๑.๑๑	๔	๔.๘๒	
เด็กมีโอกาสฝึกทักษะทั้งสี่	๑	๒.๒๗	๑	๗.๖๙	—	—	๒	๒.๔๑	
เด็กได้รับความรู้นั่นคงดี	—	—	๒	๑๕.๓๘	—	—	๒	๒.๔๑	
ไม่ออกความเห็น	๒๔	๖๐.๔๒	—	—	๗	๗๗.๗๗	๓๑	๓๗.๓๗	

ครูในโรงเรียนสามประเภทที่ตอบว่า หลักสูตรภาษาไทยยังไม่เหมาะสม ดังกล่าวในตารางที่ ๑๖ ก. นั้น ได้แสดงเหตุผลไว้ในตารางที่ ๑๖ ค.

ตารางที่ ๑๖ ค. แสดงให้เห็นว่า มีครูจำนวนถึงร้อยละ ๖๔.๕๒ ให้เหตุผลว่าหลักสูตรภาษาไทย ยังไม่เหมาะสมเพราะเนื้อหาหนัก ปะปน สับสนกัน ทำให้จำยาก และเกินความสามารถของเด็ก รองลงมาคือร้อยละ ๘.๖๔ เห็นว่าไม่เหมาะสมกับวัยและชั้นของเด็ก ครูจำนวนต่ำที่สุดคือร้อยละ ๓.๒๓ เห็นว่าไม่เหมาะสม เพราะไม่มีการเตรียมครูและนักเรียนก่อนประกาศใช้หลักสูตร และมีครูเป็นจำนวนถึงร้อยละ ๑๒.๕๐ ที่ไม่ออกความเห็นใด ๆ ทั้งสิ้น

เป็นที่น่าสังเกตว่าครูโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนสาธิต ที่ให้เหตุผลว่าหลักสูตรภาษาไทย พ.ศ. ๒๕๐๓ ยังไม่เหมาะสม เพราะเนื้อหาหนัก ปะปน สับสนกัน ทำให้จำยาก นั้นมาเป็นอันดับหนึ่งคือมีถึงร้อยละ ๖๔.๕๒

ตารางที่ ๑๖ ก. เหตุผลของครูเกี่ยวกับความไม่เหมาะสมของหลักสูตรภาษาไทย พ.ศ. ๒๕๐๓

เหตุผล	ประเภทโรงเรียน							
	รัฐบาล		ราษฎร์		สาธิต		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
= ๑๗		= ๑๐		= ๔		= ๓๑		
เนื้อหา มาก ประปนสับสนกันทำให้จำยาก เกินความสามารถของเด็ก	๑๐	๕๘.๘๒	๗	๗๐.๐๐	๓	๗๕.๐๐	๒๐	๖๔.๕๒
ไม่เหมาะสมกับชั้นและวัยของเด็ก	๒	๑๑.๗๖	๑	๑๐.๐๐	—	—	๓	๙.๖๘
ยังจัดเนื้อหาซ้ำซาก	๑	๕.๘๘	—	—	๑	๒๕.๐๐	๒	๖.๔๕
เนื้อหาวิชาและเวลาไม่สมดุลกัน	—	—	๒	๒๐.๐๐	—	—	๒	๖.๔๕
ไม่มีการเตรียมครูและนักเรียน	๑	๕.๘๘	—	—	—	—	๑	๓.๒๓
ไม่ออกความเห็น	๔	๒๓.๕๓	—	—	—	—	๔	๑๒.๙๐

เมื่อถามถึงการอ่านหลักสูตรภาษาไทยและประมวลการสอนวิชาวรรณคดีไทย ครูชายและครูหญิงอ่านหลักสูตรและประมวลการสอน ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๑๗

ตารางที่ ๑๗ จำนวนครูที่อ่านหลักสูตรภาษาไทยและประมวลการสอนวิชาวรรณคดีไทย

การอ่าน	ครูชาย		ครูหญิง		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	= ๓๐		= ๑๐๐		= ๑๓๐	
อ่านทั้งสองอย่าง	๒๕	๘๓.๓๓	๘๕	๘๕.๑๑	๑๑๐	๘๓.๖๕
อ่านแต่หลักสูตรภาษาไทย	๓	๑๐.๐๐	๗	๗.๐๐	๑๐	๗.๖๙
อ่านแต่ประมวลการสอน วิชาวรรณคดี	—	—	๑	๑.๐๐	๑	๐.๗๗
ไม่ได้อ่านทั้งสองอย่าง	๒	๖.๖๗	๓	๓.๐๐	๕	๓.๕๕

จากตารางที่ ๑๗ จะเห็นได้ว่า ครูชายและครูหญิงส่วนมากคือร้อยละ ๘๓.๖๕ อ่านทั้งหลักสูตรและประมวลการสอน ส่วนครูที่ไม่ได้อ่านทั้งหลักสูตรและประมวลการสอน มีเพียงร้อยละ ๓.๕๕ เท่านั้น และครูหญิงที่อ่านแต่ประมวลการสอนวิชาวรรณคดีไทยมีเพียงร้อยละ ๐.๗๗ ส่วนครูชายไม่มีเลย

สำหรับความเห็นของครูเกี่ยวกับการเปรียบเทียบเนื้อหาวรรณคดีไทย
ในหลักสูตร พ.ศ. ๒๔๘๓ กับหลักสูตร พ.ศ. ๒๕๐๓ แสดงไว้ในตารางที่ ๑๘

ตารางที่ ๑๘ ความเห็นของครูเกี่ยวกับการเปรียบเทียบเนื้อหาวรรณคดี ใน
หลักสูตร พ.ศ. ๒๔๘๓ กับ พ.ศ. ๒๕๐๓

ความเห็น	ประเภทโรงเรียน							
	รัฐบาล		ราษฎร์		สาธิต		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
= ๗๒	= ๘๑	= ๑๗	= ๑๗	= ๑๗	= ๑๗	= ๑๓๐	= ๑๓๐	
ชอบสอนทั้งสองอย่าง	๒๘	๔๐.๒๘	๑๔	๘๒.๑๕	๘	๔๗.๐๖	๕๑	๓๘.๒๓
ชอบสอนตามหลักสูตรเก่า	๕	๖.๙๔	๕	๒๙.๔๑	๑	๕.๘๘	๑๑	๘.๔๖
ชอบสอนตามหลักสูตรใหม่	๓๐	๔๑.๖๗	๑๕	๘๘.๒๓	๓	๑๗.๖๕	๔๘	๓๖.๙๒
ไม่ชอบสอนทั้งสองอย่าง	๑	๑.๓๘	๑	๕.๘๘	—	—	๒	๑.๕๔
ไม่ทราบหลักสูตรเก่า	๔	๕.๕๖	๖	๓๕.๒๙	๒	๑๑.๗๖	๑๒	๙.๒๓
ไม่ออกความเห็น	๓	๔.๑๗	—	—	๓	๑๗.๖๕	๖	๔.๖๒

จากตารางที่ ๑๘ ทำให้ทราบความคิดเห็นของครูว่า ส่วนมากครูชายและ
ครูหญิงร้อยละ ๓๘.๒๓ นั้น สอนนิเวศวิทยาไทยได้ทั้งหลักสูตรเก่า พ.ศ. ๒๔๘๓
และหลักสูตรใหม่ พ.ศ. ๒๕๐๓ และจำนวนรองลงมาคือร้อยละ ๓๖.๙๒ ชอบสอน
วรรณคดีตามหลักสูตรใหม่ เป็นที่น่าสังเกตว่ามีครูถึง ๑๒ คน หรือร้อยละ ๙.๒๓
ที่ไม่ทราบเนื้อหาวรรณคดีในหลักสูตรเก่า และมีครู ๒ คน หรือร้อยละ ๑.๕๔
ที่ไม่ชอบสอนนิเวศวิทยาไทยทั้งนั้น ไม่ว่าจะ เป็นหลักสูตรเก่าหรือหลักสูตรใหม่

จะเห็นได้ว่าครูในโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนราษฎร์ ไม่ชอบสอนนิเวศ
วิทยาไทยทั้งในหลักสูตรเก่า พ.ศ. ๒๔๘๓ และ พ.ศ. ๒๕๐๓ นั้น มีถึงร้อยละ ๑.๕๔
แต่โรงเรียนสาธิตไม่มีเลย

เพื่อสำรวจว่ามีครูเป็นจำนวนสักเท่าใดที่มีความเข้าใจในภาษาที่ใช้
 ในหลักสูตร ครูบางคนอาจจะไม่เข้าใจภาษาที่ใช้ในหลักสูตร จึงได้ให้ครูชาย
 และครูหญิงแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความเข้าใจในภาษาที่ใช้ในหลักสูตร ดัง
 แสดงไว้ในตารางที่ ๑๘

ตารางที่ ๑๘ ความเข้าใจภาษาที่ใช้ในหลักสูตร พ.ศ. ๒๕๐๓

ความเข้าใจ	ครูชาย		ครูหญิง		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	= ๓๐		= ๑๐๐		= ๑๓๐	
เข้าใจ	๒๕	๘๓.๓๓	๙๐	๙๐.๐๐	๘๕	๙๓.๐๔
ไม่ค่อยเข้าใจ	๓	๑๐	๖	๖.๐๐	๙	๖.๙๒
เข้าใจบ้างไม่เข้าใจบ้าง	๒	๖.๖๗	๑๘	๑๘.๐๐	๒๑	๑๖.๑๕
ไม่ตอบ	—	—	๕	๕.๐๐	๕	๓.๘๕

จากตารางที่ ๑๘ จะเห็นได้ว่า ครูส่วนมากคือร้อยละ ๙๓.๐๔ เข้าใจ
 ภาษาที่ใช้ในหลักสูตร พ.ศ. ๒๕๐๓ แต่ก็มีจำนวนครูถึง ๒๑ คน หรือร้อยละ
 ๑๖.๑๕ ที่บอกว่าภาษาที่ใช้ในหลักสูตรนั้นไม่ชัดเจน ทำให้เข้าใจบ้าง ไม่เข้าใจ
 บ้าง เป็นที่น่าสังเกตว่า ครูหญิงไม่ตอบมีถึงร้อยละ ๓.๘๕ แต่ครูชายไม่มีเลย

เมื่อถึงความเห็นของครูเกี่ยวกับความมุ่งหมายในการสอนวิชาวรรณคดีไทย ครูในโรงเรียน ๓ ประเภท ได้แสดงความคิดเห็น ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๒๐ ก.

ตารางที่ ๒๐ ก. ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับความมุ่งหมายในการสอนวิชาวรรณคดีไทย

ความคิดเห็น	ประเภทโรงเรียน								
	รัฐบาล		ราษฎร์		สาขิต		รวมยอด		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
	= ๗๒		= ๔๑		= ๑๗		= ๑๓๐		
เหมาะสม	๕๖	๗๗.๗๘	๒๕	๖๐.๗๒	๕	๕๒.๕๔	๕๔	๗๒.๓๑	
ยังไม่เหมาะสม	๕	๑๒.๕๐	๘	๑๙.๕๒	๔	๒๓.๕๓	๒๑	๑๖.๑๕	
ไม่ออกความเห็น	๗	๙.๗๒	๘	๑๙.๗๖	๘	๒๓.๕๓	๑๕	๑๑.๕๔	

จากตารางที่ ๒๐ ก. เกี่ยวกับความมุ่งหมายในการสอนวิชาวรรณคดีไทย ครูในโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนสาขิต ส่วนมาก คือ ร้อยละ ๗๒.๓๑ ให้ความเห็นตรงกันว่า เหมาะสมแล้ว แต่มีครูร้อยละ ๑๖.๑๕ ที่บอกว่า ความมุ่งหมายในการสอนวิชาวรรณคดีไทย นั้น ยังไม่เหมาะสม และครูทั้ง ๓ โรงเรียนนั้น ร้อยละ ๑๑.๕๔ ไม่ยอมออกความคิดเห็น

เพื่อจะทดสอบว่าคำตอบของครูเกี่ยวกับความมุ่งหมายในการสอนวิชา
วรรณคดีไทยว่าเหมาะสมหรือไม่ ดังกล่าวไว้ในตารางที่ ๒๐ ก. นั้น จะขึ้นอยู่กับ
ประเภทของโรงเรียนด้วยหรือไม่ จึงได้ทดสอบไคสแควร์ ดังแสดงไว้ใน
ตารางที่ ๒๐ ข.

ตารางที่ ๒๐ ข. ความสัมพันธ์ระหว่างความเห็นของครูเกี่ยวกับความมุ่งหมาย
ในการสอนวิชาวรรณคดีไทยกับประเภทของโรงเรียน

ความคิดเห็น	ประเภทโรงเรียน			รวมยก
	รัฐบาล	ราษฎร์	สาธิต	
เหมาะสมแล้ว fo	๕๖	๒๕	๕	๘๖
fe	๕๓.๑๓	๓๐.๒๕	๑๐.๖๓	
ยังไม่เหมาะสม fo	๕	๔	๔	๑๓
fe	๑๑.๔๓	๖.๓๖	๒.๓๓	
รวม	๖๕	๓๓	๑๓	๑๑๑

จากตารางที่ ๒๐ ข. ทดสอบว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับความมุ่งหมาย
ในการสอนวิชาวรรณคดีไทยว่า เหมาะสมหรือไม่เหมาะสม ไม่ขึ้นกับประเภท
ของโรงเรียน

$$X^2 \left\{ \frac{1}{2} \right\} \text{ ที่คำนวณได้ } = ๒.๕$$

ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๕ $X^2 \left\{ \frac{1}{2} \right\}$ จากตารางมาตรฐานเป็น ๕.๙๙
ซึ่งมากกว่า ๒.๕ อันเป็นค่า $X^2 \left\{ \frac{1}{2} \right\}$ ที่คำนวณได้

ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานที่ว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับความมุ่งหมาย
ในการสอนวิชาวรรณคดีไทยว่าเหมาะสมหรือไม่ ไม่ขึ้นกับประเภทของโรงเรียน

สำหรับเหตุผลของครูเกี่ยวกับความเหมาะสม ของความมุ่งหมายใน การสอนวิชาการรณคดีไทย ดังกล่าวในตารางที่ ๒๐ ก. นั้น ครูได้ให้เหตุผล ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๒๐ ค.

ตารางที่ ๒๐ ค. แสดงให้เห็นว่า ครูส่วนมากคือร้อยละ ๒๑.๒๔ ให้เหตุผลว่า เด็กเรียนรู้เรื่อง เข้าใจ และได้รับความเพลิดเพลิน รองลงมาคือร้อยละ ๕.๓๒ ครูในโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์ และ โรงเรียนสาธิต ให้เหตุผลว่า เป็นชั้นที่เตรียมตัวที่จะศึกษาวิชาให้กว้างขวาง ออกไป เป็นที่น่าสังเกตว่า ครูในโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์ และ โรงเรียนสาธิต ไม่ยอมแสดงความคิดเห็น มีถึง ๒๕ คน หรือคิดเป็นร้อยละ ๒๕.๑๕

ตารางที่ ๒๐ ค. เหตุผลของครูเกี่ยวกับความเหมาะสมของความมุ่งหมายในการสอนวิชาวรรณคดีไทย มีรายละเอียดดังแสดงไว้ในตารางที่ ๒๐ ค.

เหตุผล	ประเภทโรงเรียน								
	รัฐบาล		ราษฎร์		สาธิต		รวมยอด		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
	= ๕๖		= ๒๙		= ๙		= ๙๔		
เด็กเรียนรู้เรื่อง เข้าใจและได้รับความ เพลิดเพลิน	๑๑	๑๙.๖๔	๙	๓๑.๐๓	—	—	๒๐	๒๑.๒๔	
เป็นชั้นที่เตรียมตัวที่จะศึกษาวิชาให้กว้าง ขวางออกไป	๔	๗.๑๔	๑	๓.๔๕	—	—	๕	๕.๓๒	
ได้ฝึกทักษะทั้งสี่ ทำให้เด็กพัฒนาไปในทาง ที่ดี	๒	๓.๕๗	—	—	—	—	๒	๒.๑๓	
เท่าที่ทดลองจัดกิจกรรมก็ได้ผลดีพอใช้	๑	๑.๗๙	—	—	๑	๑๑.๑๑	๒	๒.๑๓	
ไม่ออกความเห็น	๓๔	๖๑.๔๖	๑๙	๖๕.๕๒	๔	๔๔.๔๔	๖๕	๖๙.๑๕	

สำหรับเหตุผลของครูเกี่ยวกับความไม่เหมาะสมของความมุ่งหมายในการสอนวรรณคดี ดังกล่าวในตารางที่ ๒๐ ก. นั้น ครูได้ให้เหตุผล แสดงไว้ในตารางที่ ๒๐ ง.

จากตารางที่ ๒๐ ง. แสดงให้เห็นว่า มีครูส่วนมากคือร้อยละ ๗.๕๕ เห็นว่า ความมุ่งหมายในการสอนวิชาวรรณคดี ยังไม่เหมาะสม เพราะเด็กไม่ซาบซึ้งในวรรณคดีเท่าที่ควร และมีครูเพียงร้อยละ ๓.๑๕ เห็นว่า ไม่เหมาะสม เพราะวางความมุ่งหมายไว้สูงกว่าที่เด็กจะไปถึงจุดมุ่งหมายนั้นได้

ครูในโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์ ให้เหตุผลตรงกันเป็นอันดับหนึ่ง คือร้อยละ ๗.๕๕ ว่าเด็กไม่ซาบซึ้งในสวรรณคดีเท่าที่ควร ส่วนครูในโรงเรียนสาธิตไม่ได้ให้เหตุผลในข้อนี้เลย แต่ให้เหตุผลว่า มากเรื่องเกินไป เวลาสอนไม่พอ เป็นอันดับหนึ่งคือร้อยละ ๕๐.๐๐

ตารางที่ ๒๐ ง. เหตุผลของครูเกี่ยวกับความไม่เหมาะสมของความรู้หม่หมายในการสอนนิชาวรณคดีไทย แยกตามประเภทโรงเรียน

เหตุผล	ประเภทโรงเรียน							
	รัฐบาล		ราษฎร์		สาชิต		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
= ๕	= ๘	= ๘	= ๘	= ๘	= ๘	= ๒๑	= ๒๑	= ๒๑
เด็กไม่ชอบซึ่งในรสนรณคดีเท่าที่ควร	๔	๘๘.๘๘	๓	๓๕.๐๐	—	—	๗	๓๓.๓๓
ใช้ถ้อยคำลึกลับและยากเกินกว่าที่ครูจะเข้าใจ	๒	๒๒.๒๒	๒	๕๐.๐๐	๑	๒๕.๐๐	๕	๕.๓๒
มากเรื่องเกินไป เวลาสอนไม่พอ	๑	๑๑.๑๑	๒	๕๐.๐๐	๒	๕๐.๐๐	๕	๕.๓๒
วางไวสูงเกินกว่าที่เด็กจะไปถึงจุดมุ่งหมาย	๑	๑๑.๑๑	๑	๒๕.๐๐	๑	๒๕.๐๐	๓	๓.๑๕
ไม่ออกความเห็น	๑	๑๑.๑๑	—	—	—	—	๑	๔.๗๖

ในเรื่องอัตราเวลาเรียนวิชาวรรณคดีไทย ครูในโรงเรียน ๓ ประเภท
ได้แสดงความคิดเห็นไว้ในตารางที่ ๒๑

ตารางที่ ๒๑ ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับอัตราเวลาเรียนวิชาวรรณคดีไทย
แยกตามประเภทของโรงเรียน

ความคิดเห็น	ประเภทโรงเรียน			
	รัฐบาล	ราษฎร์	สาธิต	รวมยอด
	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ
	= ๗๒	= ๔๑	= ๑๗	= ๑๓๐
น้อยเกินไป	๒๔ ๓๓.๓๓	๑๖ ๓๙	๖ ๓๕.๒๙	๔๖ ๓๕.๓๘
เพียงพอแล้ว	๔๘ ๖๖.๖๗	๒๕ ๖๑	๑๑ ๖๔.๗๑	๘๔ ๖๔.๖๒

ตารางที่ ๒๑ แสดงให้เห็นว่า ครูในโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์
และโรงเรียนสาธิต ส่วนมากคือร้อยละ ๖๔.๖๒ เห็นว่า อัตราเวลาเรียนวิชา
วรรณคดีไทยในหนึ่งสัปดาห์นั้น เพียงพอแล้ว และมีครูร้อยละ ๓๕.๓๘ เห็นว่า
อัตราเวลาเรียนวิชาวรรณคดี ๒ ชั่วโมง ต่อ ๑ สัปดาห์ นั้นน้อยเกินไป

ในการสอนนิสิตชาวระเทศไทย มีครูชายและครูหญิง ที่สอนตามประมาณการ
การสอนนิสิตชาวระเทศไทย ดังรายละเอียดแสดงไว้ในตารางที่ ๒๒

ตารางที่ ๒๒ ความเห็นของครูเกี่ยวกับการสอน ตามประมาณการการสอนนิสิตชาวระเทศไทย แยกตามเพศของครู

ความเห็น	ครูชาย		ครูหญิง		รวมยก	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	= ๓๐		= ๑๐๐		= ๑๓๐	
สอนตามทุกอย่าง	๑๐	๓๓.๓๓	๒๙	๒๙.๐๐	๓๙	๓๐.๐๐
สอนตามเป็นบางอย่าง	๑๔	๖๐	๖๔	๖๔.๐๐	๘๖	๖๖.๑๕
ไม่เคยสอนตามเลย เพราะ						
๑. ไม่ได้อ่านประมาณการ						
การสอน	๒	๖.๖๗	๑	๑.๐๐	๓	๒.๓๑
๒. ทางโรงเรียนกำหนด						
ให้สอนเทอมละ	—	—	๑	๑.๐๐	๑	๐.๗๗
$\frac{๑}{๓}$ ของเล่ม						
ไม่ออกความเห็น	—	—	๑	๑.๐๐	๑	๐.๗๗

ตารางที่ ๒๒ แสดงให้เห็นว่าครูชายและหญิงส่วนมากคือร้อยละ ๖๖.๑๕
สอนตามประมาณการการสอนนิสิตชาวระเทศไทยเป็นบางอย่าง และมีจำนวนครั้งหนึ่ง คือ
ร้อยละ ๓๐.๐๐ ที่สอนตามประมาณการการสอนทุกอย่าง เป็นที่น่าสังเกตว่าทั้งครูชาย
และครูหญิงร้อยละ ๒.๓๐ และ ๐.๗๗ ให้เหตุผลว่า ไม่เคยสอนตามประมาณการ
สอนเลย เพราะไม่ได้อ่านประมาณการการสอน และทางโรงเรียนกำหนดให้สอน
เทอมละ $\frac{๑}{๓}$ ของเล่ม

สำหรับประมวลการสอนวิชาวรรณคดีไทยนั้น มีไว้เพื่อช่วยการสอนของ
ครู ครูได้แสดงความคิดเห็น ไว้ในตารางที่ ๒๓

ตารางที่ ๒๓ ความคิดเห็นเกี่ยวกับประมวลการสอนช่วยในการสอนวิชาวรรณ
คดีไทย แยกตามเพศของครู

ความเห็น	ครูชาย		ครูหญิง		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	= ๓๐		= ๑๐๐		= ๑๓๐	
ช่วยได้มาก	๑๗	๕๖.๖๗	๔๔	๔๔.๐๐	๖๑	๔๖.๙๒
ช่วยได้บ้าง	๑๓	๔๓.๓๓	๕๓	๕๓.๐๐	๖๖	๕๐.๙๗
ไม่ตอบ	—	—	๓	๓.๐๐	๓	๒.๓๑

จากตารางที่ ๒๓ จะเห็นได้ว่า ครูชายและครูหญิงส่วนมากคือร้อยละ
๕๐.๙๗ เห็นว่า ประมวลการสอนช่วยในการสอนวิชาวรรณคดีได้บ้าง และมี
จำนวนถึงร้อยละ ๔๖.๙๒ เห็นว่า ประมวลการสอนมีไว้เพื่อช่วยในการสอน
วิชาวรรณคดีไทยได้มาก

เกี่ยวกับความคิดเห็นเกี่ยวกับความจำเป็นที่จะต้องสอนวิชาวรรณคดีไทย ให้ทันตามหลักสูตร ครูได้แสดงความคิดเห็นไว้ในตารางที่ ๒๕ ก.

ตารางที่ ๒๕ ก. ความคิดเห็นเกี่ยวกับความจำเป็นที่จะต้องสอนวิชาวรรณคดีไทย ให้ทันตามหลักสูตรแยกตามประเภทโรงเรียน

ความคิดเห็น	ประเภทโรงเรียน								
	รัฐบาล		ราษฎร์		สาธิต		รวมยอด		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
	= ๗๒		= ๔๑		= ๑๗		= ๑๓๐		
จำเป็น	๖๔	๘๘.๘๙	๓๕	๘๕.๓๖	๑๐	๕๘.๘๒	๑๐๙	๘๓.๘๕	
ไม่จำเป็น	๖	๘.๑๓	๕	๑๒.๒๐	๘	๒๓.๕๒	๑๕	๑๑.๕๔	
ไม่ตอบ	๒	๒.๗๘	๑	๒.๔๔	๓	๑๗.๖๖	๖	๔.๖๒	

ตารางที่ ๒๕ ก. แสดงให้เห็นว่า ครูในโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนสาธิต ให้ความเห็นตรงกันเป็นอันดับหนึ่ง รวมร้อยละ ๘๓.๘๕ ว่า ครูจำเป็นต้องสอนวิชาวรรณคดีไทยให้ทันตามหลักสูตร และมีเพียงร้อยละ ๑๑.๕๔ ที่บอกว่าครูไม่จำเป็นต้องสอนวิชาวรรณคดีให้ทันตามหลักสูตร ครูในโรงเรียนทั้ง ๓ ประเภท ไม่แสดงความคิดเห็นมีร้อยละ ๔.๖๒

เพื่อจะทดสอบว่า คำตอบของครูเกี่ยวกับความจำเป็นที่จะต้องสอนให้ทันตามหลักสูตร ดังกล่าวไว้ในตารางที่ ๒๔ ก. นั้น จะขึ้นอยู่กับประเภทโรงเรียนด้วยหรือไม่ จึงได้ทดสอบไคสแควร์ ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๒๔ ข.

ตารางที่ ๒๔ ข. ความสัมพันธ์ระหว่างความจำเป็นที่จะต้องสอนให้ทันตามหลักสูตร กับประเภทของโรงเรียน

ความจำเป็น	ประเภทของโรงเรียน			รวม	
	รัฐบาล	ราษฎร์	สาธิต		
จำเป็น	fo	๒๔	๓๕	๑๐	๑๐๕
	fe	๒๔.๕๓	๓๕.๑๖	๑๒.๓๑	
ไม่จำเป็น	fo	๖	๕	๔	๑๕
	fe	๔.๔๓	๕.๕๕	๑.๖๕	
รวม		๓๐	๔๐	๑๔	๑๒๔

จากตารางที่ ๒๔ ข. ทดสอบว่า คำตอบของครูเกี่ยวกับความจำเป็นที่จะต้องสอนให้ทันตามหลักสูตร ไม่ขึ้นกับประเภทของโรงเรียน

$$X^2_{(2)} \text{ ที่คำนวณได้} = ๔.๔๒$$

ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๕ $X^2_{(2)}$ จากตารางมาตรฐาน เป็น ๕.๙๑๕ ซึ่งมากกว่า ๔.๔๒ อันเป็นค่า $X^2_{(2)}$ ที่คำนวณได้

ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานที่ว่า คำตอบของครูเกี่ยวกับความจำเป็นที่จะต้องสอนให้ทันตามหลักสูตร ไม่ขึ้นกับประเภทของโรงเรียน

เมื่อถามถึงความจำเป็นที่ครูต้องสอนวิชาวรรณคดีไทยให้ทันตามหลักสูตร
ดังกล่าวไว้ในตารางที่ ๒๔ ก. นั้น ครูที่ตอบว่าจำเป็นต้องสอนให้ทัน ได้ให้เหตุผล
ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๒๔ ก.

จากตารางที่ ๒๔ ก. จะเห็นได้ว่าครูที่ตอบว่าจำเป็นต้องสอนวิชาวรรณ
คดีไทยให้ทันตามหลักสูตรให้เหตุผลเป็นอันดับหนึ่ง คือร้อยละ ๒๑.๐๐ บอกว่าต้อง
ออกข้อสอบให้เต็มตามหลักสูตร และมีจำนวนใกล้เคียงกัน คือร้อยละ ๒๐.๑๔ บอกว่า
เด็กจะได้รับความรู้เต็มตามหลักสูตร และมีจำนวนเพียงร้อยละ ๕.๕๐ ที่บอกว่า
ให้สอนไม่ทันตามหลักสูตรแล้วเด็กจะลำบาก เพราะอ่านเองไม่ได้ผล

ครูในโรงเรียนรัฐบาลส่วนมากคือร้อยละ ๒๓.๕๔ ให้เหตุผลว่าจำเป็น
ต้องสอนวิชาวรรณคดีไทยให้ทันตามหลักสูตร เพราะเด็กจะได้รับความรู้เต็มตาม
หลักสูตร รองลงมาคือร้อยละ ๑๕.๖๓ ตอบว่า หลักสูตรวางไว้แบบนั้น ต้องสอน
ให้ทัน และมีถึงร้อยละ ๔๒.๑๕ ที่ไม่ให้เหตุผล

ครูในโรงเรียนราษฎร์ส่วนมากร้อยละ ๓๔.๒๕ ให้เหตุผลว่าจำเป็นต้อง
สอนวิชาวรรณคดีไทยให้ทันตามหลักสูตร เพราะต้องออกข้อสอบให้เต็มตามหลักสูตร
ครูน้อยที่สุด คือร้อยละ ๒.๔๖ ให้เหตุผลว่า ถ้าสอนไม่ทันตามหลักสูตรแล้วเด็กจะ
ลำบากเพราะอ่านเองไม่ได้ผล เป็นที่น่าสังเกตว่า มีครูจำนวนเท่ากับที่ให้
เหตุผลเป็นอันดับแรก คือร้อยละ ๓๔.๒๕ ไม่ยอมแสดงความคิดเห็นใด ๆ ทั้งสิ้น

ครูในโรงเรียนสาขิตส่วนมากคือร้อยละ ๓๐.๐๐ ให้เหตุผลว่า ต้องออก
ข้อสอบให้เต็มตามหลักสูตร และมีถึงร้อยละ ๕๐.๐๐ ที่ไม่แสดงความคิดเห็น

ตารางที่ ๒๔ ก. เหตุผลที่ครูจำเป็นต้องสอนวิชาการรวมคดีไทยให้ทันตามหลักสูตร แยกตามประเภทโรงเรียน

จำเป็นเพราะ	ประเภทโรงเรียน							
	รัฐบาล		ราษฎร์		สาธิต		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
= ๖๔		= ๓๕		= ๑๐		= ๑๐๕		
ต้องออกข้อสอบให้เด็กตามหลักสูตร	๔	๑๒.๕๐	๑๒	๓๔.๒๘	๓	๓๐.๐๐	๒๙	๒๗.๖๑
ถ้าสอนไม่ทันเด็กจะลำบากเพราะอ่านเองไม่ได้ผล	๔	๖.๒๕	๑	๒.๘๖	๑	๑๐.๐๐	๖	๕.๕๐
เด็กจะได้รับความรู้เต็มตามหลักสูตร	๑๕	๒๓.๕๔	๖	๑๗.๑๔	๑	๑๐.๐๐	๒๒	๒๐.๙๕
หลักสูตรวางไว้แบบนั้น ต้องสอนให้ทัน	๑๐	๑๕.๖๓	๔	๑๑.๔๓	—	—	๑๔	๑๓.๓๓
ไม่ออกความเห็น	๒๗	๔๒.๑๙	๑๒	๓๔.๒๘	๕	๕๐.๐๐	๔๔	๔๑.๖๗

เมื่อถามถึงความจำเป็นที่จะต้องสอนวิชาการรณคดีไทยให้ทันตามหลักสูตร
ตั้งกล่าวไว้ในตารางที่ ๒๔ ก. ครูที่ตอบว่าไม่จำเป็นต้องสอนให้ทัน ได้แสดงเหตุผล
ไว้ในตารางที่ ๒๔ ง.

จากตารางที่ ๒๔ ง. จะเห็นได้ว่า ครูส่วนมาก ๓๓.๓๓ เห็นว่าครูไม่
จำเป็นต้องสอนให้ทันตามหลักสูตร เพราะสอนหลักการอ่านให้เด็ก แล้วเด็กควร
ไปอ่านเองได้ รองลงมาคือร้อยละ ๒๖.๖๗ เห็นว่า ถ้าเร่งสอน เด็กก็จะได้รับความ
รู้น้อย มีความซาบซึ้งในรสวรรณคติน้อยไป และวิจารณ์วรรณคดีไม่เป็น และ
มีจำนวนเท่ากัน คือร้อยละ ๒๐.๐๐ เห็นว่า บางเรื่องยากเกินไปสำหรับเด็ก
อาจจะเลือกตามความเหมาะสม

ครูในโรงเรียนรัฐบาลส่วนมากคือร้อยละ ๓๓.๓๓ ให้เหตุผลว่า ไม่
จำเป็นต้องสอนให้ทันตามหลักสูตร โดยอาจเลือกตามความเหมาะสม และถ้า
เร่งสอน เด็กก็จะได้รับความรู้น้อย มีความซาบซึ้งในรสวรรณคติน้อยไป และวิจารณ์
วรรณคดีไม่เป็น

ครูในโรงเรียนราษฎร์ให้เหตุผลเป็นอันดับหนึ่ง คือร้อยละ ๔๐.๐๐
เห็นว่า ครูสอนหลักในการอ่านให้เด็ก เด็กควรไปอ่านต่อเองได้ และบางเรื่อง
ยากเกินไปสำหรับเด็ก

ครูในโรงเรียนสาธิตร้อยละ ๕๐.๐๐ ให้เหตุผลว่า ถ้าเร่งสอนเด็กจะ
ได้รับความรู้น้อย มีความซาบซึ้งในรสวรรณคติน้อยไป และวิจารณ์วรรณคดีไม่เป็น
และครูสอนหลักในการอ่านให้แก่เด็ก เด็กควรไปอ่านต่อเองได้

ตารางที่ ๒๔ ง. ครูไม่จำเป็นต้องสอนวิชาการระดับชาติให้ทันตามหลักสูตรแยกตามประเภทโรงเรียน

ไม่จำเป็นเพราะ	ประเภทโรงเรียน							
	รัฐบาล		ราษฎร์		สาธิต		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
= ๒	= ๕	= ๕	= ๕	= ๕	= ๕	= ๕	= ๕	= ๕
อาจเลือกตามความเหมาะสม	๒	๓๓.๓๓	๑	๒๐.๐๐	-	-	๓	๒๐.๐๐
ครูสอนหลักการอ่านให้เด็ก เด็กควร ไปอ่านต่อเองได้	๑	๑๖.๖๗	๒	๔๐.๐๐	๒	๕๐.๐๐	๕	๓๓.๓๓
ถ้าเร่งสอนเด็กจะได้รับความรู้ มีความซาบซึ้งในรสวรรณคดีน้อยไป	๒	๓๓.๓๓	-	-	๒	๕๐.๐๐	๔	๒๖.๖๗
และวิจารณ์วรรณคดีไม่เป็น บางเรื่องยากเกินไปสำหรับเด็ก	๑	๑๖.๖๗	๒	๔๐.๐๐	-	-	๓	๒๐.๐๐

การสอนวิชาการรณคดีไทยของครูตามหลักสูตร พ.ศ. ๒๕๐๓ ครูในโรงเรียน ๓ ประเภท สอนได้ทันหรือไม่ทัน แสดงไว้ในตารางที่ ๒๕ ก.

ตารางที่ ๒๕ ก. การสอนวิชาการรณคดีไทยตามหลักสูตร พ.ศ. ๒๕๐๓ แยกตามประเภทโรงเรียน

การสอน	ประเภทโรงเรียน								
	รัฐบาล		ราษฎร์		สาขิต		รวมยอด		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
	= ๓๒		= ๘๑		= ๑๓		= ๑๓๐		
สอนได้ทัน	๖๑	๘๘.๓๒	๓๘	๘๕.๑๓	๑๖	๘๘.๑๒	๑๑๖	๘๘.๒๓	
สอนไม่ทัน	๑๑	๑๕.๒๔	๒	๔.๘๗	๑	๕.๘๘	๑๔	๑๐.๗๗	

จากตารางที่ ๒๕ ก. แสดงให้เห็นว่า ครูในโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนสาขิต ส่วนมาก สอนวิชาการรณคดีไทยได้ทันตามหลักสูตร คือ มีจำนวน ๑๑๖ คน จาก ๑๓๐ คน หรือร้อยละ ๘๘.๒๓ แต่มีครูในโรงเรียน ทั้ง ๓ ประเภทเพียงร้อยละ ๑๐.๗๗ ที่สอนวิชาการรณคดีไทยไม่ทันตามหลักสูตร

เพื่อจะทดสอบว่าค่าตอบของครูเกี่ยวกับการสอนวิชาการคณิตไทยให้ทัน
ความหลักสูตร ดังกล่าวไว้ในตารางที่ ๒๕ ก. นั้น จะขึ้นกับประเภทโรงเรียนด้วย
หรือไม่ จึงได้ทดสอบไคสแควร์ ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๒๕ ข.

ตารางที่ ๒๕ ข. ความสัมพันธ์ระหว่างการสอนวิชาการคณิตไทยให้ทันความหลักสูตร
พ.ศ. ๒๕๐๓ กับประเภทของโรงเรียน

การสอนวรรณคดี		ประเภทโรงเรียน			รวม
		รัฐบาล	ราษฎร์	สาขิต	
สอนได้ทัน	fo	๒๑	๓๕	๑๖	๑๖
	fe	๒๔.๒๕	๓๖.๕๘	๑๕.๑๗	
สอนไม่ทัน	fo	๑๑	๒	๑	๑๔
	fe	๗.๗๕	๔.๕๒	๑.๘๓	
รวม		๗๒	๔๑	๑๗	๑๓๐

จากตารางที่ ๒๕ ข. ทดสอบว่า ค่าตอบของครูเกี่ยวกับการสอนวิชา
วรรณคดีไทยให้ทันความหลักสูตร ไม่ขึ้นกับประเภทของโรงเรียน

$\chi^2_{(2)} \text{ ที่คำนวณได้} = ๓.๓๖$

ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๕ $\chi^2_{(2)}$ จากตารางมาตรฐานเป็น ๕.๙๙
ซึ่งมากกว่า ๓.๓๖ อันเป็นค่า $\chi^2_{(2)}$ ที่คำนวณได้

ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานที่ว่า ค่าตอบของครูเกี่ยวกับการสอนวิชาการ
คณิตไทยให้ทันความหลักสูตร ไม่ขึ้นกับประเภทโรงเรียน

ครูที่สอนวิชาการรณคดีไทยไม่ทันตามหลักสูตรดังกล่าวไว้ในตารางที่ ๒๕ ก. นั้น ได้แก้ไข ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๒๕ ค.

จากตารางที่ ๒๕ ค. จะเห็นได้ว่า ครูเป็นจำนวนร้อยละ ๔๕.๗๑ เมื่อสอนไม่ทันตามหลักสูตร ก็ให้เด็กไปอ่านมาเป็นการบ้าน แล้วถามคำถามในชั้น รองลงมาร้อยละ ๒๔.๕๗ สอนพิเศษนอกเวลาเรียน และมีเพียงร้อยละ ๗.๑๔ ที่ตัดเรื่องนั้น ๆ ทิ้งไปโดยไม่ออกข้อสอบคลุมถึง

ครูในโรงเรียนรัฐบาล ส่วนมากคือร้อยละ ๕๐.๕๑ เมื่อสอนวิชาการรณคดีไทยไม่ทันตามหลักสูตร ครูให้เด็กไปอ่านมาเป็นการบ้าน แล้วถามคำถามในชั้น รองลงมาคือร้อยละ ๒๗.๒๗ สอนพิเศษนอกเวลาเรียน และร้อยละ ๕.๐๕ ให้เด็กไปอ่านเอง

ครูในโรงเรียนราษฎร์ ร้อยละ ๕๐.๐๐ เมื่อสอนวิชาการรณคดีไทยไม่ทันตามหลักสูตร ครูให้เด็กไปอ่านมาเป็นการบ้าน แล้วถามคำถามในชั้น และตัดเรื่องนั้น ๆ ทิ้งไป โดยไม่ออกข้อสอบคลุมถึง

ส่วนครูในโรงเรียนสาธิต ร้อยละ ๑๐๐.๐๐ เมื่อสอนไม่ทันตามหลักสูตร ครูให้เด็กไปอ่านมาเป็นการบ้าน แล้วถามคำถามในชั้น หรืออธิบายเรื่องย่อ ๆ ให้เด็กฟังอย่างรีบร้อน หรือสอนพิเศษนอกเวลาเรียน และให้เด็กไปอ่านเอง

ตารางที่ ๒๕ ค. วิธีการแก้เมื่อครูสอนนิชาวรรณคดีไทยไม่ทันตามหลักสูตร แยกตามประเภทโรงเรียน

วิธีแก้	ประเภทโรงเรียน							
	รัฐบาล		ราษฎร์		สาธิต		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
= ๑๑		= ๒		= ๑		= ๑๔		
ให้เด็กไปอ่านมาเป็นการบ้านแล้วถาม คำถามในชั้น	๑๐	๙๐.๙๑	๑	๕๐.๐๐	๑	๑๐๐.๐๐	๑๒	๘๕.๗๑
อธิบายเรื่องย่อ ๆ ให้เด็กฟังอย่างรีบร้อน	๒	๑๘.๑๘	—	—	๑	๑๐๐.๐๐	๓	๒๑.๔๓
ตัดเรื่องนั้น ๆ ทิ้งไปโดยไม่ออกข้อสอบ คลุมถึง	—	—	๑	๕๐.๐๐	—	—	๑	๗.๑๘
ให้เด็กไปอ่านเอง	๑	๙.๐๙	—	—	๑	๑๐๐.๐๐	๒	๑๔.๒๘
สอนพิเศษนอกเวลาเรียน	๓	๒๗.๒๗	—	—	๑	๑๐๐.๐๐	๔	๒๘.๕๗

ความเห็นของครูเกี่ยวกับการสอนแบบมีกิจกรรม อุปกรณ์ และวัสดุ
ภายในหนึ่งชั่วโมงจะทำให้สอนทันตามหลักสูตร ครูที่มีประสิทธิภาพในการสอน
ต่าง ๆ กัน ได้ให้เหตุผลดังแสดงไว้ในตารางที่ ๒๖ ก.

จากตารางที่ ๒๖ ก. จะเห็นได้ว่าครูส่วนมากคือร้อยละ ๕๗.๖๘ ไม่
ว่าจะทำการสอนมาถึงปีก็ตาม เห็นว่าการสอนแบบมีกิจกรรม อุปกรณ์ และวัสดุ
ภายในหนึ่งชั่วโมงนั้น จะทำให้สอนทันหรือไม่ทันตามหลักสูตร ย่อมแล้วแต่วิธี
สอนของครู รองลงมาร้อยละ ๒๗.๖๘ เห็นว่า ทำให้สอนไม่ทัน และร้อยละ
๑๔.๖๒ เห็นว่า ทำให้สอนทันตามหลักสูตร และเป็นที่น่าสนใจเถกว่าครูที่มี
ประสิทธิภาพในการสอนมากกว่า ๒๕ ปีขึ้นไป มีเพียง ๑ คน หรือคิดเป็นร้อย
ละ ๑๐๐.๐๐ ให้ความเห็นว่าจะต้องแล้วแต่วิธีสอนของครู

ตารางที่ ๒๖ ก. ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับการสอนแบบมีกิจกรรม อุปกรณ์ และวัสดุ ภายในหนึ่งชั่วโมงจะทำให้สอน
 ทันตามหลักสูตร แยกตามจำนวนปีที่ทำการสอน

ความคิดเห็น	๓ปีและต่ำกว่า ๔ - ๕ ปี		๕ - ๑๓ปี		๑๔ - ๑๘ปี		๑๙ - ๒๓ปี		๒๔ปีและมากกว่า		รวมยอด			
	จำนวน = ๔๔ คน	ร้อยละ = ๔๓	จำนวน = ๒๐	ร้อยละ = ๒๐	จำนวน = ๔	ร้อยละ = ๑๐	จำนวน = ๑	ร้อยละ = ๑	จำนวน = ๑	ร้อยละ = ๑	จำนวน = ๑๓๐	ร้อยละ = ๑๐๐		
สอนทัน	๔	๑๖.๖๗	๗	๑๖.๒๕	๒	๑๐.๐๐	๑	๑๒.๕๐	๑	๑๐.๐๐	-	-	๑๕	๑๔.๖๒
สอนไม่ทัน	๑๖	๓๓.๓๓	๑๓	๑๕.๖๐	๑๖	๓๕.๐๐	๒	๒๕.๐๐	๓	๓๐.๐๐	-	-	๓๖	๓๓.๖๕
แล้วแต่วิธีสอนของครู	๒๔	๕๐.๐๐	๑๐	๒๕.๐๐	๑๑	๕๕.๐๐	๕	๖๒.๕๐	๖	๖๐.๐๐	๑	๑๐๐.๐๐	๓๕	๕๗.๖๕

เพื่อจะทดสอบว่า ค่าตอบของครูเกี่ยวกับวิธีสอนนิชาวรรณคดีไทย แบบ
มีกิจกรรม อุปกรณ์ และวัดผลภายใน ๑ ชั่วโมง จะทำให้สอนทันตามหลักสูตร ดัง
ได้กล่าวไว้ในตารางที่ ๒๖ ก. นั้น จะขึ้นกับจำนวนปีที่ครูทำการสอนหรือไม่
จึงได้ทดสอบไคสแควร์ ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๒๖ ข.

จากตารางที่ ๒๖ ข. ทดสอบว่า ค่าตอบของครูเกี่ยวกับวิธีสอนนิชาวรรณ
คดีไทย แบบมีกิจกรรม อุปกรณ์ และวัดผลภายใน ๑ ชั่วโมง จะทำให้สอนทันตาม
หลักสูตรไม่ขึ้นกับจำนวนปีที่ทำการสอน

$$X^2_{(1)} \text{ ที่คำนวณได้ } = ๔.๒๕$$

ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๕ $X^2_{(1)}$ จากตารางมาตรฐานเป็น ๑๔.๓๑
ซึ่งมากกว่า ๔.๒๕ อันเป็นค่า $X^2_{(1)}$ ที่คำนวณได้

ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานที่ว่า ค่าตอบของครูเกี่ยวกับวิธีสอนนิชา
วรรณคดีไทย แบบมีกิจกรรม อุปกรณ์ และการวัดผลภายใน ๑ ชั่วโมง จะทำให้
สอนทันตามหลักสูตร หรือไม่นั้น ไม่ขึ้นกับจำนวนปีที่ทำการสอน

ตารางที่ ๒๖ ข. ความสัมพันธ์ระหว่างวิธีสอนนิชาวรรณคดีแบบมีกิจกรรม อุปกรณ์ และวัดผลภายใน ๑ ชั่วโมง กับ จำนวนปีที่ครูทำการสอน

การสอน	จำนวนปีที่ทำการสอนของครู					รวมยอด		
	๓ปีและต่ำกว่า	๔-๕ปี	๕-๑๓ปี	๑๔-๑๕ปี	๑๖ - ๒๓ ปี		๒๔ ปีและมากกว่า	
สอนทัน	fo	๘	๗	๒	๑	๑	๐	๑๘
	fe	๗.๐๒	๖.๒๘	๒.๕๒	๑.๑๗	๑.๘๖	๐.๑๕	
สอนไม่ทัน	fo	๑๖	๘	๗	๒	๓	๐	๓๖
	fe	๑๓.๒๘	๑๑.๘๑	๕.๕๔	๒.๒๒	๒.๗๗	๐.๒๘	
แล้วแต่วิธีสอนของครู	fo	๒๔	๒๘	๑๑	๕	๖	๑	๗๕
	fe	๒๗.๖๘	๒๘.๘๑	๑๑.๕๔	๔.๖๑	๕.๗๗	๐.๕๗	
รวมยอด		๔๘	๔๓	๒๐	๘	๑๐	๑	๑๓๐

ในการเปรียบเทียบแบบเรียนวรรณคดีไทยตามหลักสูตรเก่า พ.ศ. ๒๔๕๓ กับแบบเรียนวรรณคดีไทยตามหลักสูตรใหม่ พ.ศ. ๒๕๐๓ ครูที่มีอายุต่าง ๆ กัน ได้แสดงความคิดเห็น ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๒๗

จากตารางที่ ๒๗ จะเห็นได้ว่า ครูชายและครูหญิงลงความเห็นพ้องต้องกันเป็นอันดับหนึ่ง คือร้อยละ ๔๔.๖๒ เห็นว่า แบบเรียนวรรณคดีไทยตามหลักสูตรใหม่ พ.ศ. ๒๕๐๓ เหมาะสมกว่าวรรณคดีเก่า พ.ศ. ๒๔๕๓ อันดับรองลงมาคือร้อยละ ๒๑.๕๔ ครูชายและครูหญิงเห็นว่าแบบเรียนทั้งสอง พ.ศ. เหมาะสมทั้งนั้น และมีจำนวนน้อยที่สุดคือร้อยละ ๓.๐๔ บอกว่า แบบเรียนทั้งสอง พ.ศ. ยังไม่เหมาะสม แต่มีจำนวนครูถึง ๑๑ คน หรือร้อยละ ๔.๔๖ ยังไม่ทราบแบบเรียนวรรณคดีตามหลักสูตรเก่า

ตารางที่ ๒๗ ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับการเปรียบเทียบแบบเรียนวรรณคดีไทย ตามหลักสูตรเก่า พ.ศ.๒๔๘๓ กับแบบเรียนวรรณคดีไทย ตามหลักสูตรใหม่ พ.ศ.๒๕๐๓ แยกตามอายุครู

ความคิดเห็น	๒๑-๒๕ปี		๒๖-๓๐ปี		๓๑-๓๕ปี		๓๖-๔๐ปี		๔๑-๔๕ปี		๔๖-๕๐ปี		๕๐ปีขึ้นไป		รวมยอด	
	จำ นวน	ร้อยละ	จำ นวน	ร้อยละ	จำ นวน	ร้อยละ	จำ นวน	ร้อยละ	จำ นวน	ร้อยละ	จำ นวน	ร้อยละ	จำ นวน	ร้อยละ		
เหมาะสมทั้งสองอย่าง	๓	๒๓.๐๘	๔	๑๕.๐๘	๖	๒๑.๔๓	๔	๒๑.๐๕	๓	๓๐.๐๐	๑	๑๒.๕๐	๓	๓๐.๐๐	๒๔	๒๑.๕๕
แบบเรียนวรรณคดีตามหลักสูตรเก่า เหมาะสมกว่า	๑	๗.๖๙	๔	๑๕.๓๘	๕	๑๗.๘๖	๓	๑๕.๗๙	๒	๒๐.๐๐	๑	๑๒.๕๐	๒	๒๐.๐๐	๑๔	๑๓.๘๕
แบบเรียนวรรณคดีตามหลักสูตรใหม่ เหมาะสมกว่า	๔	๓๐.๗๗	๑๔	๕๒.๘๖	๑๓	๔๖.๔๓	๕	๒๖.๓๑	๕	๕๐.๐๐	๔	๕๐.๐๐	๕	๕๐.๐๐	๕๔	๔๘.๖๒
ยังไม่เหมาะสมทั้งสองอย่าง	—	—	๑	๓.๘๕	๒	๗.๑๔	—	—	—	—	๑	๑๒.๕๐	—	—	๔	๓.๐๘
ไม่ทราบแบบเรียนตามหลักสูตรเก่า ไม่ออกความเห็น	๒	๑๕.๓๘	๖	๒๑.๕๓	๒	๗.๑๔	—	—	—	—	๑	๑๒.๕๐	—	—	๑๑	๙.๖๖
	๓	๒๓.๐๘	๕	๑๙.๓๕	—	—	๓	๑๕.๗๙	—	—	—	—	—	—	๑๑	๙.๖๖

ในหนังสือแบบเรียนวรรณคดีไทยนั้น ได้คัดตอนสำคัญจากหนังสือวรรณคดีไทย เรื่องต่าง ๆ รวมกันไว้ ได้ให้ครูแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับแบบเรียนวรรณคดีนี้ ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๒๔

จากตารางที่ ๒๔ ครูส่วนมากคือร้อยละ ๔๑.๕๔ เห็นว่า การคัดตอนสำคัญจากหนังสือวรรณคดีไทย เรื่องต่าง ๆ นั้น เหมาะสมเป็นบางเรื่องเท่านั้น และร้อยละ ๒๖.๕๒ เห็นว่า การคัดตอนสำคัญจากหนังสือวรรณคดีไทยต่าง ๆ เหมาะสมแล้วทุก ๆ เรื่อง

ครูที่ให้ความเห็นว่า เหมาะสมแล้วทุกเรื่อง แยกตามวุฒิจะเห็นว่า ครูที่มีวุฒิ อ.บ. และ ข.บ. ให้เหตุผลข้อนี้มาเป็นอันดับหนึ่งคือร้อยละ ๖๖.๖๗ อันดับค่าสุดคือครูที่มีวุฒิ พ. ม.๖ เปรียบดู ๕ ประโยค ป.ป. พ.ป. ป.กศ.ต้น ให้เหตุผลว่าการคัดตอนสำคัญจากวรรณคดีไทย เรื่องต่าง ๆ นั้น ยังไม่เหมาะสมเป็นบางเรื่อง มีเพียงร้อยละ ๔.๓๓

ตารางที่ ๒๔ ความเห็นของครู เกี่ยวกับการคัดเลือกสำคัญจากหนังสือวรรณคดีไทย เรื่องต่าง ๆ แยกตามวุฒิของครู

ความคิดเห็น	พ. ม. ๖ เปรียบดู		ป. ม., พ. ม. กศ. ม. ป. ม.		อ. บ., ข. บ.		อ. บ., ค. บ.		ไม่แจ้งวุฒิ		รวมยอด			
	ป. บ. พ. บ. ป. กศ. ค. บ.	ป. กศ. สูง อ. กศ.	(พ. ม.) ค. บ. กศ. บ., กศ. ม.											
	จำ ร้อยละ	จำ ร้อยละ	จำ ร้อยละ	จำ ร้อยละ	จำ ร้อยละ	จำ ร้อยละ	จำ ร้อยละ	จำ ร้อยละ	จำ ร้อยละ	จำ ร้อยละ	จำ ร้อยละ	จำ ร้อยละ		
	นจน	นจน	นจน	นจน	นจน	นจน	นจน	นจน	นจน	นจน	นจน	นจน		
	=๒๔	=๕๖	=๓๒	= ๓	= ๕	=๑๐	=๑๓๐							
เหมาะสมแล้ว	๔	๕๓.๓๓	๑๑	๑๙.๖๔	๕	๒๔.๑๓	-	-	-	-	๗	๓๐.๐๐	๓๕	๒๖.๕๒
ยังไม่เหมาะสมทุกเรื่อง	๕	๒๐.๘๓	๑๑	๑๙.๖๔	๑	๓.๑๓	-	-	๒	๕๐.๐๐	-	-	๑๙	๑๔.๖๒
เหมาะสมแล้วเป็น บางเรื่อง	๗	๒๙.๑๗	๒๕	๔๖.๓๕	๑๒	๓๗.๕๐	๒	๖๖.๖๗	๓	๖๐.๐๐	๑	๑๐.๐๐	๕๕	๔๑.๕๔
ยังไม่เหมาะสมเป็น บางเรื่อง	๒	๘.๓๓	๕	๘.๙๓	๕	๒๔.๑๓	๑	๓๓.๓๓	-	-	๒	๒๐.๐๐	๑๘	๑๔.๖๒
ไม่ออกความเห็น	๒	๘.๓๓	-	-	๑	๓.๑๓	-	-	-	-	-	-	๓	๒.๓๑

เมื่อถามครูว่า เด็กชอบเรียนวิชาการรณคดีไทยหรือไม่ชอบเรียน ครูได้ให้คำตอบ ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๒๘ ก.

ตารางที่ ๒๘ ก. ความเห็นเกี่ยวกับการเรียนวิชาการรณคดีไทยของเด็ก

ความเห็น	จำนวน = ๑๓๐	ร้อยละ
เด็กชอบเรียน	๑๑๓	๘๖.๕๒
เด็กไม่ชอบเรียน	๑๑	๘.๔๖
ไม่ออกความเห็น	๖	๔.๖๒

จากตารางที่ ๒๘ ก. แสดงให้เห็นว่า ครูส่วนมาก คือร้อยละ ๘๖.๕๒ เห็นว่า เด็กชอบเรียนวิชาการรณคดีไทย และมีครูเพียงร้อยละ ๘.๔๖ ที่บอกว่า เด็กไม่ชอบเรียนวิชาการรณคดีไทย ส่วนครูที่ไม่ออกความเห็นมีเพียง ๖ คน หรือคิดเป็นร้อยละ ๔.๖๒

ครูที่ตอบว่า เด็กชอบเรียนวิชาวรรณคดีไทย ดังกล่าวไว้ใน ตารางที่ ๒๕ ก. นั้น ได้แสดงเหตุผลไว้ในตารางที่ ๒๕ ข.

ตารางที่ ๒๕ ข. เหตุผลของครูที่ว่า เด็กชอบเรียนวิชาวรรณคดีไทย

เหตุผลที่เด็กชอบเรียน	จำนวน $\Rightarrow ๑๓$	ร้อยละ
เด็กสนุกสนานในบทเรียน และได้รับความรู้	๕๕	๕๒.๒๑
เด็กชอบรู้เรื่องใหม่ ๆ แปลก ๆ	๑๕	๑๓.๒๗
ครูมีกิจกรรมให้เด็กทำและคิดวิธีสอนให้เด็กสนใจ	๖	๕.๓๑
เด็กเข้าใจบทเรียนซาบซึ้งดี	๔	๓.๕๔
เด็กสนใจวิชานี้มากกว่าวิชาอื่น	๓	๒.๖๕
ครูได้จากคะแนนสอบของเด็ก	๑	๐.๘๘
ไม่ออกความเห็น	๒๕	๒๒.๑๒

จากตารางที่ ๒๕ ข. จะเห็นได้ว่า ครูส่วนมากคือร้อยละ ๕๒.๒๑ เห็นว่า เด็กชอบเรียนวิชาวรรณคดีไทย เพราะเด็กสนุกสนานในบทเรียน และได้รับความรู้อย่างดี คือร้อยละ ๑๓.๒๗ เห็นว่า เด็กชอบรู้เรื่องใหม่ ๆ แปลก ๆ และมีเพียงร้อยละ ๐.๘๘ ที่บอกว่า ครูได้จากคะแนนสอบของเด็ก เป็นที่น่าสังเกตว่า มีครูถึงร้อยละ ๒๒.๑๒ ไม่ออกความเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้

ครูที่ตอบว่า เด็กไม่ชอบเรียนวิชาวรรณคดีไทย ดังกล่าวไว้ในตารางที่ ๒๘ ก. นั้น ได้ให้เหตุผลดังแสดงไว้ในตารางที่ ๒๘ ค.

ตารางที่ ๒๘ ค. เหตุผลของครูที่ว่าเด็กไม่ชอบเรียนวิชาวรรณคดีไทย

เหตุผลที่เด็กไม่ชอบเรียน	จำนวน = ๑๑	ร้อยละ
เด็กจำศัพท์ที่ยาก ๆ ไม่ได้	๒	๑๘.๑๘
เด็กเบื่อหน่ายในการเรียน	๔	๓๖.๓๖
ความรู้เดิมของเด็กไม่ดี	๒	๑๘.๑๘
เนื้อเรื่องยาก และมากเกินไปเด็กจำไม่ได้	๓	๒๗.๒๗

จากตารางที่ ๒๘ ค. จะเห็นได้ว่า ครูส่วนมากคือร้อยละ ๓๖.๓๖ เห็นว่า เด็กไม่ชอบเรียนวิชาวรรณคดีไทย เพราะเด็กเบื่อหน่ายในการเรียน รองลงมาคือร้อยละ ๒๗.๒๗ เห็นว่า เนื้อเรื่องวรรณคดีไทยนั้นยากและมากเกินไป เด็กจำไม่ได้ และน้อยที่สุด มีจำนวนเท่ากันคือร้อยละ ๑๘.๑๘ เห็นว่า ความรู้เดิมของเด็กไม่ดี และเด็กจำศัพท์ที่ยาก ๆ ไม่ได้

วรรณคดีไทยที่คัดตอนสำคัญมาจากวรรณคดีเรื่องต่าง ๆ บางเรื่องเหมาะสมแล้ว แต่บางเรื่องก็ยังไม่เหมาะสมเพราะยากเกินไปบ้าง ง่ายเกินไปบ้าง สำหรับแบบเรียนวรรณคดีไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ได้ให้ครูบันทึกไว้ ดังแสดงในตารางที่ ๓๐

จากตารางที่ ๓๐ จะเห็นได้ว่า ครูส่วนมากคือร้อยละ ๘๑.๘๘ เห็นว่า เนื้อเรื่องวรรณคดีไทยในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ที่เหมาะสมแล้วคือเรื่อง พระอภัยมณี พระราง และความดีที่ไม่รู้จักสิ้นสุด ส่วนเรื่องที่ได้เห็นว่าง่ายเกินไป มีจำนวนครูผู้ตอบมากที่สุด คือร้อยละ ๑๐.๖๔ เห็นว่า คือนิทานเรื่องนากพระโขนงที่สอง และเรื่องที่ได้เห็นว่ายากเกินไป มีจำนวนครูผู้ตอบมากที่สุด คือร้อยละ ๓๔.๐๘ เห็นว่า คือ เรื่องพระราชนิพนธ์โคลงบ้าน

สำหรับความคิดเห็นอื่น ๆ มีผู้ตอบดังนี้คือ

เรื่อง ราชานิราช

ยากเกินไปสำหรับเด็กอ่อน

เรื่องสับสน ภาษาโบราณ

เนื้อเรื่องยากเกินไป

เรื่อง พระราชนิพนธ์โคลงบ้าน

จับใจความได้ยาก

เรื่อง นากพระโขนงที่สอง

ไม่ให้ประโยชน์

เรื่อง จักรวรรดิเสด็จ

ใช้ภาษาเก่าเกินไป

เรื่อง พระราชดำรัสในวันฉัตรมงคล

ยาวเกินไป

เรื่อง ความเสด็จไปทอดพระเนตรสุริยอุปราชา

เด็กไม่เห็นคุณค่าจากการอ่านเรื่องนี้

เรื่อง นิทานที่ชาวเขาชอบ

อ่านแล้วเบื่อ

เรื่อง อุตสาหิ อุตคโน นาโถ

เด็กชั้นนี้ยังไม่ควรเรียน

เรื่อง มนุษย์เรามาตีที่ตรงไหน

เนื้อเรื่องยืดเยื้อเกินไป

ตารางที่ ๓๐ ความคิดเห็นของครูที่สอนนิสิตชาวไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ เกี่ยวกับวรรณคดีที่เหมาะสมและไม่เหมาะสมสำหรับเด็ก

ชื่อเรื่อง	ความคิดเห็นของครูจำนวน = ๔๗ ไม่ออก						ความคิดเห็นอื่น ๆ			
	เหมาะสมแล้ว	ยังไม่เหมาะสม		ความเห็น						
		สมเพราะ ง่ายเกินไป	ยังไม่เหมาะสม สมเพราะ ยากเกินไป							
ราชาธิราช	๔๐	๘๕.๐๐	—	—	๕	๑๐.๖๔	—	—	๒	๔.๒๖
พระอภัยมณี	๔๓	๙๑.๔๕	๒	๔.๖๖	๒	๔.๒๖	—	—	—	—
พระราชนิพนธ์ไกลบ้าน	๒๕	๖๑.๙๐	—	—	๑๖	๓๔.๐๔	๑	๒.๑๓	๑	๒.๑๓
บทละคร เรื่อง พระร่วง	๔๓	๙๑.๔๕	—	—	๒	๔.๒๖	๒	๔.๒๖	—	—
กาพย์ห่อโคลงเห่เรือ	๓๒	๖๘.๐๕	—	—	๑๒	๒๕.๕๓	๓	๖.๓๘	—	—
นิทานเรื่องนาคพระโขนงที่สอง	๓๗	๗๘.๗๒	๕	๑๐.๖๔	—	—	๒	๔.๒๖	๓	๖.๓๘
บทละคร เรื่อง "จัดการรับเสด็จ"	๔๐	๘๕.๑๑	๒	๔.๖๖	๒	๔.๒๖	—	—	๓	๖.๓๘
พระราชคำรัสในวันฉัตรมงคล	๓๘	๘๐.๘๕	๑	๒.๑๓	๕	๑๐.๖๔	—	—	๓	๖.๓๘
คามส เจ้าหอคนพระ เนตรสุริยอุปราชา	๓๕	๗๒.๕๕	๒	๔.๖๖	๔	๘.๕๑	—	—	๒	๔.๒๖
นิทานที่ชาวเขาชอบ	๓๘	๘๐.๘๕	๓	๖.๓๘	๓	๖.๓๘	—	—	๓	๖.๓๘
ความดีที่ไม่รู้จักสิ้นสุด	๔๓	๙๑.๔๕	๔	๘.๕๑	—	—	—	—	—	—
โคลงสั้น "อศุคาที อศุคโน นาโถ"	๓๕	๗๔.๔๗	—	—	๕	๑๐.๖๔	๑	๒.๑๓	๒	๔.๒๖

ชื่อเรื่อง	ความคิดเห็นของครูจำนวน = ๔๗				ไม่ออก	ความคิดเห็น		
	เหมาะสมแล้ว	ยังไม่เหมาะสมเพราะ ง่ายเกินไป	ยังไม่เหมาะสม สมเพราะ	ยังไม่เหมาะสม ยากเกินไป	ความเห็น	อื่น ๆ		
กลอนสุภาพ "มนุษย์เรามีจิตใจไหน"	๔๒	๕๕.๓๖	๑	๒.๑๓	๒	๔.๒๖	๑	๒.๑๓
กลอนสุภาพ "พ่อแม่วิ่งแกฉันท"	๔๓	๕๑.๕๕	๓	๖.๓๘	๑	๒.๑๓	—	—
นิทานเรื่อง มหาภิกขวนร	๓๘	๘๐.๘๕	๓	๖.๓๘	๔	๘.๕๑	๒	๔.๒๖
นิทานเรื่อง พญานกออก	๔๐	๘๕.๑๑	๓	๖.๓๘	๓	๖.๓๘	๑	๒.๑๓

วรรณคดีไทยที่คัดตอนสำคัญมาจากวรรณคดีเรื่องต่าง ๆ บางเรื่องเหมาะสมแล้ว แต่บางเรื่องยังไม่เหมาะสม เพราะยากเกินไปบ้าง ง่ายเกินไปบ้าง สำหรับแบบเรียนวรรณคดีไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ได้ให้ครูบันทึกไว้ดังรายละเอียดแสดงไว้ในตารางที่ ๓๑

จากตารางที่ ๓๑ จะเห็นได้ว่า ครูเป็นส่วนมากคือร้อยละ ๕๒.๗๓ เห็นว่า เนื้อเรื่องวรรณคดีไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ที่เหมาะสมแล้วคือเรื่องโคลงสุภาพนิกร.๕ และโลกนิติ รองลงมา คือร้อยละ ๕๐.๕๑ ได้แก่เรื่อง เวณิสวานิช และธรรมจริยา ส่วนเรื่องที่ยากเกินไป คือร้อยละ ๑๐.๕๑ ได้แก่เรื่องสมเด็จพระเจ้าตากมอญ และเรื่องที่ยากเกินไป คือร้อยละ ๒๕.๐๕ เห็นว่า คือเรื่องทูตไทยไปประเทศอังกฤษ รองลงมาคือร้อยละ ๑๔.๕๕ ได้แก่เรื่อง กภาพย์เห่หมเครื่องควาหวาน

สำหรับความคิดเห็นอื่น ๆ มีผู้ตอบดังนี้คือ

<u>เรื่อง สมเด็จพระเจ้าตากมอญ</u>	<u>เรื่อง ทูตไทยไปอังกฤษ</u>
ส่วนวนโมติ	ส่วนวนเกา
<u>เรื่อง กภาพย์เห่หมเครื่องควาหวาน</u>	<u>เรื่อง จับใจความยากเด็กไม่เข้าใจ</u>
ต้องอธิบายมาก	ชื่อคน ควรมีภาษาอังกฤษ
ควรให้เด็กผู้หนึ่งเรียนและให้เด็ก	กำกับไว้ด้วย
ผู้ชายเรียนกภาพย์ของเจ้าพลกุ้ง	<u>เรื่อง โคลงสุภาพนิกร.๕และโลกนิติ</u>
<u>เรื่อง พระพุทธประวัติ</u>	ควรมีโคลงกระทุ้งด้วย
ครูควรหาความรู้มาเพิ่มเติมด้วย	<u>เรื่อง ไคเร็ก</u>
ควรสอนในวิชาศีลธรรม	เด็กไม่เข้าใจ
<u>เรื่อง อีเหนา</u>	<u>เรื่อง ธรรมจริยา</u>
มีศัพท์มาก	ควรสอนในวิชาสังคมศึกษา
แสดงบทรักมากเกินไป ไม่เหมาะสม	เนื้อหาเกินไป
ก็ขวยเด็ก	

ตารางที่ ๓๑ ความคิดเห็นของครูที่สอนวิชาวรรณคดีไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ เกี่ยวกับวรรณคดีที่เหมาะสมและไม่เหมาะสมสำหรับเด็ก

ชื่อเรื่อง	เหมาะสมแล้ว		ยังไม่เหมาะสม เพราะงายเกินไป		ยังไม่เหมาะสม เพราะยากเกินไป		ไม่ออก ความเห็น		ความคิดเห็นอื่นๆ	
	จำ นวน =๕๕	ร้อยละ	จำ นวน =๕๕	ร้อยละ	จำ นวน =๕๕	ร้อยละ	จำ นวน =๕๕	ร้อยละ	จำ นวน =๕๕	ร้อยละ
	สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช	๔๔	๘๓.๖๓	๖	๑๐.๙๑	—	—	—	—	๑
กาพย์เห่ชมเครื่องคาวหวาน ฯ	๔๕	๘๑.๘๒	—	—	๔	๗.๒๗	—	—	๒	๓.๖๔
พระพุทธรูปประวัติ	๔๔	๘๓.๖๓	๒	๓.๖๔	๑	๑.๘๒	๒	๓.๖๔	๒	๓.๖๔
อิเหนา	๔๖	๘๓.๖๓	—	—	๗	๑๒.๗๓	—	—	๒	๓.๖๔
ทูตไทยไปอังกฤษ	๓๖	๖๕.๔๕	๑	๑.๘๒	๑๖	๒๙.๐๙	—	—	๒	๓.๖๔
โคลงสุภานิต ร.๕ และโลกนิติ	๕๑	๙๒.๗๓	—	—	๑	๑.๘๒	๒	๓.๖๔	๑	๑.๘๒
ไค้เก๊ก	๔๕	๘๑.๘๒	๒	๓.๖๔	๖	๑๐.๙๑	๑	๑.๘๒	๑	๑.๘๒
เวนิสวานิช	๕๐	๙๐.๙๑	—	—	๒	๓.๖๔	๓	๕.๔๕	—	—
ธรรมจรรยา	๕๐	๙๐.๙๑	๑	๑.๘๒	—	—	๒	๓.๖๔	๒	๓.๖๔

วรรณคดีไทยที่คัดตอนสำคัญมาจากวรรณคดีเรื่องต่าง ๆ บางเรื่องเหมาะสมแล้ว แต่บางเรื่องยังไม่เหมาะสม คือง่ายเกินไปบ้าง ยากเกินไปบ้าง สำหรับแบบเรียนวรรณคดีไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ได้ให้ครูบันทึกไว้ ดังรายละเอียดแสดงไว้ในตารางที่ ๓๒

จากตารางที่ ๓๒ จะเห็นได้ว่า ครูเป็นส่วนมาก คือร้อยละ ๕๗.๘๗ เห็นว่า เนื้อเรื่องวรรณคดีไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ที่เหมาะสมที่สุด คือเรื่องจดหมายจากวางหว้า รองลงมาคือร้อยละ ๕๓.๒๒ ได้แก่เรื่องชมพู ราพิงในป่าช้า โคลงโลกนิติและนิราศพระบาท ส่วนเรื่องที่ยากเกินไปมากที่สุดคือร้อยละ ๔.๒๖ ได้แก่เรื่องพระมหานคร และประวัติอาจารย์ และเรื่องที่ยากเกินไปมากที่สุดคือร้อยละ ๒๓.๕๐ ได้แก่เรื่องพระมหานครและประวัติอาจารย์

สำหรับความคิดเห็นอื่น ๆ มีผู้ตอบดังนี้คือ

เรื่อง พระมหานคร
เนื้อเรื่องน้อยเกินไป

เรื่อง กรณียกิจของเราต่อชาติ
ใช้ภาษายาก

เรื่อง หัวใจนักปราชญ์
ใช้ศัพท์ยาก

เรื่อง โคลงโลกนิติ
เนื้อเรื่องมากเกินไป

เรื่อง จดหมายจากวางหว้า
เนื้อเรื่องน้อยเกินไป

เรื่อง ประวัติอาจารย์
เนื้อเรื่องยาวเกินไป นักเรียนเบื่อ

ตารางที่ ๓๒ ความคิดเห็นของครูที่สอนวรรณคดีชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ เกี่ยวกับวรรณคดีที่เหมาะสมและไม่เหมาะสมสำหรับเด็ก

ชื่อเรื่อง	เหมาะสมแล้ว		ยังไม่เหมาะสม เพราะง่ายเกินไป		ยังไม่เหมาะสม เพราะยากเกินไป		ไม่ออกความเห็น		ความคิดเห็นอื่นๆ	
	จำ	รอยละ	จำ	รอยละ	จำ	รอยละ	จำ	รอยละ	จำ	รอยละ
	นวน		นวน		นวน		นวน		นวน	
พระมหานคร	๓๓	๙๐.๒๑	๒	๕.๖๒	๑๑	๒๓.๕๐	—	—	๑	๒.๑๓
กรณียกิจของเราต่อชาติ	๔๓	๙๑.๕๙	—	—	๓	๖.๓๘	—	—	๑	๒.๑๓
ชมพู	๔๔	๙๓.๖๒	—	—	๒	๕.๒๖	๑	๒.๑๓	—	—
หัวใจนักปราชญ์	๓๗	๙๘.๗๒	—	—	๙	๑๙.๑๕	๑	๒.๑๓	๑	๒.๑๓
รำพึงในป่าช้า	๔๔	๙๓.๖๒	—	—	๒	๕.๒๖	๑	๒.๑๓	—	—
นิทานเวตาล	๔๓	๙๑.๕๙	๑	๒.๑๓	๒	๕.๒๖	๑	๒.๑๓	—	—
ความสุข	๔๐	๘๕.๑๑	—	—	๗	๑๕.๘๙	—	—	—	—
โคลงโลกนิติ	๔๔	๙๓.๖๒	—	—	๒	๕.๒๖	—	—	๑	๒.๑๓
จดหมายจางวางหรง	๔๖	๙๗.๘๘	—	—	—	—	—	—	๑	๒.๑๓
นิราศพระบาท	๔๔	๙๓.๖๒	—	—	๑	๒.๑๓	๓	๖.๓๘	—	—
ประวัติอาจารย์	๓๒	๖๘.๐๙	๒	๕.๒๖	๑๑	๒๓.๕๐	๑	๒.๑๓	๑	๒.๑๓

วิธีสอนเนื้อเรื่องในหนังสือแบบเรียนวรรณคดีไทยมีหลายวิธี ครูในโรงเรียน ๓ ประเภทได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีสอนไว้ใน ตารางที่ ๓๓

จากตารางที่ ๓๓ จะเห็นได้ว่า ครูส่วนมากคือร้อยละ ๓๓.๕๕ เห็นว่าวิธีสอนวรรณคดีไทยนั้น ควรสอนเนื้อเรื่องและจัดกิจกรรมในชั้นเรียนรองลงมา คือ ร้อยละ ๓๑.๕๕ เห็นว่า ครูควรจะเล่าเนื้อเรื่องย่ออย่างละเอียด ก่อนที่จะเรียนเนื้อเรื่อง และมีครูเพียงร้อยละ ๔.๖๒ ที่บอกว่า แถวแต่เนื้อเรื่อง ครูต้องพิจารณาเสียก่อนว่า ควรสอนวิธีใดจึงจะเหมาะสมกับบทเรียนนั้น ๆ

ครูในโรงเรียนรัฐบาลส่วนมาก คือร้อยละ ๓๗.๕๐ ให้เหตุผลเป็นอันดับหนึ่งว่า วิธีสอนเนื้อเรื่องวรรณคดีไทยนั้น ควรเรียนเนื้อเรื่องและจัดกิจกรรมภายในชั้นเรียน รองลงมาคือร้อยละ ๒๗.๗๕ เห็นว่า ครูควรจะเล่าเรื่องย่ออย่างละเอียด ก่อนที่จะเรียนเนื้อเรื่อง

ครูในโรงเรียนราษฎร์ ส่วนมากคือร้อยละ ๓๘.๐๒ ให้เหตุผลเป็นอันดับหนึ่งว่า วิธีสอนวรรณคดีไทย ครูควรจะเล่าเนื้อเรื่องย่ออย่างละเอียดก่อน ที่จะเรียนเนื้อเรื่อง และครูในโรงเรียนสาธิตส่วนมาก คือร้อยละ ๒๘.๕๑ เห็นว่าวิธีสอนวรรณคดีไทยนั้น ครูควรจะเล่าเรื่องย่ออย่างละเอียดก่อนที่จะเรียนเนื้อเรื่อง และครูควรให้นักเรียนไปอ่านมาเป็นการบ้าน และจัดกิจกรรมภายในห้องเรียนตลอดชั่วโมง

ตารางที่ ๓๓ วิธีสอนเนื้อเรื่องในหนังสือแบบเรียนวรรณคดีไทย แยกตามประเภทโรงเรียน

วิธีสอน	ประเภทโรงเรียน							
	รัฐบาล		ราษฎร์		สาขิต		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
= ๗๒		= ๔๑		= ๑๗		= ๑๓๐		
ครูควรจะเล่าเรื่องย่ออย่างละเอียดก่อนที่ จะเรียนเนื้อเรื่อง	๒๐	๒๗.๗๘	๑๖	๓๙.๐๒	๕	๒๙.๔๑	๔๑	๓๑.๕๔
ครูควรให้นักเรียนไปอ่านมาเป็นการบ้านและ จัดกิจกรรมภายในห้องเรียนตลอดชั่วโมง	๑๓	๑๘.๐๖	๗	๑๗.๐๗	๕	๒๙.๔๑	๒๕	๑๙.๒๓
การเรียนเนื้อเรื่องและจัดกิจกรรมในชั้น	๒๗	๓๗.๕๐	๑๒	๒๙.๕๑	๕	๒๙.๔๑	๔๔	๓๓.๘๕
ควรทำรายงานย่อส่งครูและเรียนราย ละเอียดในชั้น	๑๗	๒๓.๖๑	๑๒	๒๙.๒๗	๔	๒๓.๕๓	๓๓	๒๕.๓๘
ไม่จำเป็นต้องเรียนภายในชั่วโมง เพราะเป็น การเสียเวลา	๒	๒.๗๘	๓	๗.๓๒	๒	๑๑.๗๖	๗	๕.๓๘
แล้วแต่เนื้อเรื่อง ครูต้องพิจารณาเสียก่อนว่า ควรสอนวิธีใดจึงจะเหมาะสมกับบทเรียนนั้นๆ	๒	๒.๗๘	๓	๗.๓๒	๑	๕.๘๘	๖	๔.๖๒
ไม่ออกความเห็น	๔	๕.๕๖	๑	๒.๔๔	๓	๑๗.๖๕	๔	๓.๑๕

ในการสอนวิชาวรรณคดีไทย ครูจำเป็นต้องเตรียมการสอนทุกครั้ง แต่มีครูที่เตรียมบางครั้ง และไม่เตรียมเลย ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๓๔ ก.

ตารางที่ ๓๔ ก. การเตรียมการสอนของครูแยกตามจำนวนปีที่ทำการสอน

การเตรียมการสอน	๑ปีและต่ำกว่า		๒-๓ปี		๑๔-๑๕ปี		๑๖-๒๓ปี		๒๔ปีและมากกว่า		รวมยอด			
	จำแนกกว่า	จำนวน	จำแนกกว่า	จำนวน	จำแนกกว่า	จำนวน	จำแนกกว่า	จำนวน	จำแนกกว่า	จำนวน				
เตรียมทุกครั้ง	๓๖	๔๔.๖๒	๓๒	๓๙.๖๒	๑๒	๑๒.๖๓	๔	๑๐๐.๐๐	๕	๕๐.๐๐	—	—	๕๓	๓๕.๖๑
เตรียมบางครั้งที่	๑๕	๕๓	๑๑	๒๕.๕๕	๔	๓๓.๓๓	—	—	๑	๑๐.๐๐	๑	๑๐๐.๐๐	๓๒	๒๕.๖๑
ไม่เตรียมเลย	๐	๒.๑๓	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	๐	๐.๑๖

จากตารางที่ ๓๔ ก. จะเห็นได้ว่า ครูส่วนมากคือร้อยละ ๓๕.๖๒ เตรียมการสอนทุกครั้ง ไม่ว่าจะทำการสอนมากหรือน้อยก็ตาม แต่ก็มีครูอยู่ ๑ คน หรือร้อยละ ๒.๑๓ ที่ไม่เตรียมการสอนเลย โดยครูบางคนว่า ไม่สนใจที่จะสอน จึงไม่สนใจที่จะเตรียม

เพื่อจะทดสอบว่า ครูเตรียมการสอน บ้างหรือไม่เพียงใด ดังกล่าวไว้ในตารางที่ ๓๔ ก. นั้น จึงได้ทดสอบไคสแควร์ ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๓๔ ข.

ตารางที่ ๓๔ ข. ความสัมพันธ์ระหว่างการเตรียมการสอนของครูกับจำนวนปีที่ครูทำการสอน

การเตรียมการสอน	จำนวนปีที่ครูทำการสอน						รวม
	๓ปีและต่ำกว่า	๔-๕ปี	๕-๑๓ปี	๑๔-๑๘ปี	๑๙-๒๓ปี	๒๔ปีและสูงกว่า	
เตรียมทุกครั้ง	fo ๓๒	๓๒	๑๒	๘	๕	๐	๕๗
	fe ๓๕.๘๒	๓๒.๐๘	๑๔.๕๒	๕.๕๗	๗.๕๖	๐.๗๕	
เตรียมบางครั้ง	fo ๑๑	๑๑	๘	๐	๑	๑	๓๒
	fe ๑๑.๘๒	๑๐.๕๘	๕.๕๒	๑.๕๖	๒.๕๖	๐.๒๕	
ไม่เตรียมเลย	fo ๑	๐	๐	๐	๐	๐	๑
	fe ๐.๓๖	๐.๓๕	๐.๑๖	๐.๐๗	๐.๐๘	๐.๐๑	
รวม	๕๕	๕๓	๒๐	๘	๑๐	๑	๑๓๗

จากตารางที่ ๓๔ ข. ทดสอบว่า ค่าคอบของครูเกี่ยวกับการเตรียมการสอนของครูหรือไม่ ไม่ขึ้นกับจำนวนปีที่ทำการสอนของครู

$$\chi^2_{(10)} \text{ ที่คำนวณได้} = ๔.๕๒$$

ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๕ $\chi^2_{(10)}$ จากตารางมาตรฐาน เป็น ๑๘.๓๑ ซึ่งมากกว่า ๔.๕๒ อันเป็นค่า $\chi^2_{(10)}$ ที่คำนวณได้

ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานที่ว่า ค่าคอบของครูเกี่ยวกับการเตรียมการสอนของครู ไม่ขึ้นกับจำนวนปีที่ครูทำการสอน

ครูที่เตรียมการสอนวิชาวรรณคดีไทยเป็นบางครั้ง ใต้ให้เหตุผล ดัง
แสดงไว้ในตารางที่ ๓๔ ค.

ตารางที่ ๓๔ ค. เหตุผลที่ครูเตรียมการสอนเป็นบางครั้ง

เหตุผล	จำนวน = ๓๒	ร้อยละ
สอนมาหลายปีแล้ว เรื่องใดที่จำได้ก็ไม่ค่อยเตรียม คงเตรียมเฉพาะเรื่องที่จำไม่ได้	๑๔	๔๓.๗๕
ไม่มีเวลาพอและบางเรื่องก็สอนจนจำได้แล้ว	๔	๒๕.๐๐
เป็นครประจำชั้น มีงานที่จะต้องทำมาก	๑	๓.๑๓
เตรียมครั้งเดียวก็ใช้ได้หลายชั้น	๓	๙.๓๘
สอนหลายวิชา	๑	๓.๑๓
ไม่จำเป็น	๑	๓.๑๓
ไม่ออกความเห็น	๔	๑๒.๕๐

ตารางที่ ๓๔ ค. จะเห็นได้ว่า ครูเป็นส่วนมากคือร้อยละ ๔๓.๗๕
เตรียมการสอนเป็นบางครั้ง เพราะสอนมาหลายปีแล้ว เรื่องใดที่จำได้ก็ไม่ค่อย
เตรียม คงเตรียมเฉพาะเรื่องที่จำไม่ได้ รองลงมาคือร้อยละ ๒๕.๐๐ ให้เหตุ
ผลว่า ไม่มีเวลาพอ และบางเรื่องก็สอนจนจำได้แล้ว เป็นที่น่าสังเกตว่ามีครูถึง
ร้อยละ ๑๒.๕๐ ที่ไม่ให้เหตุผลใด ๆ ทั้งสิ้น

ครูมีวิธีสอนวิชาวรรณคดีไทยต่าง ๆ กัน ได้ให้ครูบันทึกวิธีสอนวรรณคดีไทย โดยแยกตามวุฒิ ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๓๕

ตารางที่ ๓๕ จะเห็นได้ว่า ครูส่วนมากคือร้อยละ ๗๖.๕๒ สอนวิชาวรรณคดีไทยโดยวิธีให้เด็กอ่านและถอดคำประพันธ์ รองลงมาคือร้อยละ ๗๒.๓๑ ให้เด็กตอบคำถาม และเมื่อจำแนกตามวุฒิของครูแล้ว ไม่ว่าครูจะมีวุฒิระดับประกาศนียบัตร ระดับอนุปริญญา หรือระดับปริญญา ก็ตาม คงใช้วิธีสอนเหมือนกันมากที่สุด คือให้เด็กอ่านถอดคำประพันธ์ และตอบคำถาม เป็นที่น่าสังเกตว่าครูสอนวิชาวรรณคดีไทย โดยให้เด็กค้นคว้าจากหนังสือแล้วทำงานส่งครู วิจารณ์วรรณคดี หรือให้ทำกิจกรรมเสริมหลักสูตร มีเพียงร้อยละ ๐.๗๗ เท่านั้น และเป็นครูที่มีวุฒิ อ.บ. ค.บ. และ ป.ม. พ.ม. ป.กศ.สูง และ อ.กศ.

ตารางที่ ๓๕ วิธีสอนวิชาวรรณคดีไทยแยกตามวุฒิ

วิธีสอน	พ. ม. ๖		ป.ม.ท.ม.		ดศ.บ. ป.ม.		อ.บ. ท.บ.		อ.บ.ค.บ.		โขนแจ้งวุฒิ		รวมยอด		
	เปรียบ	ป.ป.	ป.ดศ.สูง	อ.ดศ.	ค.บ.	ดศ.ม.	จำ	รอยตะ	จำ	รอยตะ	จำ	รอยตะ	จำ	รอยตะ	
	พ.บ.ป.ดศ.	ค.บ.													
	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	
	=๖๔	=๕๖	=๓๖	=๓	=๕	=๑๐	=๑๓๓	=๕๖	=๑๐๓	=๕๖	=๑๐๓	=๕๖	=๑๐๓		
อธิบายตามหนังสือเรียน เป็นส่วนมาก	๑๑	๕๕.๔๓	๓๖	๕๓.๕๓	๑๕	๕๕.๓๔	๑	๓๓.๓๓	-	-	๕	๕๐.๐๐	๕๖	๕๐.๓๓	
ให้เด็กอ่านและออกคำ ประทีป	๑๕	๕๕.๑๓	๕๕	๕๔.๕๓	๕๓	๕๑.๔๔	๓	๑๐๐.๐๐	๕	๕๐.๐๐	๑๐	๕๐.๐๐	๑๐๐	๕๕.๕๓	
ให้ตอบคำถาม	๑๖	๕๕.๕๓	๕๕	๕๕.๕๓	๕๓	๕๕.๓๔	๓	๑๐๐.๐๐	๓	๕๐.๐๐	๕	๕๐.๐๐	๕๕	๕๕.๓๓	
ให้เด็กไปอ่านเป็นการ บ้าน แล้วให้เล่าเรื่อง ย่อหรือจัดกิจกรรม ในชั้นเรียน	๑๑	๕๕.๔๓	๓๓	๕๕.๐๓	๕๑	๕๕.๕๓	๑	๓๓.๓๓	๕	๕๐.๐๐	๕	๕๐.๐๐	๕๐	๕๑.๕๕	
ให้เด็กไปอ่านเป็นคาบกำหนด และให้ซักถามในสิ่งที่ ไม่เข้าใจ	๒๐	๕๕	๕๕	๕๑.๕๕	๑๕	๓๓.๕๐	๒	๕๕.๕๓	๓	๕๐.๐๐	๕	๕๐.๐๐	๕๕	๕๕.๓๔	

ตารางที่ ๓๕ (ต่อ)

วิธีสอน	พ. ม. ๖		ปม. พ.ม.		กศ.บ. ปม.		อ.บ. ข.บ.		อ.บ.ค.บ.		ไม่แจ่งวุฒิ		รวมยอด	
	เปรียบ	ป.ป.	ป.กศ.	สูง	ค.บ.	กศ.บ.								
	พ.บ.กศ.	อ.กศ.	กศ.ม.											
	คน													
	จำ รอยละ	จำ รอยละ	จำ รอยละ	จำ รอยละ	จำ รอยละ	จำ รอยละ	จำ รอยละ	จำ รอยละ	จำ รอยละ	จำ รอยละ	จำ รอยละ	จำ รอยละ	จำ รอยละ	จำ รอยละ
	นวน	นวน	นวน	นวน	นวน	นวน	นวน	นวน	นวน	นวน	นวน	นวน	นวน	นวน
	=๒๔	=๕๖	=๓๒	=๓	=๕	=๑๐	=๓๐	=๓๐	=๓๐	=๓๐	=๓๐	=๓๐	=๓๐	=๓๐
เรียนเนื้อเรื่องและจัดกิจกรรมในชั้น	๑๐	๔๑.๒๗	๒๘	๕๑.๗๕	๑๔	๕๖.๒๕	-	-	๔	๔๐.๐๐	๔	๔๐.๐๐	๒๕	๕๓.๐๘
ให้เด็กค้นคว้าหนังสืออื่น ๆ ที่อ้างถึงในวรรณคดี แล้วทำรายงานส่งครู	-	-	-	-	-	-	-	-	๑	๒๐.๐๐	-	-	๑	๐.๗๗
อ่านแล้ววิจารณ์วรรณคดี	-	-	-	-	๑	๓.๑๓	-	-	-	-	-	-	๑	๐.๗๗
ให้เด็กทำกิจกรรมนอกหลักสูตร	-	-	๑	๑.๗๕	-	-	-	-	-	-	-	-	๑	๐.๗๗
ไม่ออกความเห็น	-	-	๒	๓.๕๓	-	-	-	-	-	-	-	-	๒	๑.๕๔

ในการสอนแบบใหม่ ควรมีการนำเข้าสู่บทเรียนด้วย ใต้ให้ครูตอบแบบ
สอบถามว่า ครูมีการนำเข้าสู่บทเรียนทุกครั้ง หรือเป็นบางครั้ง ดังแสดงไว้
ในตารางที่ ๓๖

จากตารางที่ ๓๖ จะเห็นได้ว่า ครูส่วนมากคือร้อยละ ๕๕.๒๑ ไม่ว่าจะ
จะสอนชั้นใด มีการนำเข้าสู่บทเรียนเป็นบางครั้ง รองลงมา คือร้อยละ
๓๖.๑๗ นำเข้าสู่บทเรียนทุกครั้ง และมีเพียงร้อยละ ๒.๓๑ ไม่มีการนำเข้า
สู่บทเรียนเลย

เป็นที่น่าสังเกตว่า ครูที่สอนชั้น ม.ศ.๑ - ๓ มีการนำเข้าสู่บทเรียน
ทุกครั้ง คือขอขบขอนี้อยู่ร้อยละ ๑๐๐.๐๐ และครูที่ไม่มีการนำเข้าสู่บทเรียนเลย
เป็นครูชั้น ม.ศ.๑ และ ม.ศ.๒ มีถึงร้อยละ ๒.๓๑

ตารางที่ ๓๖ การสอนแบบมีการนำเข้าสู่บทเรียนแยกตามชั้นที่ครูสอน

การนำเข้าสู่บทเรียน	มศ.๑		มศ.๒		มศ.๓		มศ.๑-๒		มศ.๑-๓		มศ.๒-๓		มศ.๑-๒-๓		รวมยอด	
	จำ	รอยละ	จำ	รอยละ	จำ	รอยละ	จำ	รอยละ	จำ	รอยละ	จำ	รอยละ	จำ	รอยละ	จำ	รอยละ
	๓๕		๔๓		๓๗		๕		๓		๓		๔		๑๓๐	
มีทุกครั้ง	๑๐	๒๔.๕๗	๑๕	๓๕.๘๘	๑๕	๓๗.๘๓	๒	๕๐.๐๐	๓	๑๐๐.๐๐	๑	๓๓.๓๓	๒	๕๐.๐๐	๔๗	๓๖.๑๗
มีบางครั้ง	๒๒	๖๒.๘๖	๒๕	๕๘.๑๕	๒๓	๖๒.๑๗	๓	๖๐.๐๐	-	-	๒	๖๖.๖๗	๒	๕๐.๐๐	๗๗	๕๘.๒๑
ไม่มีเลย	๑	๒.๔๖	๒	๕.๖๕	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	๓	๒.๓๑
ไม่ออกความเห็น	๒	๕.๗๑	๑	๒.๓๓	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	๓	๒.๓๑

การสอนวิชาการรณคดีไทยนั้นควรสอนให้สัมพันธ์กับวิชาอื่น ๆ ทั้งในหมวดวิชาเดียวกันหรือในหมวดวิชาอื่น ครูได้แสดงความคิดเห็นดังแสดงไว้ในตารางที่ ๓๗ ก.

ตารางที่ ๓๗ ก. ความเห็นของครู เกี่ยวกับการสอนวิชาการรณคดีไทยให้สัมพันธ์กับวิชาอื่น

ความเห็น	จำนวน = ๑๓๐	ร้อยละ
เห็นด้วย	๑๒๑	๙๓.๐๘
ไม่เห็นด้วย	๘	๖.๐๘
ไม่ออกความเห็น	๕	๓.๘๔

จากตารางที่ ๓๗ ก. จะเห็นได้ว่า ครูจำนวน ๑๒๑ คน หรือร้อยละ ๙๓.๐๘ เห็นด้วย กับการสอนวิชาการรณคดีไทยให้สัมพันธ์กับวิชาอื่นทั้งในหมวดเดียวกันและหมวดวิชาอื่น และมีเพียงร้อยละ ๓.๘๔ เท่านั้น ที่ไม่เห็นด้วย

เหตุผลเชิงนิมิตของครูเกี่ยวกับการสอนนิสิตชาววรรณคดีไทยให้สัมพันธ์กับ
วิชาอื่น ดังกล่าวไว้ในตารางที่ ๓๗ ก. ได้แสดงไว้ในตารางที่ ๓๗ ข.

ตารางที่ ๓๗ ข. เหตุผลเชิงนิมิตของครูเกี่ยวกับการสอนนิสิตชาววรรณคดีไทย
ให้สัมพันธ์กับวิชาอื่น

เหตุผล	จำนวน	ร้อยละ
วรรณคดีเกี่ยวข้องกับวิชาอื่น ๆ เช่น สังคมศึกษา หลักภาษา การใช้ภาษา	๓๓	๒๗.๒๗
เด็กจะได้รับความรู้กว้างขวางไม่เฉพาะแต่ในบทเรียน เท่านั้น	๑๕	๑๒.๕๐
ทำให้เด็กเพิ่มความสนใจและเห็นประโยชน์ของการเรียน วิชาต่าง ๆ มากขึ้น	๕	๔.๑๖
การเรียนทุกวิชาต้องใช้ภาษาไทย	๑๖	๑๓.๒๒
เป็นการฝึกทักษะทั้งสี่ได้มากขึ้น	๕	๔.๑๖
ช่วยทำให้บทเรียนสนุกขึ้น	๒	๑.๖๕
ไม่ออกความเห็น	๔๔	๓๖.๓๖

จากตารางที่ ๓๗ ข. จะเห็นได้ว่า ครูเป็นส่วนมากคือร้อยละ ๒๗.๒๗
สอนนิสิตชาววรรณคดีไทยสัมพันธ์กับวิชาอื่น เพราะวรรณคดีเกี่ยวข้องกับวิชาอื่น ๆ เช่น
สังคมศึกษา หลักภาษา และการใช้ภาษา รองลงมาคือร้อยละ ๑๓.๒๒ ให้เหตุผลว่า
การเรียนทุกวิชาต้องใช้ภาษาไทย และมีเพียงร้อยละ ๑.๖๕ ให้เหตุผลว่า ช่วยทำ
ให้บทเรียนสนุกขึ้น เป็นที่น่าสังเกตว่า มีครูถึงร้อยละ ๓๖.๓๖ ที่ไม่ให้เหตุผลใด ๆ
ทั้งสิ้น

เหตุผลเชิงนิเสธของครู เกี่ยวกับการสอนวิชาวรรณคดีไทยให้สัมพันธ์กับ
วิชาอื่น ดังกล่าวไว้ในตารางที่ ๓๗ ก. แสดงไว้ในตารางที่ ๓๗ ค.

ตารางที่ ๓๗ ค. เหตุผลเชิงนิเสธของครู เกี่ยวกับการสอนวิชาวรรณคดีไทย
ให้สัมพันธ์กับวิชาอื่น

เหตุผล	จำนวน = ๘	ร้อยละ
ทำให้การ เรียนสับสน	๑	๒๕.๐๐
วรรณคดีไม่เกี่ยวข้องกับวิชาอื่น	๑	๒๕.๐๐
ทำให้เสียเวลาและสอนไม่ทัน	๑	๒๕.๐๐
วิชาในหมวดเดียวกันพอทำได้แต่ต่างหมวดทำได้ยาก	๑	๒๕.๐๐

จากตารางที่ ๓๗ ค. แสดงให้เห็นว่า ครูส่วนมากคือร้อยละ ๒๕.๐๐
ให้เหตุผลเหมือน ๆ กันว่า วิชาวรรณคดีไทยไม่เกี่ยวข้องกับวิชาอื่น ทำให้
การ เรียนสับสน ทำให้เสียเวลาและสอนไม่ทัน และวิชาในหมวดเดียวกันพอทำ
ได้ แต่ต่างหมวดทำได้ยาก

สำหรับปัญหาที่ครูประสบในการสอนวิชาวรรณคดีไทย ในโรงเรียนทั้ง
๓ ประเภท มีรายละเอียดดังในตารางที่ ๓๔

จากตารางที่ ๓๔ จะเห็นได้ว่า ปัญหาที่ครูโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียน
ราษฎร์ และครูโรงเรียนสาธิต ประสบมากที่สุดในการสอนวิชาวรรณคดีไทย
เป็นอันดับหนึ่ง คือ ร้อยละ ๓๖.๑๕ บอกว่า ครูไม่มีความสามารถพิเศษบาง
อย่าง เช่น ร้องเพลง รำละคร อ่านทำนองเสนาะ ร้องลงมากคือ ร้อยละ
๓๓.๔๕ ให้เหตุผลว่า ครูไม่มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่สอนอย่างละเอียดพอ และ
ครูที่ไม่มีปัญหาในการสอนวิชาวรรณคดีไทย โดยให้เหตุผลว่า นักเรียนชอบเรียน
อยู่แล้ว มีเพียงร้อยละ ๓.๐๔ เท่านั้น

สำหรับครูในโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนราษฎร์ ที่ไม่ยอมออก
ความเห็นใด ๆ ทั้งสิ้น มีถึงร้อยละ ๖.๕๔ และ ๕.๓๖ ตามลำดับ ส่วนครูโรง-
เรียนสาธิตไม่มีเลย

ตารางที่ ๓๘ ปัญหาที่ครูประสบในการสอนวิชาการรวมคดีไทยแยกตามประเภทโรงเรียน

มูลเหตุของปัญหา	ประเภทโรงเรียน							
	รัฐบาล		ราษฎร์		สาธิต		รวมยอด	
	จำนวน = ๗๒	ร้อยละ	จำนวน = ๔๑	ร้อยละ	จำนวน = ๑๗	ร้อยละ	จำนวน = ๓๐	ร้อยละ
มีหลายเรื่องเกินไป	๑๕	๒๐.๘๓	๑๖	๓๙.๐๒	๙	๕๒.๙๔	๔๐	๓๐.๙๓
เนื้อเรื่องมากเกินไป	๖	๘.๓๓	๕	๑๒.๒๐	๑	๕.๘๘	๑๒	๙.๓๓
ไม่เคยรู้เรื่องนั้น ๆ มาก่อนเลย	๕	๖.๙๔	๘	๑๙.๕๑	๒	๑๑.๗๖	๑๕	๑๑.๕๔
ไม่มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ อย่างละเอียดพอ	๑๙	๒๖.๓๙	๒๐	๔๘.๗๘	๕	๒๙.๔๑	๔๔	๓๓.๘๕
เวลาที่สอนน้อยไป	๑๖	๒๒.๒๒	๑๙	๔๖.๓๔	๒	๑๑.๗๖	๓๗	๒๘.๔๖
ไม่ทราบวิธีการสอนที่ได้ผล	๑๑	๑๕.๒๘	๕	๑๒.๒๐	๒	๑๑.๗๖	๑๘	๑๓.๘๕
ไม่มีความสามารถพิเศษบางอย่างเช่น ร้องเพลง รำละคร อ่านทำนองเสนาะ	๒๐	๒๗.๓๙	๒๐	๔๘.๗๘	๗	๔๑.๑๘	๔๗	๓๖.๑๕
ไม่ทราบวิธีวัดผลที่ได้ผล	๖	๘.๓๓	—	—	๒	๑๑.๗๖	๘	๖.๑๕
ไม่ค่อยมีเวลาเตรียมอุปกรณ์การสอน	๑๘	๒๕.๐๐	๑๒	๒๙.๒๗	๖	๓๕.๒๙	๓๖	๒๗.๖๙
ครูอื่นไม่ค่อยร่วมมือ	๑๐	๑๓.๘๙	—	—	๒	๑๑.๗๖	๑๒	๙.๓๓

ตารางที่ ๓๘ (ต่อ)

มูลเหตุของปัญหา	ประเภทโรงเรียน							
	รัฐบาล		ราษฎร์		สาธิต		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
= ๗๒		= ๔๑		= ๑๗		= ๑๓๐		
เด็กไม่สนใจเรียน ไม่รวมกิจกรรม	๕	๖.๙๔	๓	๗.๓๒	๑	๕.๘๘	๖	๖.๙๒
จำนวนนักเรียนมากเกินไป จัดกิจกรรมต่าง ๆ ไม่มีเวลาสอนเพียง ๔๕ นาที	๑๖	๒๒.๒๒	๑๔	๓๔.๑๕	๕	๕๒.๙๔	๓๕	๓๐.๐๐
ไม่มีอุปกรณ์	—	—	๑	๒.๔๔	—	—	๑	๐.๗๗
ไม่มีปัญหา เพราะ								
นักเรียนชอบเรียนอยู่แล้ว	๓	๔.๑๗	๑	๒.๔๔	—	—	๔	๓.๐๘
สามารถสอนให้นักเรียนเข้าใจได้	๓	๔.๑๗	—	—	—	—	๓	๒.๓๑
นักเรียนสนใจและทำงานตามที่กำหนด	๒	๒.๗๘	—	—	๑	๕.๘๘	๓	๒.๓๑
ถนัดในการสอนและได้ค้นคว้ามาอย่างดีแล้ว	—	—	๒	๔.๘๘	—	—	๒	๑.๕๔
เนื้อเรื่องเหมาะสมแล้ว	๑	๑.๓๙	—	—	—	—	๑	๐.๗๗
ไม่ออกความเห็น	๕	๖.๙๔	๔	๙.๗๖	—	—	๙	๖.๙๒

เพื่อให้การเรียนการสอนได้ผลและสนุกสนาน ครูได้จัดกิจกรรมภายในห้องเรียนทุกชั่วโมง และเป็นบางชั่วโมง ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๓๘

ตารางที่ ๓๘ การจัดกิจกรรมภายในชั้นเรียนนิสิตอาชีวศึกษาไทยแยกตามประเภทโรงเรียน

การจัดกิจกรรม	ประเภทโรงเรียน							
	รัฐบาล		ราษฎร์		สาขิต		รวมยอด	
	จำ นวน =๗๒	ร้อยละ	จำ นวน =๕๑	ร้อยละ	จำ นวน =๑๓	ร้อยละ	จำ นวน =๑๓๐	ร้อยละ
ทำทุกชั่วโมง	-	-	-	-	๔	๒๓.๕๓	๔	๓.๐๘
ทำเป็นบางชั่วโมง	๕๐	๖.๕๔	๒๓	๔๖.๑๐	๙	๕๒.๕๔	๘๒	๖๓.๐๘
นาน ๆ ครั้ง	๒๐	๒๗.๗๘	๑๗	๓๓.๓๓	๔	๒๓.๕๓	๔๑	๓๑.๕๔
ไม่เคยเลย	-	-	๑	๒.๕๕	-	-	๑	๐.๗๗
ไม่ตอบ	๒	๒.๗๘	-	-	-	-	๒	๑.๕๔

จากตารางที่ ๓๘ จะเห็นว่า ครูในโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนสาขิต ส่วนมากคือร้อยละ ๖๓.๐๘ ให้ความเห็นตรงกันว่า จัดกิจกรรมในการเรียนอาชีวศึกษาไทยเป็นบางชั่วโมงเท่านั้น รองลงมาคือร้อยละ ๓๑.๕๔ จัดกิจกรรมในการเรียนนาน ๆ ครั้ง เป็นที่น่าสังเกตว่า ครูโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ ไม่เคยจัดกิจกรรมทุกชั่วโมงเลย แต่ครูสาขิตจัดทุกชั่วโมง มีถึงร้อยละ ๒๓.๕๓

ประเภทของกิจกรรมที่ครูในโรงเรียนประเภทต่าง ๆ ใช้ประกอบการสอนวิชาการระดับมัธยมศึกษาไทย มีรายละเอียดในตารางที่ ๔๐

จากตารางที่ ๔๐ จะเห็นได้ว่า ประเภทกิจกรรมที่ครูในโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนสาธิต ใช้ประกอบการสอนวิชาการระดับมัธยมศึกษาเป็นอันดับแรก คือร้อยละ ๔๖.๑๕ ได้แก่ การอ่านทำนองเสนาะต่าง ๆ และการใช้คำถาม ถาม - ตอบ กิจกรรมรองลงมาคือร้อยละ ๓๖.๕๒ ได้แก่ การพูดหน้าชั้น และกิจกรรมที่ใช้บ่อยที่สุดคือ การดูภาพยนตร์ ภาพนิ่ง ในโรงเรียน ทั้ง ๓ ประเภท มีเพียงร้อยละ ๔.๖๒ เท่านั้น

ตารางที่ ๔๐ ประเภทของกิจกรรมที่ครูใช้ประกอบการสอนวิชาวรรณคดีไทย

กิจกรรม	ประเภทโรงเรียน							
	รัฐบาล		ราษฎร์		สาธิต		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
อภิปราย	๔๖	๖๓.๘๘	๑๘	๔๓.๕๐	๑๔	๘๒.๓๕	๗๘	๖๐.๐๐
โต้วาที	๑๘	๒๕.๐๐	๑๘	๔๓.๕๐	๑๒	๗๐.๕๘	๔๘	๓๖.๘๒
เล่นละคร	๑๘	๒๕.๐๐	๗	๑๗.๐๗	๑๒	๗๐.๕๘	๓๗	๒๘.๕๖
แสดงบทบาท	๒๑	๒๘.๑๓	๘	๒๑.๘๕	๑๐	๖๘.๓๘	๔๐	๓๐.๗๗
วิทยากร	๘	๑๑.๑๑	๕	๑๒.๖๖	๖	๓๕.๒๙	๑๙	๑๓.๘๕
บรรยายภาพ	๒๘	๔๐.๒๘	๙	๒๑.๘๕	๑๑	๖๘.๗๑	๔๘	๓๗.๖๘
อ่านทำนองเสนาะต่าง ๆ	๖๔	๘๘.๘๘	๓๒	๗๘.๐๕	๑๖	๙๘.๑๒	๑๑๒	๘๖.๑๔
ถามตอบ	๖๓	๘๗.๕๐	๓๖	๘๗.๘๐	๑๓	๙๖.๔๓	๑๑๒	๘๖.๑๔
พูดหน้าชั้น	๖๐	๘๓.๓๓	๒๖	๖๓.๕๑	๑๔	๘๒.๓๕	๑๐๐	๗๖.๘๒
รายงาน	๕๐	๖๘.๘๘	๒๔	๕๘.๕๔	๑๕	๘๘.๒๔	๘๙	๖๘.๕๖
ทำงานเป็นกลุ่ม	๔๕	๖๒.๕๐	๑๗	๔๑.๕๖	๑๔	๘๒.๓๕	๗๖	๕๘.๕๖
เล่นนิทาน	๒๘	๔๐.๒๘	๒๐	๔๘.๗๘	๕	๒๘.๕๑	๕๓	๔๑.๕๔
สัมภาษณ์	๑๕	๒๐.๘๓	๑๐	๒๔.๓๘	๔	๒๓.๕๓	๒๙	๒๒.๓๑
ดูภาพยนตร์ ภาพนิ่ง	๒	๒.๗๘	๓	๗.๓๒	๑	๕.๘๘	๖	๔.๖๒
ฟังจากเครื่องเทป	๑๓	๑๘.๐๖	๕	๑๒.๖๖	๑๐	๖๘.๓๘	๒๘	๒๐.๗๗
จัดนิทรรศการ	๑๐	๑๓.๘๘	๕	๑๒.๖๖	๘	๕๗.๐๖	๒๓	๑๖.๘๒
การเล่น การแข่งขัน	๑๖	๒๒.๒๒	๑๐	๒๔.๓๘	๘	๕๒.๘๕	๓๔	๒๖.๘๒
ไม่เคยจัดกิจกรรม	—	—	๑	๒.๕๕	—	—	๑	๐.๗๗
ไม่ตอบ	๒	๒.๗๘	—	—	—	—	๒	๑.๕๕

ความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมช่วยในการเรียนของเด็กศึกษารรณคดี
ไทยแยกตามเพศของครู แสดงไว้ในตารางที่ ๔๑

ตารางที่ ๔๑ ความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมช่วยในการเรียนศึกษารรณคดีไทย
ของเด็กแยกตามเพศ

กิจกรรมช่วยในการเรียนของเด็ก	ครูชาย		ครูหญิง		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	= ๓๐		= ๑๐๐		= ๑๓๐	
ช่วยได้มาก	๑๗	๕๖.๖๗	๕๔	๕๔.๐๐	๗๑	๕๔.๖๒
ช่วยได้บ้าง	๑๓	๔๓.๓๓	๕๒	๕๒.๐๐	๕๕	๔๒.๓๓
ไม่ออกความเห็น	—	—	๔	๔.๐๐	๔	๓.๐๔

จากตารางที่ ๔๑ จะเห็นได้ว่า ครูชายและครูหญิงส่วนมาก คือร้อยละ ๕๔.๖๒ ให้ความเห็นว่ากิจกรรมช่วยในการเรียนศึกษารรณคดีไทยของเด็กมาก และมีจำนวนร้อยละ ๔๒.๓๓ เห็นว่า กิจกรรมช่วยในการเรียนได้บ้าง และมีครูหญิง ๔ คน หรือคิดเป็นร้อยละ ๔.๐๐ ที่ไม่ออกความเห็น

การที่ครูให้นักเรียนทำกิจกรรมประกอบการเรียนการสอนดังกล่าวไว้ตารางที่ ๓๘ ครูได้แสดงความคิดเห็นต่าง ๆ กัน ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๔๒

จากตารางที่ ๔๒ จะเห็นได้ว่า ครูส่วนมากคือร้อยละ ๘๐.๐๐ ให้ความเห็นตรงกันว่า การที่ครูให้เด็กทำกิจกรรมนั้นทำให้การเรียนสนุกสนานเด็ก ๆ สนใจ ร้องลงมากคือร้อยละ ๗๐.๐๐ เห็นว่า ทำให้บรรยากาศในการเรียนดีขึ้น แก้ปัญหา เรื่องเด็กง่วงนอนได้ดี และมีเพียงร้อยละ ๐.๗๗ เห็นว่าเป็นการฝึกให้เด็กรู้จักทำงาน และได้ანიสัย พฤติกรรมของเด็กด้วย

ครูในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ ส่วนมากให้เหตุผลว่าการที่ให้เด็กทำกิจกรรมนั้น ทำให้การเรียนสนุกสนานเด็กสนใจ มาเป็นอันดับหนึ่ง คือร้อยละ ๘๑.๕๕ และ ร้อยละ ๗๕.๐๕ ส่วนครูในโรงเรียนสาธิตที่ให้เหตุผลเป็นอันดับหนึ่ง คือร้อยละ ๘๒.๓๕ เห็นว่า ทำให้บรรยากาศในการเรียนดีขึ้น แก้ปัญหา เรื่องเด็กง่วงนอนได้ดี

ตารางที่ ๔๒ ความคิดเห็นของครูที่ให้เด็กทำกิจกรรมแยกตามประเภทโรงเรียน

ความคิดเห็น	ประเภทโรงเรียน							
	รัฐบาล		ราษฎร์		สาธิต		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
= ๓๒		= ๔๑		= ๑๗		= ๑๓๐		
ทำให้เด็กเสียเวลาเรียน	๒	๒.๓๘	๒	๔.๘๘	๒	๑๑.๗๖	๖	๔.๖๒
ไม่เสียเวลาเรียนกลับทำให้ได้ผลอย่างคุ้มค่า	๒๓	๓๑.๕๘	๑๕	๓๖.๕๘	๙	๕๒.๙๔	๔๗	๓๖.๑๕
เด็กเรียนได้ผล เข้าใจอย่างชัดเจน	๔๓	๕๕.๓๒	๒๗	๖๕.๘๕	๙	๕๒.๙๔	๗๙	๖๐.๗๗
การเรียนสนุกสนาน เด็กสนใจ	๕๙	๘๑.๕๘	๓๒	๗๘.๐๕	๑๓	๗๖.๔๗	๑๐๔	๘๐.๐๐
บรรยากาศในการเรียนดีขึ้น แก้ปัญหาเรื่อง เด็กง่วงนอนได้ดี	๔๘	๖๖.๖๗	๒๙	๗๐.๗๓	๑๔	๘๒.๓๕	๙๑	๗๐.๐๐
ทำให้สอนไม่ทันตามหลักสูตร	๑๐	๑๓.๘๕	๕	๑๒.๒๐	๑	๕.๘๘	๑๖	๑๒.๓๑
ฝึกเด็กให้รู้จักการทำงาน	—	—	๑	๒.๔๔	—	—	๑	๐.๗๗
ได้อ่านนิยายเด็กและดูพฤติกรรมเด็กไปด้วย	๑	๑.๓๕	—	—	—	—	๑	๐.๗๗
ไม่ออกความเห็น	๒	๒.๓๘	—	—	—	—	๒	๑.๕๔

ประเภทของกิจกรรมนอกหลักสูตรที่ครูให้เด็กทำ ดังรายละเอียดใน
ตารางที่ ๔๓

จากตารางที่ ๔๓ จะเห็นได้ว่า ประเภทของกิจกรรมนอกหลักสูตรที่
ครูในโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนสาธิต ให้เด็กทำมากที่สุด
เป็นอันดับแรก คือ ร้อยละ ๖๐.๐๐ ได้แก่ การให้เด็กทำสมุดภาพวรรณคดีของ
ลงมาร้อยละ ๓๕.๒๓ ได้แก่ การให้เด็กทำสมุดบรรยายไวยากรณ์ และการให้
เด็กเล่นละครตามบทเรียน มีเพียงร้อยละ ๐.๗๗ เป็นที่น่าสังเกตว่า มีครูใน
โรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนราษฎร์ ถึงร้อยละ ๔.๔๖ ที่ไม่เคยให้เด็กทำ
กิจกรรมนอกหลักสูตรเลย แต่ในโรงเรียนสาธิตไม่มี

ตารางที่ ๕๓ ประเภทของกิจกรรมนอกหลักสูตรที่ครูให้เด็กทำแยกตามประเภทโรงเรียน

กิจกรรม	ประเภทโรงเรียน							
	รัฐบาล		ราษฎร์		สาขิต		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
= ๓๒	= ๔๑	= ๑๓	= ๑๓๐					
สมุดภาพวรรณคดีไทย	๔๖	๒๓.๘๘	๒๐	๔๘.๓๘	๑๒	๓๐.๕๘	๓๘	๖๐.๐๐
สมุดบรรยายใ้ภาพ	๒๘	๘๐.๒๘	๑๑	๒๖.๘๓	๑๑	๒๘.๓๑	๕๑	๓๘.๒๓
สมุดอนุทิน	๖	๘.๓๓	๓	๗.๓๒	๓	๘.๑๘	๑๖	๑๒.๓๑
สมุดรวบรวมสุภาษิตคำพังเพยของไทย	๒๐	๒๗.๓๘	๑๐	๒๕.๓๘	๑๒	๓๐.๕๘	๔๒	๓๒.๓๑
สมุดประวัติบุคคลสำคัญในวรรณคดี	๒๐	๓๐.๕๖	๘	๑๘.๕๑	๘	๒๗.๐๖	๓๘	๒๕.๒๓
วรรณคดีสัญจร	๒	๒.๓๘	๒	๕.๘๘	๑	๕.๘๘	๕	๓.๘๘
ศึกษานอกสถานที่	๑๘	๒๕.๐๐	๗	๑๗.๐๓	๑๒	๓๐.๕๘	๓๗	๒๘.๖๖
ประกวดโคลง กลอน	๒๖	๓๖.๑๑	๑๘	๔๖.๓๘	๑๐	๒๕.๘๒	๕๔	๓๘.๖๒
เล่นสีกา บทกวีร้อย	๑๘	๑๘.๕๕	๘	๒๑.๕๕	๑๑	๒๘.๘๒	๓๓	๒๕.๓๘
จัดนิทรรศการ	๑๘	๑๘.๕๕	๘	๘.๓๖	๘	๒๗.๐๖	๒๖	๒๐.๐๐

ตารางที่ ๔๓ (ต่อ)

กิจกรรม	ประเภทโรงเรียน								
	รัฐบาล		ราษฎร์		สาธิต		รวมยอด		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
	= ๓๒		= ๘๑		= ๑๗		= ๑๓๐		
ชุมนุมภาษาไทย	๑๘	๒๖.๓๘	๑	๒.๔๘	๖	๓๕.๒๙	๒๕	๒๐.๐๐	
ไม่เคยทำเลย	๓	๙.๓๗	๔	๑๘.๕๑	—	—	๑๑	๘.๔๖	
เล่นละครตามบทเรียน	—	—	๑	๒.๔๘	—	—	๑	๐.๗๗	
ไม่ตอบ	๒	๖.๒๕	๑	๒.๔๘	—	—	๓	๒.๓๑	

ปัญหาที่ครูประสบในการทำกิจกรรมแยกตามประเภทโรงเรียน มีรายละเอียด ดังในตารางที่ ๔๔

จากตารางที่ ๔๔ จะเห็นได้ว่า ครูในโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนสาธิต ส่วนมากคือร้อยละ ๕๐.๓๓ ประสบปัญหาในการทำกิจกรรม คือ เวลาน้อยมาก ทำให้จัดกิจกรรมไม่ได้เต็มที่ รองลงมาคือร้อยละ ๓๕.๓๔ บอกว่า นักเรียนบางคนไม่คอยรวมกิจกรรม การทำกิจกรรมเป็นหมู่ จึงไม่คอยใครดูแล และมีเพียงร้อยละ ๖.๕๒ บอกว่าการทำกิจกรรมมากเกินไป ทำให้เด็กภูมิไม่แน่นเหมือนเด็กสมัยก่อน

ตารางที่ ๔๔ ปัญหาที่ครูประสบในการทำกิจกรรมแยกตามประเภทโรงเรียน

มูลเหตุของปัญหา	ประเภทโรงเรียน							
	รัฐบาล		ราษฎร์		สาธิต		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
= ๗๒	= ๔๑	= ๑๓	= ๑๓	= ๑๓	= ๑๓	= ๑๓	= ๑๓	= ๑๓
ไม่ทราบว่าจะทำกิจกรรมใดให้เหมาะกับบทเรียน	๑๑	๑๕.๒๘	๒	๕.๕๕	๑	๕.๕๕	๑๔	๑๐.๖๓
นักเรียนบางคนไม่ค่อยรวมกิจกรรม การทำกิจกรรม เป็นหมู่จึงไม่ค่อยได้ผล	๓๑	๔๓.๐๖	๘	๑๕.๕๑	๗	๕๑.๑๘	๔๖	๓๕.๓๘
เสียวินัยในชั้นเรียน	๓	๔.๑๓	๓	๗.๓๓	๔	๒๓.๕๓	๑๐	๗.๖๕
เป็นที่รำคาญแก่ห้องข้างเคียง	๕	๑๒.๕๐	๑๐	๒๕.๓๕	๕	๒๓.๕๓	๒๐	๑๕.๖๕
สภาพของห้องเรียนไม่อยู่ในลักษณะที่จะจัดกิจกรรมได้	๑๗	๒๓.๖๑	๑๕	๓๕.๑๕	๗	๕๑.๑๘	๓๙	๒๙.๒๓
เวลาน้อยมาก จัดกิจกรรมไม่ได้เต็มที่	๓๒	๔๔.๔๔	๒๖	๖๓.๕๑	๘	๕๗.๐๖	๖๖	๕๐.๗๗
ทำกิจกรรมมากเกินไปทำให้เด็กภูมิไม่แน่นเหมือน เด็กสมัยก่อน	๘	๑๑.๑๑	๑	๒.๕๕	—	—	๙	๖.๘๒
เมื่อจัดกิจกรรมจริง ๆ แล้ว ไม่เป็นไปตามแผนที่ วางไว้	๑๗	๒๓.๖๑	๕	๑๒.๒๐	๖	๓๕.๒๕	๒๘	๒๑.๕๕
ไม่ออกความเห็น	—	—	๕	๕.๗๖	๓	๑๗.๖๕	๗	๕.๓๘

การสอนในสมัยนี้ จำเป็นต้องมีอุปกรณ์ประกอบการสอนด้วย เพื่อให้
เด็กได้เห็นของจริงและเข้าใจในบทเรียนดีขึ้น ครูที่ใช้อุปกรณ์ประกอบการสอน
วิชาวรรณคดีไทย แสดงไว้ในตารางที่ ๔๕ ก.

ตารางที่ ๔๕ ก. การใช้อุปกรณ์การสอนของครู

การใช้อุปกรณ์การสอน	จำนวนที่ตอบ = ๑๓๐	ร้อยละ
ใช้ทุกชั่วโมง	๓	๒.๓๑
ใช้บางชั่วโมง	๑๑๖	๘๙.๒๓
ไม่ใช้เลย	๘	๖.๑๕
ไม่ออกความเห็น	๓	๒.๓๑

จากตารางที่ ๔๕ ก. จะเห็นได้ว่า ครู ๑๑๖ คน หรือร้อยละ ๘๙.๒๓
ใช้อุปกรณ์เป็นบางชั่วโมงเท่านั้น มีจำนวนร้อยละ ๖.๑๕ ที่ไม่ใช้อุปกรณ์เลย
และครูที่ใช้อุปกรณ์ทุกชั่วโมง มีเพียงร้อยละ ๒.๓๑

ครูที่ใช้อุปกรณ์การสอนเป็นบางชั่วโมง ดังกล่าวไว้ในตารางที่ ๔๕ ก. นั้น ในชั่วโมงที่ครูใช้อุปกรณ์การสอน ครูได้ให้เหตุผลดังแสดงไว้ในตารางที่ ๔๕ ข.

ตารางที่ ๔๕ ข. เหตุผลของครูเกี่ยวกับชั่วโมงที่ใช้อุปกรณ์การสอน

เหตุผล	จำนวน	ร้อยละ
เกิดความขยันเป็นพิเศษ	๖	๕.๑๗
มีเวลาเพียงพอในการจัดหา	๕๘	๕๐.๐๐
คิดแล้วว่า อุปกรณ์ที่ใช้นั้นจำเป็นและเหมาะสมกับบทเรียน	๕๖	๔๗.๗๖
มีอุปกรณ์อยู่พร้อมแล้ว ง่ายและสะดวกในการที่จะหยิบใช้ได้ทันที	๓๔	๒๙.๓๑
ใช้ในกรณีพิเศษ เช่น ต้องการแสดงการสอนวรรณคดีต่อผู้อื่น	๘	๖.๘๐
ไม่ออกความเห็น	๒๐	๑๗.๒๔

จากตารางที่ ๔๕ ข. จะเห็นได้ว่า ครูส่วนมากคือร้อยละ ๕๐.๐๐ ให้เหตุผลว่า ในชั่วโมงที่ใช้อุปกรณ์นั้น ใช้เพราะ อุปกรณ์ที่ใช้นั้นจำเป็นและเหมาะสมกับบทเรียน รองลงมาคือร้อยละ ๕๐.๐๐ มีเวลาเพียงพอในการจัด และมีเพียง ๖.๘๐ ที่ใช้ในกรณีพิเศษ เช่น ต้องการแสดงการสอนวรรณคดีต่อผู้อื่น

ในชั่วโมงที่ครูใช้อุปกรณ์ประกอบการสอน ครูได้ให้เหตุผลดังกล่าวไว้ในตารางที่ ๕๕ ข. นั้น ครูได้ให้เหตุผลเกี่ยวกับชั่วโมงที่ไม่ได้ใช้อุปกรณ์ ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๕๕ ค.

ตารางที่ ๕๕ ค. เหตุผลของครูเกี่ยวกับชั่วโมงที่ไม่ได้ใช้อุปกรณ์การสอน

เหตุผล	จำนวน = ๑๑๖ ร้อยละ	
เห็นคเหนื่อย เบื่อ และ ฝึบจรวรนในกรทำอุปกรณ์	๑	๐.๘๖
ไม่มีเวลทำหรือจัดหอุปกรณ์ที่เหมะสม	๕๐	๔๓.๑๐
เห็นว่าไม่จำเป็นและไม่เหมะสมที่จะต้องใช้	๖๐	๕๑.๗๒
หอุปกรณ์ที่ต้องการไม่ได้	๕๐	๔๓.๑๐
ไม่ออกควมเห็น	๕๖	๔๘.๒๘

จกตารางที่ ๕๕ ค. จะเห็นได้ว่ ครุส่วนมก คือ ๕๑.๗๒ ให้เหตุผลว่ในชั่วโมงที่ครูไม่ได้ใช้อุปกรณ์กรสอนนั้น เพราะเห็นว่า ไม่จำเป็นและไม่เหมะสมที่จะต้องใช้ รองลงมก็คือร้อยละ ๔๓.๑๐ ไม่มีเวลทำหรือจัดหอุปกรณ์ที่เหมะสมควมต้องการไม่ได้ เป็นที่น่าสังเกควมมีครุเพียงร้อยละ ๐.๘๖ ที่เห็นคเหนื่อย เบื่อ และ ฝึบจรวรนในกรทำอุปกรณ์

ความเห็นของครูเกี่ยวกับวิชาวรรณคดีไทยกับอุปกรณ์การสอนแยกตามวุฒิ
มีรายละเอียด ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๔๖

ตารางที่ ๔๖ ความเห็นเกี่ยวกับวิชาวรรณคดีไทยกับอุปกรณ์การสอนแยกตามวุฒิ

วุฒิ	จำเป็นต้งมี อย่างยิ่ง		จำเป็นต้งมี บาง		รวมยอด	
	จำนวน = ๒๕	ร้อยละ	จำนวน = ๑๐๑	ร้อยละ	จำนวน = ๑๓๐	ร้อยละ
ระดับประกาศนียบัตรหรือเทียบเท่า ได้แก่ พ. ม.๖ เปรียญ ป.ป. พ.ป. และ ป.กศ.คน	๔	๑๓.๓๕	๒๐	๑๕.๓๘	๒๔	๑๘.๔๖
ระดับอนุปริญญาหรือเทียบเท่า ได้แก่ ป.ม. พ.ม. ป.กศ.สูง และ อ.กศ.	๑๕	๕๙.๓๒	๔๑	๕๐.๕๕	๕๖	๔๓.๐๘
ระดับปริญญาได้แก่						
ปริญญาทางวิชาการศึกษาคือ ค.บ. ก.ศบ. ก.ศษ. ป.ม. (หรือ พ.ม.)	๗	๒๘.๑๕	๒๓	๒๔.๑๕	๓๒	๒๔.๖๒
ปริญญาทางวิทยาการ ได้แก่ อ.บ. และ อ.ป.	๑	๓.๘๕	๒	๑.๙๘	๓	๒.๓๑
ปริญญาทางวิทยาการที่มีคุณวุฒิ ครู ได้แก่ อ.บ. ค.บ.	๑	๓.๘๕	๔	๓.๙๖	๕	๓.๘๕
ไม่แจ่งวุฒิ	๑	๓.๘๕	๕	๔.๖๑	๑๐	๗.๖๙
รวม						
		๒๒.๓๑		๗๗.๖๙		๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๔๖ จะเห็นได้ว่า ครูส่วนมากคือร้อยละ ๗๗.๖๙ ไม่ว่าจะมียุติ
ใด ๆ ให้ความเห็นตรงกันว่า การสอนวิชาวรรณคดีไทยนั้นจำเป็นต้องมีอุปกรณ์ประกอบ
การสอนบาง และจำนวนร้อยละ ๒๒.๓๑ ที่เห็นว่าอุปกรณ์การสอนจำเป็นอย่างยิ่งใน
การสอนวรรณคดี

อุปกรณ์ที่ครูใช้ประกอบการสอนวิชาวรรณคดีไทยแยกตามประเภทโรงเรียน มีรายละเอียดดังแสดงไว้ในตารางที่ ๔๗

จากตารางที่ ๔๗ จะเห็นได้ว่า อุปกรณ์การสอนที่ครูในโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนสาธิต ใช้ประกอบการสอนมากที่สุด คือ ร้อยละ ๗๐.๐๐ คือ สมุดภาพ อุปกรณ์อันดับรองลงมาคือ เพลง มีจำนวนร้อยละ ๔๓.๔๕ ส่วนอุปกรณ์ที่ครูใช้น้อยที่สุด คือ ร้อยละ ๖.๑๕ นั้น ทั้งโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนสาธิต ใช้วิทยุเป็นอุปกรณ์การสอนน้อยที่สุด

ตารางที่ ๔๗ อุปกรณ์ที่ครูใช้ประกอบการสอนวิชาวรรณคดีไทยแยกตามประเภท
โรงเรียน

อุปกรณ์	ประเภทโรงเรียน							
	รัฐบาล		ราษฎร์		สาธิต		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	= ๗๒		= ๔๑		= ๑๗		= ๑๓๐	
บัตรคำ	๓๐	๔๑.๖๗	๗	๑๗.๐๗	๔	๒๓.๕๓	๔๕	๓๔.๖๓
แถบประโยค	๕	๖.๙๑	๒	๔.๘๘	๕	๒๙.๔๑	๑๒	๙.๒๓
เครื่องบันทึกเสียง	๑๕	๒๐.๘๓	๗	๑๗.๐๗	๑๔	๘๒.๓๕	๔๐	๓๐.๗๗
เพลง	๓๒	๔๔.๔๔	๑๗	๔๑.๔๖	๔	๒๓.๕๓	๕๓	๔๐.๗๖
แผนภูมิ	๑๕	๒๐.๘๓	๑๔	๓๔.๑๕	๑๒	๗๐.๕๘	๔๑	๓๑.๕๔
สมุดภาพ	๕๑	๖๙.๕๓	๒๗	๖๕.๘๕	๑๓	๗๖.๔๗	๙๑	๖๙.๖๑
หุ่นจำลองของจริง	๑๕	๒๐.๘๓	๔	๑๐.๒๔	๗	๔๑.๑๘	๓๐	๒๓.๐๘
ของจริง	๑๕	๒๐.๘๓	๗	๑๗.๐๗	๑๐	๕๘.๘๒	๓๒	๒๔.๖๙
วิทยากร	๗	๙.๕๗	๑	๒.๔๔	๖	๓๕.๒๙	๑๔	๑๐.๗๗
วิทยุ	๕	๖.๙๑	๑	๒.๔๔	๒	๑๑.๗๖	๘	๖.๑๕
ภาพนิ่ง	๑๐	๑๓.๖๙	๓	๗.๓๒	๔	๒๓.๕๓	๑๗	๑๓.๐๘
ภาพยนตร์	๕	๖.๙๑	๒	๔.๘๘	๒	๑๑.๗๖	๙	๖.๙๒
ไม่ตอบ	๗	๙.๕๗	๖	๑๔.๖๓	—	—	๑๓	๑๐.๐๐

การที่ครูมีอุปกรณ์ประกอบการสอนดังกล่าวไว้ในตารางสอนนั้น ครูได้
แสดงความคิดเห็นในการใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ กัน ดังมีรายละเอียด แสดงไว้ใน
ตารางที่ ๔๔

ตารางที่ ๔๔ ความเห็นของครูที่ใช้อุปกรณ์ประกอบการสอนแยกตามประเภทโรงเรียน

ความเห็น	ประเภทโรงเรียน			
	รัฐบาล	ราษฎร์	สาธิต	รวมยอด
	จำนวน = ๓๒ ร้อยละ	จำนวน = ๔๑ ร้อยละ	จำนวน = ๑๓ ร้อยละ	จำนวน = ๑๓๐ ร้อยละ
ช่วยการสอนมาก ทำให้สอน ได้เร็วขึ้น	๓๕ ๘๘.๖๑	๑๗ ๔๑.๕๖	๑๓ ๓๒.๕๓	๖๕ ๕๐.๐๐
ช่วยการเรียนรู้ ทำให้เข้าใจ อย่างแจ่มแจ้ง เพราะ ได้เห็นของจริง	๕๖ ๓๗.๓๘	๒๕ ๖๑.๓๓	๑๒ ๓๐.๕๖	๙๓ ๗๑.๖๒
มีผลเช่นเดียวกับการที่ไม่ ใช้อุปกรณ์	๒ ๒.๓๘	๒ ๔.๘๘	๑ ๕.๘๘	๕ ๓.๘๕
เด็กตั้งใจเรียนดีและสนุก สนานในบทเรียน	๔๗ ๖๕.๒๘	๒๗ ๖๕.๘๕	๑๓ ๓๒.๕๓	๘๗ ๖๖.๖๒
เสียเวลาในการเรียนการสอน	๒ ๒.๓๘	๒ ๔.๘๘	— —	๔ ๓.๐๘
เด็กจำได้แม่นยำ เพราะได้ เห็นของจริง	— —	๑ ๒.๔๔	— —	๑ ๐.๗๗
ไม่ออกความเห็น	๖ ๘.๓๓	๒ ๔.๘๘	— —	๘ ๖.๑๕

จากตารางที่ ๔๔ จะเห็นได้ว่า ครูส่วนมากคือร้อยละ ๗๕.๖๒ เห็นว่าการ
ใช้อุปกรณ์ประกอบการสอนช่วยในการเรียน ทำให้เข้าใจอย่างแจ่มชัด เพราะเด็กได้
เห็นของจริง รองลงมาคือร้อยละ ๖๐.๘๒ เห็นว่าเด็กตั้งใจเรียนดีและสนุกสนานใน
บทเรียน และครูในโรงเรียนราษฎร์เพียงร้อยละ ๐.๓๗ เท่านั้น ที่บอกว่าเด็กจำได้
แม่นยำเพราะได้เห็นของจริง

ปัญหาที่ครูประสบในเรื่องอุปกรณ์การสอนแยกตามประเภทโรงเรียน
 นีรายนละเอียดดังแสดงไว้ในตารางที่ ๔๕

จากตารางที่ ๔๕ จะเห็นได้ว่า ครูในโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียน
 ราษฎร์ ส่วนมากคือร้อยละ ๓๑.๕๔ ประสบปัญหาในเรื่องอุปกรณ์คือมีชั่วโมง
 มากเกินไป ไม่มีเวลาไปติดต่อกหาอุปกรณ์ รองลงมาคือร้อยละ ๓๐.๐๐
 ครูในโรงเรียนทั้ง ๓ ประเภท บอกว่า ไม่มีเวลาทำอุปกรณ์ สำหรับปัญหาที่
 ครูประสบน้อยที่สุด คือร้อยละ ๖.๑๕ คือ ไม่รู้ว่าจะใช้อุปกรณ์ชนิดใดจึงจะเหมาะ
 สมกับเนื้อหาที่สอน

นอกจากนี้ยังมีครูที่ไม่เคยประสบปัญหาเลยมีร้อยละ ๕.๒๓ ให้เหตุผล
 ว่า แม้จะไม่ใช้อุปกรณ์ก็สามารถสอนได้ก็เท่าหรือดีกว่าเมื่อใช้อุปกรณ์ และ
 ร้อยละ ๖.๕๒ ตอบว่าไม่เคยประสบปัญหา เพราะไม่เคยใช้อุปกรณ์

ตารางที่ ๔๕ ปัญหาที่ครูประสบในเรื่องอุปกรณ์การสอนแยกตามประเภทโรงเรียน

มูลเหตุของปัญหา	ประเภทโรงเรียน							
	รัฐบาล		ราษฎร์		สาธิต		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
= ๓๒		= ๔๑		= ๑๗		= ๑๓๐		
ไม่รู้ว่าจะใช้อุปกรณ์ชนิดใดจึงจะเหมาะสมกับเนื้อหาที่สอน	๖	๑๘.๗๕	๒	๔.๘๘	—	—	๘	๖.๑๕
หมดเปลืองเงินมาก	๑๕	๔๖.๘๗	๔	๑๐.๕๑	๑	๕.๘๘	๒๐	๑๕.๕๖
ไม่รู้แหล่งอุปกรณ์	๗	๒๑.๘๗	๒	๔.๘๘	๑	๕.๘๘	๑๐	๗.๖๙
ทำอุปกรณ์ไม่เป็น	๑๓	๓๙.๐๖	๑	๒.๔๔	๓	๑๗.๖๕	๑๗	๑๓.๐๘
หาวัสดุมาทำอุปกรณ์ได้ยาก	๑๗	๕๓.๑๒	๕	๑๒.๒๐	๓	๑๗.๖๕	๒๕	๑๙.๒๓
ไม่ได้รับความร่วมมือจากแหล่งอุปกรณ์	๗	๒๑.๘๗	๑	๒.๔๔	๒	๑๑.๗๖	๑๐	๗.๖๙
ทางคานบริการของโรงเรียนไม่สนับสนุนการทำอุปกรณ์	๖	๑๘.๗๕	๓	๗.๓๒	๒	๑๑.๗๖	๑๑	๘.๔๖
ชั่วโมงการสอนมากเกินไปไม่มีเวลาไปติดต่อหาอุปกรณ์	๒๑	๖๕.๖๒	๑๕	๓๖.๕๙	๕	๒๙.๔๑	๔๑	๓๑.๕๔
ไม่มีเวลาทำอุปกรณ์	๑๔	๔๓.๗๕	๑๗	๔๑.๔๖	๔	๒๓.๕๓	๓๕	๒๖.๙๒
ไม่เคยประสบปัญหา เพราะ								
ไม่เคยใช้อุปกรณ์	๓	๙.๓๗	๖	๑๔.๖๓	—	—	๙	๖.๙๒
แม้จะไม่ใช้อุปกรณ์ก็สามารถสอนได้ก็เท่าหรือดีกว่าเมื่อใช้อุปกรณ์	๓	๙.๓๗	๗	๑๗.๐๗	๒	๑๑.๗๖	๑๒	๙.๒๓
ไม่ออกความเห็น	๑๖	๕๐.๐๐	๓	๗.๓๒	๒	๑๑.๗๖	๒๑	๑๖.๑๕

การวัดผลการสอนวิชาวรรณคดีไทย ครูในโรงเรียนทั้ง ๓ ประเภท
ได้ใช้วิธีวัดผลต่าง ๆ กัน ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๕๐

ตารางที่ ๕๐ การวัดผลการสอนวิชาวรรณคดีไทยแยกตามประเภทโรงเรียน

การวัดผล	ประเภทโรงเรียน							
	รัฐบาล		ราษฎร์		สาธิต		รวมยอด	
	จำนวน = ๗๒	รอย ถึง	จำนวน = ๔๑	รอย ถึง	จำนวน = ๑๗	รอย ถึง	จำนวน = ๑๓๐	รอย ถึง
วัดผลปลายชั่วโมงที่สอนจบ	๑๐	๑๓.๘๘	๕	๑๒.๒๐	๑	๕.๘๘	๑๖	๑๒.๓๑
วัดผลเมื่อจบบทเรียนเรื่อง หนึ่ง	๕๐	๖๘.๕๔	๒๐	๔๘.๗๘	๗	๔๑.๑๘	๗๗	๕๘.๒๓
วัดผลโดยให้นักเรียนทำการ บ้าน	๒๕	๓๘.๗๒	๑๖	๒๘.๓๘	๕	๒๘.๕๑	๔๐	๓๐.๗๗
หนึ่ง เดือน วัดผลครั้งหนึ่ง	๒	๒.๗๘	๑๑	๒๖.๘๓	๒	๑๑.๗๖	๑๕	๑๑.๕๔
แล้วแต่ความยากง่ายของ บทเรียน	๑๘	๒๕.๐๐	๑๐	๒๘.๓๘	๓	๑๗.๖๕	๓๑	๒๓.๘๕
นาน ๆ ครั้ง	๓	๔.๑๗	๔	๘.๗๖	๑	๕.๘๘	๘	๖.๑๕
ทุกขอรวมกัน	๘	๑๒.๕๐	๓	๗.๓๒	๗	๔๑.๑๘	๑๘	๑๔.๖๒
ไม่ตอบ	๒	๒.๗๘	-	-	-	-	๒	๑.๕๔

จากตารางที่ ๕๐ จะเห็นได้ว่า ครูในโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์
และโรงเรียนสาธิต ส่วนมาก คือ รอยละ ๕๘.๒๓ วัดผลการสอนวิชาวรรณคดีไทยแบบ
เดียวกัน คือ วัดผลเมื่อจบบทเรียนเรื่องหนึ่ง ๆ รองลงมาคือ รอยละ ๓๐.๗๗ วัด
ผลโดยให้นักเรียนทำการบ้าน และมีเพียง รอยละ ๖.๑๕ ที่วัดผลนาน ๆ ครั้ง

ในการเรียนการสอนวิชาวรรณคดีไทยนั้น ครูได้แนะนำให้
นักเรียนอ่านหนังสือวรรณคดีเพิ่มเติม ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๕๑

ตารางที่ ๕๑ การแนะนำให้เด็กไปอ่านหนังสือวรรณคดีไทยเพิ่มเติม

การแนะนำ	จำนวน	ร้อยละ
ได้แนะนำ	๑๓๐	๑๐๐.๐๐
ไม่ได้แนะนำ	-	-

จากตารางที่ ๕๑ จะเห็นได้ว่า ครูผู้ตอบจำนวน ๑๓๐ คน
แนะนำให้เด็กไปอ่านหนังสือวรรณคดีไทยเพิ่มเติม

ในการสอนวิชาวรรณคดีไทย บางโรงเรียนได้จัดตั้งชุมนุมภาษาไทย ขึ้นเพื่อให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมเสริมหลักสูตร โรงเรียนที่มีชุมนุมภาษาไทย มีรายละเอียดแสดงไว้ในตารางที่ ๕๒ ก.

ตารางที่ ๕๒ ก. โรงเรียนที่มีชุมนุมภาษาไทยแยกตามประเภทโรงเรียน

ชุมนุมภาษาไทย	ประเภทโรงเรียน							
	รัฐบาล		ราษฎร์		สาธิต		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	-๗๒		-๔๑		-๑๗		-๑๓๐	
มี	๔๔	๖๖.๖๕	๕	๑๒.๑๔	๔	๔๗.๐๑	๖๑	๔๖.๘๒
ไม่มี	๒๑	๒๙.๑๔	๓๕	๘๕.๓๗	๗	๔๑.๒๓	๖๓	๔๘.๖๖
ไม่ออกความเห็น	๓	๔.๑๖	๑	๒.๔๔	๒	๑๑.๗๖	๖	๔.๖๒

จากตารางที่ ๕๒ ก. จะเห็นได้ว่า ครูโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนสาธิตส่วนมากคือร้อยละ ๔๘.๖๖ มีชุมนุมภาษาไทย และร้อยละ ๔๖.๘๒ ไม่มีชุมนุมภาษาไทย เป็นที่น่าสังเกตว่า โรงเรียนราษฎร์ ถึงร้อยละ ๘๕.๓๗ ไม่มีชุมนุมภาษาไทย และโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนสาธิต เพียงร้อยละ ๒๙.๑๔ และ ๔๑.๒๓ มีชุมนุมภาษาไทย

ตำแหน่งและหน้าที่ครูในชุมนุมภาษาไทย มีรายละเอียดแสดงไว้ใน
ตารางที่ ๕๒ ข.

ตารางที่ ๕๒ ข. ตำแหน่งและหน้าที่ครูในชุมนุมภาษาไทย

ตำแหน่งและหน้าที่	จำนวน = ๖๑	ร้อยละ
หัวหน้าหมวดภาษาไทย	๒	๓.๒๘
หัวหน้าชุมนุมภาษาไทย	๔	๖.๕๖
ที่ปรึกษาของชุมนุม	๗	๑๑.๔๘
กรรมการ	๕	๘.๒๐
ผู้ช่วย	๒	๓.๒๘
ไม่แจ้งตำแหน่งและหน้าที่	๔๐	๖๕.๕๓

ตารางที่ ๕๒ ข. จะเห็นได้ว่า ครูส่วนมาก คือร้อยละ ๑๑.๔๘
มีตำแหน่งและหน้าที่เป็นที่ปรึกษาของชุมนุม รองลงมา คือร้อยละ ๘.๒๐
เป็นกรรมการ และเป็นที่น่าสังเกตว่า มีครูจำนวนถึง ร้อยละ ๖๕.๕๓ ไม่
แจ้งตำแหน่งและหน้าที่ในชุมนุมภาษาไทย

กิจกรรมที่ชุมนุมภาษาไทย จัดทำไปแล้วมีหลายชนิด ดังมีรายละเอียดแสดงไว้ในตารางที่ ๕๒ ค.

ตารางที่ ๕๒ ค. กิจกรรมที่ชุมนุมภาษาไทยจัดทำไปแล้ว

กิจกรรม	ความถี่ จำนวน = ๒๑	ร้อยละ
แข่งขันอ่านทำนองเสนาะ คอลูกาษิตและความเรียง และทำสมุดภาพ	๑๒	๑๕.๖๓
เล่านิทานและร้องเพลง	๒	๓.๒๘
โต้วาที อภิปราย	๑๕	๓๑.๑๕
รวบรวมอุปกรณ์	๑	๑.๖๔
เชิญวิทยากร	๔	๖.๕๖
ทัศนศึกษา	๕	๘.๒๐
ทำหนังสือพิมพ์และวารสาร	๘	๑๓.๑๑
จัดนิทรรศการ	๒	๓.๒๘
ฉายภาพยนตร์	๒	๓.๒๘
ประกวดโคลง กลอน	๕	๑๐.๗๕
แสดงเพลงพื้นเมือง	๑	๑.๖๔
แข่งขันกับโรงเรียนอื่น	๔	๖.๕๖
ไม่ตอบ	๓๐	๕๕.๑๘

จากตารางที่ ๕๒ ค. จะเห็นได้ว่า กิจกรรมที่ชุมนุมภาษาไทยได้จัดทำไปแล้วมีจำนวนมากที่สุดคือร้อยละ ๓๑.๑๕ ได้แก่ การโต้วาที อภิปราย กิจกรรมรองลงมาคือร้อยละ ๑๕.๖๓ ได้แก่ การแข่งขันการอ่านทำนองเสนาะ คอลูกาษิต และความเรียงและทำสมุดภาพ ส่วนการแสดงพื้นเมืองมีเพียงร้อยละ ๑.๖๔ และเป็นที่น่าสนใจ เสดว่ามิใช่ไม่ตอบถึงร้อยละ ๕๕.๑๘

ในโรงเรียนทั้ง ๓ ประเภทนั้น บางโรงเรียนมีห้องภาษาไทย บางโรงเรียนก็ไม่มีห้องภาษาไทย ครูได้คอยไว้ในตารางที่ ๕๓ ก.

ตารางที่ ๕๓ ก. ห้องภาษาไทยแยกตามประเภทโรงเรียน

ห้องภาษาไทย	ประเภทโรงเรียน							
	รัฐบาล		ราษฎร์		สาขิต		รวมยอด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
= ๘๖		= ๘๑		= ๑๗		= ๑๓๐		
มี	๒๘	๓๓.๓๓	-	-	-	-	๒๘	๑๘.๕๐
ไม่มี	๕๘	๖๖.๕๐	๘๑	๑๐๐.๐๐	๑๖	๙๔.๑๒	๑๐๖	๘๑.๕๐
ไม่ตอบ	๓	๕.๑๖	-	-	๑	๕.๘๘	๔	๓.๑๕

จากตารางที่ ๕๓ ก. แสดงให้เห็นว่า โรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนสาขิต ส่วนมาก มีจำนวนถึง ๑๐๖ คนจาก ๑๓๐ คน หรือร้อยละ ๘๑.๕๐ ไม่มีห้องภาษาไทย เป็นที่น่าสังเกตว่า โรงเรียนรัฐบาล เท่านั้นที่มีห้องภาษาไทย ถึงร้อยละ ๓๓.๓๓

ในโรงเรียนที่มีห้องภาษาไทย ดังกล่าวไว้ในตารางที่ ๕๓ ก. โรงเรียนนั้น ๆ ได้ใช้ประโยชน์ของห้องภาษาไทย ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๕๓ ข.

ตารางที่ ๕๓ ข. ประโยชน์ของห้องภาษาไทย

ประโยชน์	จำนวน = ๑๔	ร้อยละ
ให้เด็กค้นคว้าประกอบการเรียน	๒	๑๔.๐๐
ใช้สอนและเรียนภาษาไทย	๓	๑๒.๐๐
จัดนิทรรศการ	๔	๑๖.๐๐
จัดอภิปราย, ใ้ควาทิ	๑	๗.๐๐
ดูภาพประกอบบทเรียน บางเรื่อง	๑	๗.๐๐
ไม่ตอบ	๑๓	๙๓.๐๐

จากตารางที่ ๕๓ ข. จะเห็นได้ว่า ครูส่วนมากคือร้อยละ ๑๖.๐๐ บอกว่าประโยชน์ของห้องภาษาไทยที่ใช้มากที่สุด คือ จัดนิทรรศการ รองลงมาคือร้อยละ ๑๒.๐๐ ใช้เป็นห้องเรียนภาษาไทย เป็นที่น่าสังเกตว่ามีครูจำนวนถึงร้อยละ ๙๓.๐๐ ไม่บอกประโยชน์ของห้องภาษาไทย

ในการส่งแบบสอบถามเกี่ยวกับการสภานิสิตชาวไทยของครูใน
โรงเรียนประเภทต่าง ๆ ได้ให้ครูเขียนข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการปรับปรุง
การเรียนการสอนนิสิตชาวไทย ครูได้ให้ข้อเสนอแนะซึ่งมีรายละเอียดแสดง
ไว้ในตารางที่ ๕๔ ก.

ตารางที่ ๕๔ ก. ข้อเสนอแนะของครูเกี่ยวกับหลักสูตรและแบบเรียนวรรณคดี

ข้อเสนอแนะ	จำนวน	ร้อยละ
ควรปรับปรุงภาษาไทยตั้งแต่ชั้นประถม	๒	๕.๓๕
ควรปรับปรุงเวลาให้เหมาะสมกับหลักสูตร กำหนดหลักสูตร ไม่สามารถ เปลี่ยนแปลงได้	๒	๕.๓๕
ควรกำหนดคะแนนภาษาไทยให้มากกว่านี้	๒	๕.๓๕
เนื้อหาในหลักสูตรมากเกินไปทำให้สอนอย่างละเอียดไม่ได้ ควรลดเรื่อง ให้น้อยลง	๒.	๕.๓๕
ควรปรับปรุงแบบเรียนวรรณคดีใหม่ เพราะแบบเรียนที่ตัดตอน มาบางเรื่องครูเองยังไม่รู้เรื่อง	๓	๖.๕๒
ในหนังสือเรียน วรรณคดีประกอบให้มากกว่านี้	๔	๕.๓๐

จากตารางที่ ๕๔ ก. จะเห็นได้ว่า ครูส่วนมากคิด ร้อยละ ๕.๓๐
ให้ความเห็นว่าในหนังสือแบบเรียนควรมีภาคประกอบให้มากกว่าที่เป็นอยู่ใน
ปัจจุบันนี้ รองลงมา คิดร้อยละ ๖.๕๒ เห็นว่า ควรปรับปรุงแบบเรียนวรรณ
คดีใหม่ เพราะแบบเรียนที่ตัดตอนมาบางเรื่อง ครูเองยังไม่รู้เรื่อง

ข้อเสนอแนะของครูเกี่ยวกับวิธี การเตรียมการสอน การใช้อุปกรณ์ กิจกรรม แสดงไว้ในตารางที่ ๕๔ ข.

ตารางที่ ๕๔ ข. ข้อเสนอแนะของครูเกี่ยวกับวิธีสอน การเตรียมการสอน การใช้อุปกรณ์ กิจกรรม

ข้อเสนอแนะ	จำนวน = ๔๖ ร้อยละ	
ครูต้องเตรียมการสอนทุกครั้งที่ใช้สอน	๑	๒. ๑๗
ต้องมีอุปกรณ์และกิจกรรมประกอบ การสอน	๔	๘. ๗๐
ควรจัดกิจกรรมและ เนื้อหาให้เหมาะสมความสามารถ และความสนใจของนักเรียน	๑	๒. ๑๗
ควรเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงความคิดเห็น	๒	๔. ๓๕
ควรสนับสนุนให้เด็กรักการอ่าน	๑	๒. ๑๗

จากตารางที่ ๕๔ ข. จะเห็นได้ว่า ครูส่วนมาก คือร้อยละ ๘. ๗๐ ให้ความเห็นว่าในการสอนนั้น ครูควรมีอุปกรณ์และกิจกรรมประกอบด้วย รองลงมาคือร้อยละ ๔. ๓๕ ให้ความเห็นว่า ครูควรเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงความคิดเห็นบ้าง

ในการปรับปรุงการศึกษาวรรณคดีไทยนั้น จำต้องปรับปรุง
ตัวครูด้วย ครูได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการปรับปรุงตัวอยู่ที่สมัชชา
วรรณคดีไทย ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ ๕๔ ค.

ตารางที่ ๕๔ ค. ข้อเสนอแนะสำหรับครูสอนวรรณคดีไทย

ข้อเสนอแนะ	จำนวน = ๔๖ ร้อยละ	
ครูต้องรักวิชาวรรณคดีจริง	๔	๘.๗๐
สอนวรรณคดีทุก ๆ ชั้น	๓	๖.๕๐
เป็นครูพิเศษเท่านั้น ไม่ควรเป็นครูประจำชั้น	๑	๒.๑๗
ต้องเป็นคนรักการอ่านและถนัดกว่าอยู่เสมอ	๑	๒.๑๗
มีอารมณ์ร่าเริงและอารมณ์ขันอยู่เสมอ	๑	๒.๑๗
ต้องมีความรู้เยี่ยงกว้างขวางทุก ๆ ด้าน	๒	๔.๓๕
ต้องเป็นคนใจกว้าง รับผิดชอบความคิดเห็นของนักเรียน	๑	๒.๑๗

จากตารางที่ ๕๔ ค. จะเห็นได้ว่า ครูส่วนมาก ก็ร้อยละ
๘.๗๐ ให้ความเห็นว่า ครูที่สอนวรรณคดีไทยต้องรักวิชานี้จริง ๆ รอง
ลงมาคือร้อยละ ๖.๕๐ เห็นว่า ครูควรสอนวรรณคดีทุก ๆ ชั้น

ในการปรับปรุงการสอนวิชาวรรณคดีไทยนั้น ครูที่สอนวิชาวรรณคดีไทย ควรได้รับการสนับสนุนจากอาจารย์ใหญ่ หรือผู้บังคับบัญชาบ้าง ครูได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการสนับสนุน และการอบรมครูสอนวิชาภาษาไทย ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๕๔ ง.

ตารางที่ ๕๔ ง. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการสนับสนุนและการอบรมครูสอนวิชาภาษาไทย

ข้อเสนอแนะ	จำนวน = ๔๖	ร้อยละ
ควรสนับสนุนครูภาษาไทย ที่พิจารณาให้ความคิด ความชอบเป็นพิเศษ	๕	๑๐.๘๗
ควรมีการอบรมครูภาษาไทยทั้งทางบ้านวิชาการ การอ่านทำนองเสนาะ การใช้อุปกรณ์	๔	๘.๗๐
ควรมีวิทยากรที่มีความสามารถจริง ๆ มาแนะนำเทคนิคในการสอน	๓	๖.๕๒

จากตารางที่ ๕๔ ง. จะเห็นได้ว่า ครูส่วนมาก คือร้อยละ ๑๐.๘๗ ต้องการให้ทางโรงเรียนสนับสนุนครูภาษาไทย ที่พิจารณาให้ความคิดความชอบเป็นพิเศษ รองลงมาคือร้อยละ ๘.๗๐ ต้องการให้มีการอบรมครูภาษาไทยทั้งทางบ้านวิชาการ การอ่านทำนองเสนาะ และการใช้อุปกรณ์ประกอบการสอน

ในการปรับปรุงการสอนวิชาวรรณคดีไทย ทางโรงเรียนควรจะให้ความร่วมมือกับครู สอนวิชาวรรณคดีไทยด้วย โดยให้ความช่วยเหลือแก่ครูในด้านต่าง ๆ ดังมีรายละเอียดแสดงไว้ในตารางที่ ๕๔ จ.

ตารางที่ ๕๔ จ. ข้อเสนอแนะของครูสำหรับทางโรงเรียน

ข้อเสนอแนะ	จำนวน = ๕๖	ร้อยละ
ควรมีห้องภาษาไทย	๑๔	๓๐.๔๓
ควรจัดตั้งชุมนุมภาษาไทย	๕	๑๐.๘๗
มีกิจกรรมทางวรรณคดีไทยบ้าง	๓	๖.๕๒
มีหนังสือวรรณคดีใหม่ ๆ เพื่อใช้ในการค้นคว้า	๕	๑๐.๘๗
ควรช่วยเหลือเรื่องอุปกรณ์และช่วยเหลือเรื่อง เงินทุนอุปกรณ์	๑๐	๒๑.๗๔
มีคู่มือครูเกี่ยวกับการแนะนำการทำกิจกรรม วิธีทำอุปกรณ์	๕	๑๐.๘๗
มีหน่วยช่วยเหลืออุปกรณ์การสอนวรรณคดี	๒	๔.๓๕
ควรมีห้องอุปกรณ์ พร้อมทั้งมีอุปกรณ์ครบสามารถ หยิบใช้ได้สะดวก	๔	๑๔.๕๗
พานักเรียนไปศึกษานอกสถานที่บ้าง	๓	๖.๕๒
ควรมีทุนสำหรับออกวารสาร	๒	๔.๓๕
ให้ครูทุก ๆ คนร่วมมือกับครูภาษาไทย	๒	๔.๓๕

จากตารางที่ ๕๔ จ. จะเห็นได้ว่า ครูส่วนมากคือร้อยละ ๓๐.๔๓ ต้องการห้องภาษาไทย รองลงมาคือร้อยละ ๑๐.๘๗ ต้องการให้โรงเรียนช่วยเหลือเรื่องอุปกรณ์การสอน ให้มีเงินช่วยเหลืออย่างเพียงพอ

หมายเหตุ ครูที่ไม่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อเสนอแนะในการปรับปรุง การเรียนการสอนวิชาวรรณคดี มีจำนวนถึงร้อยละ ๖๔.๖๒